

မိုးမိုး

ဒီရိုက်တာ
ချာတူးလန်

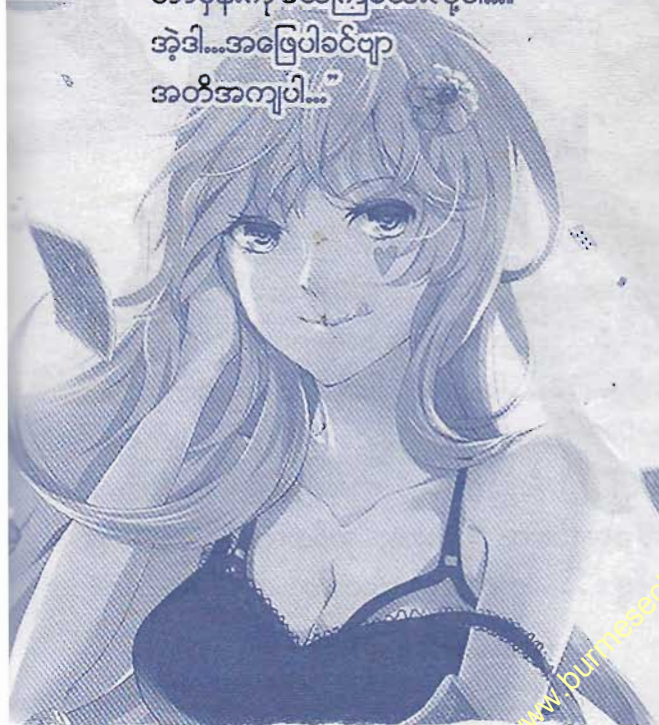
BURMESE
CLASSIC
COM

♥ “ရှင်က...အချစ်စာရေးဆရာဆိုတော့ကာ
တိတိကျကျဖြေပါ...မေးမှာ...
ကဲ...မေးပြီ...
အချစ်ဆိုတာဘာလဲ?...”

♥ “ကမ္ဘာဦးအစကတည်းကရှိခဲ့တာ...
ယနေ့ထိလူပြောအများဆုံး
အကျော်ကြားဆုံးအရာ...
လူမျိုးဘာသာမရွေး စားသုံး
ဖွဲ့လိုဆိုလို့ကိုမဆုံးတဲ့အရာ...
ဘာလို့ဖွဲ့ဆိုလို့မဆုံးသလဲဆိုတော့ကာ
ဘာမှန်းကိုမသိကြသေးလို့ပါ...။
အဲ့ဒါ...အဖြေပါခင်ဗျာ
အတိအကျပါ...”

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

အင်းယားရေပြင်ဘက်က တိုက်ခတ်လာတာ သေချာပါသော မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲနိုင်သည့် လေပြည်ညင်းသည် ဝရန်တာနားက ပြတင်းကို တိုးဝှေ့၍ သူ့နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ကို ငွေ့ခနဲ သင်းအေးစေလိုက်သည်။ သေချာပါသည်။ . ဒါ. . သူ မရှုရှိုက်ဖြစ်တာ ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီဖြစ်သော ရေငွေ့၊ ဗေဒါငွေ့ ပါသည့် အင်းယားလေ. . . ။ မစွတ်မပွတ်၊ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းလေး ပြတင်းက ဝင်လုပ်သွားသဖြင့် အားပါးတရ နန်းရှိုက်သန်သူ ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်သည်။ လာလေကွာ. . . ။ စွန်လွှတ်တုန်း

အေးမြစေပေ

အရွယ်ကလိုပင် အင်းယားလေကို သူ လေကလေးချွန်၍ ခေါ်နေသည်။

“ရွှိ! . . . ရွှိ! . . . ရွှိ! . . .”

လေက မလာတော့ပြန်။ ကျွီ. . . ကျွီ. . . ကျွီခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်က ကွန်တိန်နာအလတ်စား နှစ်စင်းနှင့် ကင်တာကုန်တင်ကားတစ်စင်းဖြစ်သည်။ ပထမထပ် သူတို့တိုက်ရှေ့လမ်းဘေး၌ စီရရီထိုးဆိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဘရိတ်အုပ်သံကြောင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကားသုံးစင်းစလုံး အိမ်ပြောင်းပစ္စည်းတွေ တင်လာခြင်းဖြစ်မည်။ ကွန်တိန်နာနှစ်စင်းက နောက်တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်ထားသော်လည်း အမိုးကိုင်းသာပါသော ကင်တာကားပေါ်က အိမ်ပြောင်းပစ္စည်း အကောင်းစားတချို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည်လေ။ ဒန်းလော့မွေ့ရာတွေ၊ ဆိုဖာဆက်တီတွေ၊ ဖေါ်မိုက်ကာဗီရိုကြီးတွေနှင့် အကျီလှန်းစင်တွေ၊ တိုလီမုတ်စ အကောင်းစားလေးတွေ၊ ခပ်ဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်နေ၏။

အင်း. . . မနွေကအထိ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံလို့ မပြီးနိုင်တဲ့ တို့အပေါ်ခန်းတည့်တည့် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘယ်လိုအိမ်နီးချင်းတွေများ ဖြစ်မလဲ. . . ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်နေမယ့်တာတွေက. . . ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကားတွေက လမ်းပြောင်းပြန် ရပ်ထားသည်။

ကားတွေဆီ အိမ်ရှင်ဖြစ်နိုင်သူကို လှမ်းကြည့်၍ အလကားနေအလကား. . . မျက်လုံးသွားရာနောက် လိုက်ပါနေမိသည်။ ကားဆရာတွေ၊ အလုပ်သမားတွေအားလုံး စုစုရုံးရုံးပင် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ

ဒီဂိုတီတာသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ကားတံခါးတွေပိတ်၍ ချီတက်သွားကြသည်။ အိုင်တီရှေ့ မာစီဒီးကားနက်ကြီးဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေသော ခပ်လှလှ မမတစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ သူတို့အုပ်စုကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်ကို ခရေပင် အကိုင်းအခက်များ ကြားက ဦးတမ်း မြင်လိုက်ရသည်။ ဟုတ်ကဲ့. . . အဲ့ဒါ မမအရိပ်ကို သူအဝေးက စတင်မြင်ဖူးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရိပ်ခနဲကပင်. . . လှမှန်းသိခဲ့သည်။

“ကိုကို. . . ဖေဖေခေါ်နေတယ်”

“ဪ. . . အေး”

ညီမ မိသော်၏ အရေးတကြီးအသံ. . . ။ သူ ဝရန်တာမှ အိမ်ထဲ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူ အင်းယားလေပြည်နှင့် အိမ်နီးချင်းကို ချက်ချင်းမေ့သွားရပါသည်။

ဖေဖေအိပ်ခန်းဆီ. . . ။

ဖေဖေကိစ္စတွေပြီးတော့ အင်းယားလေပြည်ညင်းကို အရေးတကြီး သတိရမိသည်။ ဖေဖေအိပ်ခန်းထဲက စပရေးနဲ့ ရောစွက်သော အနံ့အသက်များကြောင့် သူ့ခေါင်း အီလည်လည် တကယ်ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ဝရန်တာသို့ ရောက်သောအခါ ကင်တာကားက ခါလီပြောင်သလင်းခါနေပြီ ဖြစ်သည်။ အလယ်ခေါင်က ရပ်ထားသော ကွန်တိန်နာကား၏ နောက်ခန်းတံခါးကြီးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်းဗီရိုကြီးတစ်လုံးကို လက်အိတ်တွေ စွပ်ထားသော အလုပ်သမားတစ်စုနှင့် မမလှလှကြီး ဂရုတစိုက် အောက်ချနေသည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ဖော့တုံးဖြူဖြူများ ခံထားသည်။

ကားသမားဖြစ်ပုံရသူတွေပါ လက်အိတ်တွေ ကောက်စွပ်၍ သတိကြီးစွာ အောက်ချနေသဖြင့် မမကို ငေးနေမိသောမျက်လုံးက ဗီရိုကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။ ပလတ်စတစ်အကြည်များကြားက ဖောက်ထွက်နေသော သစ်သားကနုတ်များက လှပလွန်းသည်။ ရှေးဟောင်းလက်ရာ အင်းတိတ်(ခံ)ဖြစ်ပေမည်။

မမလှလှက အသေးစိတ် ညွှန်ကြားနေပုံမှာ အသက်မှ ရှူပါရဲ့လားဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်ပါသည်။ ချောချောမောမော ချော၍ အညင်သာဆုံး ဖော့တုံးပေါ် မတ်ရပ်ကျမှပင် မမနှင့်အတူ အားလုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကြပုံလည်း ရပါသည်။ မမက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ထံမှ ပေဘူးယူ၍ လှေခါးအိမ်ထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ခဏနေမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ဗီရိုကြီးကို အသေအချာ တိုင်းနေပြန်သည်။ သူနားစွင့်နေစဉ် ထီဆိုင်က သီချင်းသံတွေ တိတ်သွားတာနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားသည်။

“ပြဿနာပဲ မောင်တို့ရေ”... တဲ့။

သူကြားလိုက်ရသော မမအသံ။

မောင်တို့ရေတဲ့... မောင်ဆိုသောနာမ်စားသည် ချစ်သူကို ခေါ်လေ့ရှိသော နာမ်စားဖြစ်သည်။ သည်လူအုပ်ကြီး.. (တစ်နည်း) သည်အားကောင်းမောင်းသန်တွေအားလုံး သူမ ချစ်သူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်။ ငယ်ရွယ်သောမောင်လေးများဟု အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက် ရမည်ဆိုပါကလည်း မမထက်ကြီးသော မွတ်တားမုတ်ဆိတ်ကြီးတွေလည်း ပါနေပြန်သည်။

‘မိုးလားဟေ့.. မောင်တို့ရေ၊ လေလားဟေ့.. မောင်တို့ရေ၊ ဟေးလား.. မောင်တို့.. ဝါး..’ ဆိုသော အုပ်စုသဘောမျိုး

ဖြစ်မည်။ အေးလေ.. . ခိုင်းကောင်းအောင် စည်းရုံးရေးသဘောသည်း ပါမပေါ့ဟု တွေးရပေတော့သည်။

မမဗီရိုကြီးကို ပြန်တိုင်းရင်း.. .

“လှေကားခွင်ထဲ မဆန့်ဘူး၊ အထိအခိုက် အပွန်းအပဲ့ မပြောနဲ့ ခြစ်ရာလေးတောင် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မောင်တို့ရေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.. . ကျော်တော့ ဒုက္ခနဲ့လှလှတွေပြီ”

ပြောရင်း သူမ၏ဝရန်တာကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဆီကို ငုံ့ထောင့်အကြည့်က စူးခနဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ငေးနေစဉ်.. . အေးခနဲ ရင်ထဲဖြစ်သွားအောင်ပင် သူ့ကို ပြီးပြသည်။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်လာနိုင်သော ချာတိတ်တစ်ယောက်မို့ ပြီးပြသောသဘော ထင်ပါသည်။ မိတ်ဆက်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူလည်း ပြီးရင်း ခေါင်းဆတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

သည်တိုက်မှာက လှေကားခွင် မဆန့်သောပစ္စည်းများကို စက်သီးနှင့် ကြိုးရှည်သုံး၍.. . ဝရန်တာမှ တင်ကြရသောအလေ့ရှိသည်။ အင်း.. . ကူညီချင်စိတ်တွေ သူ့အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ယာဉ်ထိန်းရဲကားတစ်ဦး မမတို့နား လာထိုးရပ်သည်။ တာဝန်ရှိသူ ဆင်းလှာပြီး ကားတွေကို လမ်းပြောင်းပြန် ရပ်ထားသောကိစ္စအတွက် စကားဆင်းပြောပုံရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိဆိုင်မှ လေးဖြူ၏.. . ‘လုပ်ပေးလုပ်ပေး’ဟူသော သံတ္တုတွင်းပြုသည့် အသံတွေက ညံ့ခနဲ ထွက်လာပြန်သည်။

အသံအားလုံးကို လေးဖြူ လှမ်းအုပ်သွား၏။

ထိုထိဆိုင်ထဲမှပင် လမ်းလူကြီးသား နဂါးမောင်မောင် ကားကားကားကားနှင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မမနှင့် ယဉ်ထိန်း

ရဲ အခြေအတင်ပြောဆိုနေသည့်နေရာကို ပစ်မှတ်ထား၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်းချိန်းဝတ်ထားသောလက် တခါခါနှင့် လူတွေကြား တိုးဝင်သွားသည်။ နဂါးမောင်မောင်ကို သူ့နောက်ကွယ်တွင် သူကြီးသားဟု သူတို့က ခေါ်သည်။ နေရာတကာ ပါချင်သူဖြစ်သည်။

မမလှလှက အရာရှိကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်နေပုံ ရပါသည်။ သို့သော် . . သူကြီးသား ဝင်ရှင်းမှပင် အရာရှိက မျက်နှာကြီး နီလာပြီး ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တွေ တောင်းတော့သည်။ လူတွေကလည်း နည်းနည်းအံ့လာသည်။

မမက (အမောက်အတင်းထောင်နေသော . .)နဂါးမောင်မောင်ကို တောင်းပန်ပြီး အရာရှိကားအီ သွားသည်။ အရာရှိက နောက်က လိုက်သွားသည်။ မမက ခပ်တည်တည်ပင် ယာဉ်ထိန်းရဲတား၏ ရှေ့တံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော အရာရှိက ယာဉ်မောင်းနေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လူတွေကို မမက ခဏဟူသော သင်္ကေတပြုပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲကို ပြေလည်အောင် တောင်းပန်နေသည်။

နဂါးမောင်မောင် လူပုံအလယ် ရောက်နေသည်။ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ဘာတွေရှင်းပြနေသည်မသိ။ သူကျဆုံးသွားသောပွဲစဉ်ကို ခုခံကာကွယ်ပြောဆိုနေပုံရသည်။ နောက်တစ်ပွဲအိသည့်ဆောင်ရန် ဦးတည်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဗီရိုကြီးကို အသေအချာ ပတ်ကြည့်သည်။ ခဏဉာဏ်ထုတ်နေပုံ လုပ်သည်။ ဝရန်တာကို မော့ကြည့်သည်။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ကို စက်သီးကြိုးနှင့် တင်မှ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဆရာကြီးလုပ်နေသည်။ သည်ကိစ္စကို သူမှ မဖြေရှင်းနိုင်လျှင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူ မရှိ

တော့သလောက်ကို ပြောဆိုနေဟန်ဖြစ်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုက သီဟတင်စိုးကားတွေကြည့်ပြီး တော်လှန်ရေးခေတ်လို သူကြီးသေရင် . . သူ . . သူကြီးဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတာက”

ဤစကားကို သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြားတွင် ပြောလာသူက (နားကား)မောင်မောင်၏ ညီအရင်း (ဂိမ်း)အောင်အောင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ အောင်အောင်တို့ မောင်မောင်တို့အဖေ လမ်းမှူးက အဆုတ်ရေဝင်နေသည့် ဂီလာန ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်စား သားဖြစ်သူ နဂါးမောင်မောင်က ကိစ္စဝိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း သွေးကြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ငှားဆိုင်၊ အခွေဆိုင်၊ ထိဆိုင်ကလည်း တွဲဖွင့်ထားသည်။ (ခေတ်ဟောင်းတုန်းက နိုင်ငံခြားကား မှန်သမျှ ပိတ်ပင်သည်။ သူ့ဆီတွင်ရသည်။) စီးပွားရေးကောင်းသဖြင့် လူငယ်တော်တော်များများကိုလည်း ဩဇာညောင်းသည်ပေါ့။ သာရေးနာရေး၊ ဓမ္မာရုံအရေး သူ့ကိုပင် ခေါင်းတင်ပေးကြသည်။ အိတ်လည်း စိုက်နိုင်သည်လေ . . ။

“ဟိတ်ဆိုရင် ဟိတ်လိုက် . . မောင်မောင်တဲ့ ပိတ်ဆိုရင် ပိတ်လိုက် . . ဂျိတ်! . . ခနဲမှကြိုက်တာ” တွေဘာတွေ ဖြစ်လာသည်။ သည်အိမ်ရာ၊ သည်လမ်းထဲ ဖြစ်ပျက်သမျှ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်လာသည်။ သူ့ညီအပါအဝင် လူငယ်တွေက မြှောက်ပေးလျှင် (. . .)တက်အောင် ကတော့သည်။ (အဲ့လိုလူစား အတော်များများ ရှိပါသည်။ ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ပြောပါတယ်။) ထိုစဉ် . . လေးဖြူထိုးရပ်သွားသည်။ မီးပျက်သွား၍ ဖြစ်သည်။

“ညီလေးအောင်အောင်နဲ့ ဟိုကောင်ဆန်နီ လာဦး၊ ဓမ္မာရုံ

မှာ စက်သီးနှစ်လုံးနဲ့ကြိုးနှစ်ခွေ သွားယူကွာ၊ ငါကလို့ ပြောလိုက်”

“သွားယူတာက ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်ခါက ဒါမပေးလို့ . . ပစ္စည်းထိန်း ကိုအောင်မင်းက ဘုတောတယ် အစ်ကိုရ”

ညီရင်းအောင်အောင်က လက်ညှိုးလက်မ ဝိုင်းပြရင်း ပြန်အော်သည်။ ဓမ္မာရုံတွင် ရပ်ကွက်ထဲလိုအပ်သော ပစ္စည်းအစုံ ရှိသည်။ နဝကမ္မ အလှူငွေပေး၍ ငှားရမ်းရသည်။ သာရေးနာရေး ရန်ပုံငွေဖြစ်သည်။ အမှန်က ကိုအောင်မင်းက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။

“လှူချင်ရင် ဟိုမယ် . . ပုံးထဲထည့်သွား၊ ကိုယ့်လူငယ်တွေ လိုအပ်လို့ ငှားတာပဲ . . ဘုံပစ္စည်းပဲ” ဟု ဆိုတတ်သူပါ။ သူ့အစ်ကို လူထူထူ၌ ပါဝါပြနေလျှင် ဖွတ်ကလိဒဂီ၊ ထွက်ကျလာတတ်ကြောင်း အောင်အောင်က ဘိုင်သေ သိနေသဖြင့် ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဂိမ်းကစားဖို့ ရေပြတ်နေသဖြင့် အကွက်ဝင်တုန်း ဇယားရွှေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်အောင်က အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ် ထုတ်နေသော သူ့အစ်ကိုကို ကြည့်ရင်း ဝရန်တာကသူ့ဆီပါ တစ်ဆက်တည်း အကြည့်ရောက်လာကာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

“မင်းဂိမ်းကြွေးဆပ်မယ် ဘုန်းသော်” ဟူသော ဘာသာစကားဖြစ်သည်။ သူ အောင်အောင်ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။

ဟော . . . မမလှလှ လူအုပ်ဆီ ပြန်တိုးဝင်လာနေပြီ။

“ရော . . . အရင်ငှားတာပါ ပေါင်းပေးလိုက် ငါ့ညီ”

နဂါးမောင်မောင် . . မမကို မြင်၍ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် သူ့ညီကို ကမ်းပေးသည်။ အောင်အောင်က ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ မောင်တို့၊ မမကျော်ကိုလည်း

ပြောကြပါဦးကွဲ့”

မော်ရွေလင်းလက်သော အပြုံးနှင့်ဟန်ပန်က ဝိုင်းကြည့်နေသော ပုရိသဝေနေယျအားလုံးကို ညှို့ယူလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟိုခေါင်းဖြူနဲ့ ပြေလည်သွားပလား မမ၊ ဒီလူ သက်သက် ထာခတ်တာဗျ၊ ကျွန်တော့်လမ်းထဲ ဒါမျိုး . . .”

“ဟိုးထား . . . မောင်၊ အဲဒီကိစ္စ မေ့လိုက်တော့၊ ယာဉ်စည်းစာမ်းအရ တို့ဘက်က အမှားလေ၊ ထားပါတော့ . . . ခုဟာက ဘာလုပ်နေကြတာလဲလို့”

ကိုမောင်မောင် . . မိဂါဝပ် အတော်များသော ညှို့ခြင်းပြင်းအားထဲ လက်နောက်ပစ်လိုက်၊ ခါးပုံစ အုပ်လိုက်၊ တင်ပါးဘေး တွဲလောင်းချလိုက်နှင့် သူ့လက်သူ ဘယ်နားထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံကို ဘုန်းသော်မည်သော သူကတော့ အပေါ်စီးက ကြည့်၍ ရယ်နေမိသည်။ လက်ဝါးပွတ်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်က ဒီလမ်း သာရေးနာရေးက လူမှုရေးမောင်မောင်ပါခင်ဗျ၊ ဟိုဟာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ပါ၊ မမက လမ်းထဲပြောင်းလာတာဆိုတော့ လမ်းမိသားစုဝင်လို့ပဲ ကျွန်တော်များက ယူဆပါတယ်၊ မမရဲ့အခက်အခဲကို ကျွန်တော်များ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကူညီကြမလို့ပါခင်ဗျ . . . ငဲ့ . . . ငဲ့ . . . အဲ . . . အဲဒါ . . . အဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ် . . . မမနာမည် ထားထားကျော်ပါ”

ခုမှပင် နဂါး၏လက်ဝါး မီးခိုးလူအောင် ပွတ်နေရာမှ ဘယ်နားထားရမည်ဆိုတာ နေရာတွေသွားလေသည်။ ဆန့်ထွက်လာသော မမ၏လက်ဝါးထဲ ဝမ်းသာအားရ ထိုးထည့်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ

သည်။ အတွေ့ကြောင့် ဓါတ်လိုက်သလိုလည်း တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွား၏။
(မြင်သာနေ၍ပါ။)

“လမ်းထဲက ညီငယ်လေးတွေကလည်း ကျွန်တော်ပြီးရင် ပြီးပါတယ်ခင်ဗျ။ မမရဲ့အင်မတန်လှတဲ့ ဗီရိုကြီး ချလိုက်တယ် ဆိုက တည်းက... အင်း... လျှောက်ခွင်မှာတော့ ပြဿနာရှိတော့မှာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်က တန်းမြင်လိုက်ပြီး စက်သီးနဲ့ကြိုးနဲ့ လိုအပ်နေပြီ၊ ဝန်ရတာက ဆွဲတင်မှုကို ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို မောင်မောင်တို့က သိလိုက်ပြီး...”

မမလက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ဇယ်ဆက်အောင် စကားလုံး တွေ ပစ်ထည့်နေသည်။ မမက သူ့လက်ကို ပေးထားရင်း ကြည့်နေ သည်။

“အခု ညီငယ်တွေကို ဓမ္မာရုံမှ စက်သီးနဲ့ မနီလာကြိုးနှစ်ခွေ သွားငှားဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်နေတာပါ။ အောင်အောင်... နဝကမ္မ အလှူငွေ အဲဒီငါးထောင်လုံး လှူလိုက်ကွာ၊ ကဲ... မင်းတို့ သွားကြ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်အောင်က... ငါးထောင်တန် သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါပြီ။

“နေဦး မောင်တို့၊ မမကိစ္စ မမပဲ ပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ အလှူငွေ မမပဲ ကုသိုလ်ယူပါရစေ၊ ကိုမောင်မောင်... မမလက် ခဏလောက် ပြန်ပေးပါဦး”

“အား... အဲ... ဆော့ရိုး၊ ယောင်ပြီး မေ့... မေ့နေတာ”

မမလက်လည်း ခုမှပင် လွတ်လပ်ရေး ရသွားသဖြင့် လွယ်

ထားသော သားရေအိတ်ကြီးကို ခလုတ်ဖွင့်နိုင်တော့သည်။ နောက် ထပ် ဆင်ဖြူတော်တစ်ကောင် အောင်အောင်လက်ထဲ ရောက်သွား ပြန်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလိုက် မောင်လေး”

အောင်အောင်က မမလက်ထဲက ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူရင်း...

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုအရင်း ကိုမောင်က ထွက်ပြီးသားဆင် စွယ်လေ မမရဲ့၊ ပြန်ဝင်ရုံးထုံးစံ မရှိဘူး၊ သူ ဒီဆင်ဖြူတော်ကို လှူဖို့ အခုပဲ ပြောလိုက်ပြီးပြီလေ၊ လာဟော့... ဆန်နီ၊ ဓမ္မာရုံကို လစ်စို့”
နဂါးမောင်မောင်က လှမ်းအော်ဖြစ်အောင် အော်လိုက် သေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... အောင်အောင်၊ ငါ... ငါ... ကိုအောင်မင်း ကို မေးကြည့်မှာနော်”

အောင်အောင်နှင့်ဆန်နီ ဓမ္မာရုံအဝရောက်သည်နှင့် ဖုန်း ကိုင်ထားသော ကိုအောင်မင်းက တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“နေဦး... နေဦး... မောင်ဘုန်း၊ ဟိုမယ် အောင်အောင် တို့ လာနေပြီ”

ဖုန်းက ဓမ္မာရုံကို ကြိုရောက်နေသည်လေ။

“ဟလို... အောင်အောင်ပါ”

“အေး... ငါ... ဘုန်းသော်ပါ”

“ဘာလဲ ဘုန်းသော်၊ မင်း... ငါ ဆင်ဖြူတော်နှစ်ကောင် ဇယားရွှေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဂိမ်းကြွေးတောင်းမလို့မူတ်လား”

“မူတ်ဘူး အောင်အောင်၊ မင်းဇယား ဒီထက်လှအောင်

ငါရွှေပြမလို့၊ မင်း ဓမ္မာရုံက စက်သီးတွေ ကြိုးတွေ မပါဘဲ အဲဒီဗီရို အင်းတိတ်(ခ)ကြီး.. အခြစ်ရာလေးတောင် မထင်စေရဘဲ အဲဒီဝရန် တာကို ကျော်ပြီး.. ညင်ညင်သာသာ ဧည့်ခန်းထဲရောက်သွားစေရ မယ်လို့ မင်းအစ်ကိုကို ကျော်ပြီး အဲဒီမမလှလှကြီးကို နားပေါက် အောင်ပြောလိုက်.. . ငါလုပ်ပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင်.. . ဘုန်းသော်၊ မင်းက ဟယ်ရီပေါ်တာလား၊ မင်းမှာ မှော်နှင်တံ ရှိလို့လား၊ မဟုတ်မဟပ်တွေကွာ.. . လူကြားထဲ သောက်ရှက်ကွဲနေပါ့မယ်”

“ဟေ့ကောင်.. . အောင်အောင်၊ ငါ.. . ဘုန်းသော်နော်၊ ငါ ဘယ်တုန်းက နောက်ဖူးလဲ၊ မင်းတို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတွေ ငါ လုပ်ပြခဲ့ဖူးတာ မင်းပြန်စဉ်းစားလိုက်”

ဆန်နီလည်း စပိကာမှ ဘုန်းသော်အသံကို ကြားနေရသည်။ ကိုအောင်မင်းလည်း ဖုန်းဘေး၌ ရှိနေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အောင်အောင်က.. .

“ဒါဆို စက်သီးတွေ ကြိုးတွေ မယူရဘူးပေါ့”

“မယူနဲ့”

“ဘာမှမထိခိုက်ဘဲ ဝရန်တာကို ကျော်တင်ပေးရမှာနော်”

“အေးပါဆိုကွာ”

“ငါ့အစ်ကိုကို ကျော်ပြီး မမ နားပေါက်အောင် သွားပြော ပေးရမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ ဘုန်းသော်”

“အသေအချာ နားထောင်.. . ဆန်နီကို ပြန်လွှတ်လိုက်၊ အဲဒီမမရဲ့ အလုပ်သမားထဲက တစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်၊ ဘာကြီးနဲ့မှ

ထုပ်ဘဲ၊ ဘာစက်သီးမှ မပါဘဲ.. . ချောချောမောမော ဧည့်ခန်းထဲ အရောက်သွင်းပေးမယ့်သူ ရှိတယ်လို့ မမကို ကပ်ပြောခိုင်း၊ ကုန်ကျ ခန့်တော့ ရှိမယ်လို့ပြော၊ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားစေရမယ်လို့ မင်းအစ် ကို မသိအောင် ပြောခိုင်း၊ ဒါပဲ အောင်အောင်၊ ကျန်တာ ငါတာဝန် ထား၊ မင်း အဲဒီဓမ္မာရုံကပဲ စောင့်နေ၊ ငါချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“အေး.. . ငါ့သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ဆင်နှစ်ကောင် အိတ် တပ်ထဲက ပြန်မထွက်ရင်တော့ ပိုကောင်းမယ် ဘုန်းသော်”

“မင်းကလည်း.. . လောဘကြီးလှချည်လားကွာ၊ နည်း နည်းပါးပါးတော့ သုံးသင့်ရင် သုံးရမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်.. . ငါနိုင်ထား တဲ့ဂိမ်းကြေး လေးထောင့်ငါးရာ လျှော်တယ်ကွာ၊ မင်း အခု ဆန်နီကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၊ ကိုမောင် မတွေ့စေနဲ့နော်”

“ငါ့တပည့်ဆန်နီ အဲလောက်မညံ့ဘူး ဘုန်းသော်၊ ဒီကောင် ခါတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်.. . အောင်အောင်.. . ပေါက်စီနော်”

ဆန်နီက ဘီယာဝီစကီ တောင်းခံ၏။

“အေးပါကွာ.. . မင်းဒိုးတော့”

အောင်အောင်က အိတ်ပုတ်ပြရင်း ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ.. . အောင်အောင်၊ ငါ့မိနစ်အတွင်း ငါလာနေပြီ” သူ ဖုန်းဖြတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်နှိပ်သည်။

“ဟဲလို.. . ကိုကြီးကောင်းစံလား”

“အေး.. . ဘာအကူအညီလိုလဲ ညီလေး ဘုန်းသော်”

“အစ်ကိုကောင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ.. . ကျွန်တော် ဒီဗွစကွ မပါဘဲ ဝရန်တာက လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ ခွင်ရှိတယ် အလုပ်

ပြီးပြီဟုလား၊ အခုချက်ချင်း အိုင်တီစားသောက်ဆိုင်ကို မောင်းလာ ခဲ့လို့ရမလား၊ ကျွန်တော်နဲ့အောင်အောင် စောင့်နေမယ်”

“လေးမိနစ်အတွင်းရောက်မယ် ညီလေး”

“အာ. . . အာ. . . နေဦး. . . သိပ်မလောနဲ့၊ ဆယ်မိနစ် လောက် ထားလိုက်”

“အိုကေ. . . အိုင်ဝဲလ်ဘီ ရိုက်သဲ ဝစ်သင်း တင်းနီမိနစ်စ်”

“အိုကေ”

ဆယ်မိနစ်အတွင်း အဲဒီရောက်လာမယ်ဟု ဘိုလိုတော့(ခံ) ခြင်းဖြစ်၏။ သူပြီးလိုက်သည်။ နာရီကြည့်သည်။ နှစ်မိနစ် ဝရန်တာ မှာပင် အချိန်ဖြုန်း၍ စောင့်ကြည့်စရာ ရှိသေးသည်။

မကြာခင် ဆန်နီကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အစွန်က မမအလုပ် သမားတစ်ယောက်ကို စကားကပ်ပြောနေသည်။ ကိုမောင်မောင်နှင့် မမလှလှက ကိုမောင်မောင် ချပေးသော ပလတ်စတစ် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးနှင့် ရေနွေးပန်းနှင့် လမ်းဘေးရှိ ပင်လယ်ကပ္ပိပင်အောက်တွင် ခပ်ခွာခွာ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ အလုပ်သမားက မမကို နား၊ နား လာကပ်ပြောသည်။

ဆန်နီက ဝရန်တာက သူ့ဆီ လက်မ လှမ်းထောင်ပြသည်။ မမ ပါးစပ်လှုပ်ရုံ ပြန်မေးသောစကားကို သူကြားရသလိုပါပေ။

“ဟယ်! . . တကယ်လား မောင်၊ ဘယ်သူက လုပ်ပေးမှာလဲ”

အလုပ်သမား ဝရန်တာကသူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အလုပ် သမားက ဘာပြောမည်ကို သူသိသည်။ မမ ဝရန်တာကသူ့ဆီ မော့ ကြည့်သည်။ ဓါတ်ဘူးထဲက ရေနွေးငွေ့နေသော ကိုမောင်မောင် မမြင် ခင် မမကိုပြီးပြီ၍ လက်မပါထောင်ပြရင်း သူ ဝရန်တာက ကိုယ်

ထောင်ဖျောက်လိုက်သည်။

“ရွပ်! . . . ရွင်း! . . . ”

ဟင်း. . . ဟင်း. . . ကိုနဂါးရေ ခင်ဗျားအမောက်ကို (ရည် ခွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့)တမင်ချိုးတာတော့ မဟုတ်ရပေါင်ပါဗျာ. . . ရိုးပါ တယ်၊ သူ့ဟာသူ ခွင်ဝင်လာလို့ ခပ်ပါးပါးလေး ရွှေ့လိုက်တဲ့ဇယားပါ။

ဟဲ. . . ဟဲ. . . အလကားနေ အလကား။

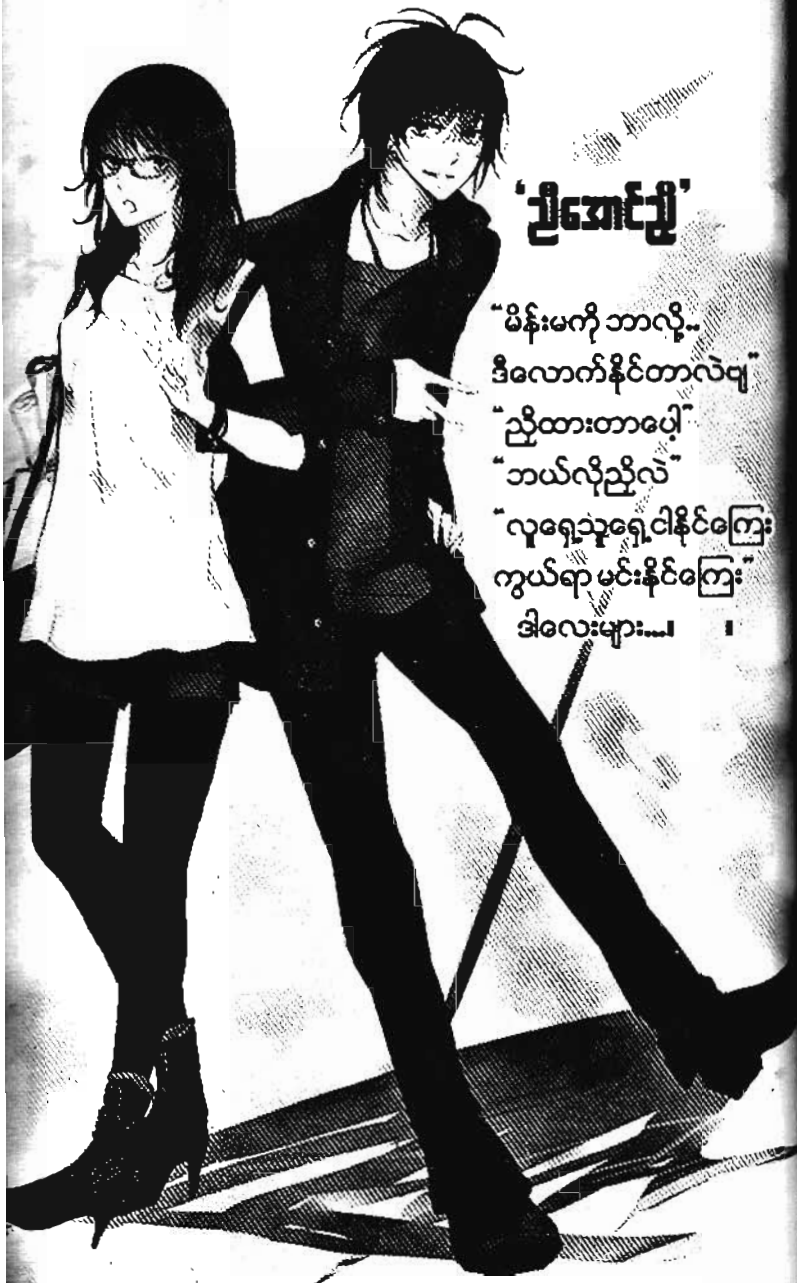
မကြာခင် ကုမ္ပဏီတံဆိပ်ပါသော ဓါတ်မီးတိုင် အလှဆင် (တိုင်ထိပ်တက်၍) ပြုပြင်သည့် ဟိုက်ဒရောလစ်ကားကြီး ခေါင်းထိုး ဆိုက်လာသည်။ ဆင်းလာသော ဘုန်းသော်နှင့်အောင်အောင်ကို တိုမောင်မောင် အကြောင်သား ကြည့်နေရတော့သည်။

ကရိန်းမောင်းခွက်တံနှင့် ကားဖြစ်၏။ နောက်ထပ် သိပ် မကြာခင်မှာပင် ရှေးဟောင်းဗီရိုကြီးနှင့် အခြားအရေးကြီးသော အ လေးအပင်ပစ္စည်းများ ဒုတိယထပ် ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် မမ၏အိမ် ခန်းထဲ သာသာယာယာပင်(ခြစ်ရာရှုရာလေးပင် မထင်ဘဲ)လျှောခနဲ ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ကောင်လေးတွေလေ မမကျော်”

ဟု ပြောဖြစ်အောင် ဝင်ပြော၍ မရရအောင် ပဏာဝင်ယူ သူက အသူရှိပါဦးမည်နည်း။

‘ဤအောင်ဦ’

“မိန်းမကို ဘာလို့...
ဒီလောက် နိုင်တာလဲဗျ”
“ညှိထားတာပေါ့”
“ဘယ်လိုညှိလဲ”
“လူရှေ့သူရှေ့ငါနိုင်ကြေး
ကွယ်ရာ မင်းနိုင်ကြေး”
ဒါလေးများ...။

အခန်း(၂)

ဤယာခွက်တွေကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

“ဝှတ်(တ်)ဖေါအာဝါ ချီးယားစ်”

ဒူဘိုင်း၌ ယန္တရားကြီးသွားမောင်းရန် သေချာနေသော
အစ်ကိုကောင်းစံ ဘိုလိုလေကျင့်နေသဖြင့် ဘာကိုဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့
တို့သောက်ကြမှာလဲဟု ငဝ်သံနှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်အောင်က...။

“ကိုကြီးကောင်းပဲ စပါ”

“ငါမိန်းမ မီးမီးကို ဒီနေ့ အိမ်စရိတ်ကောင်းကောင်း အပ်နိုင် တဲ့အတွက်”

ဆန်နီက...

“အားလုံးကို မောင်လို့ခေါ်တဲ့ ဒကာတော် မမလှလှကြီး အတွက်...”

အောင်အောင်က...

“ငါသိပ်ကြည့်မရတဲ့ ငါ့အစ်ကိုနဂါးကို ငါးရှဉ့်တောင် မဟုတ်ဘဲ တီကောင်ဖြစ်အောင် ဘဝပြောင်းပေးပြီး.. ဂိမ်းကြွေးချေတဲ့အပြင် ဆင်ဖြူနှစ်ကောင်ပါ ဖမ်းပေးတဲ့.. ငါ့ချစ်သူငယ်ချင်း ဘုန်းသော် (ခေါ်)ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်လေးအတွက်”

“ခွေးကောင်... ငါ့ကို စောက်ရှူးလို့ပြောတာ”

“ဟေ့ကောင်... ဘုန်းသော်... မင်းပြောအလှည့်လေ”

သူ ခဏစဉ်းစားနေသဖြင့် ဆန်နီက တံတွေးမျိုရင်း...

“လက်ညောင်းတယ်ကွ... သောက်ချင်နေပြီ”

သူက ပြီးလွယ်စီးလွယ်ပင်...

“အေး... မင်းတို့ ဆုတောင်းဆန္ဒ အားလုံးအတွက်”

“နီး.. နီး.. မိုင်ဘွိုင်း... ယူဝါအုံးဝစ်ချ်”

မရဘူး ကောင်လေး၊ မင်းကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒဟု ကိုကြီးကောင်းစံက ကန့်ကွက်လေ၏။

“ကောင်းပြီ... ရုပ်လည်းလှ စိတ်လည်းလှတဲ့ အင်မတန် ချစ်ခင်လေးစားဖွယ်ကောင်းသော မမကြီးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် တင်ထားခွင့်ရတဲ့အတွက်...”

“ဟေး... ဂွဒ်... ဝဲရီးဂွဒ်ဝစ်ချ်”

“ချွင်!.. ခွပ်!.. ဂလွပ်!.. ဂျပ်!..”

“ချီးယားစ်” “ချီးယားစ်” “ချီးယားစ်” “ချီးယားစ်”

ပြိုင်တူ တစ်ဘရိတ်တည်း မော့လိုက်ကြသည်။

“အား... အေး”

ကိုကြီးကောင်းစံက အစုံကြော်ကို ချဉ်ရည်တို့၍ ကြွပ်ကြွပ် ဝါးရင်း...

“အေးကွာ... တော်တော်လှတာကြီးပဲ.. အိနေတာပဲ၊ နေပါဦး မောင်ဘုန်း မငိုစကားထဲမှာ.. ဘာတဲ့.. အင်မတန် ချစ်ခင်လေးစား နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသောဆိုတာ ပါတယ်၊ ချစ်ခင်လေးစားက ထားပါတော့.. နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ဆိုတာက ဘာလဲကွ၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ... ဘာကိုနှစ်ချင်တာလဲ”

အောင်အောင်က ဘရုတ်ကင်း အင်္ဂလိပ်နှင့် ကိုကောင်းကို စနေကျမို့...

“ဘိုလိုပြောရရင် Young Lady Big လေဗျာ၊ ငယ်ရွယ်သော အပျိုကြီးဆိုတော့.. ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ဟောဒီပုစွန်တုပ်ကွေးကြော်ကြီးကို ဟောသလို ချဉ်ခပ်ထဲကို ဂလိုလေး နှစ်တာမျိုးပေါ့.. ငဲ့ငဲ့”

“ဟုတ်ပါ.. အဲ့လိုနှစ်လိုက်မှ စားလို့ အစပ်အဟပ် တည့်သွားတာလေ”

“အေးကွာ အစပ်အဟပ်တည့်ရင်.. ငါလည်း ဖူးဘိုင်းမသွားခင် နှစ်ချင်လိုက်တာ”

“မရဘူး ကိုကောင်း၊ ဒီကောင်က ခေါင်းပေါ်တင်ထားတာ”

“သိပါတယ်.. မောင်ဘုန်း ခေါင်းညောင်းမှ ငါက ပခုံးနဲ့ပင် မှာပါကွ”

တဝါးဝါး တဟားဟားမို့ ဘေးဝိုင်းတွေပါ အပျော်ကူးစက် ကုန်ကြသည်။

“နေပါဦး မောင်ဘုန်းရ၊ မင့်မမက ဘာစီးပွားရေး လုပ်နေ တာလဲ၊ ငွေကို ဒီလောက် ရေလို့သုံးနိုင်နေတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေဗျာ၊ အလုပ်ခန်း လုပ်ဖို့တဲ့ အပေါ်ထပ် နှစ်ခန်းလုံးကို ဖွင့်ပစ်လိုက်တာဗျာ၊ အပ်ချုပ်စက်၊ ဓါးစက် ချည်ထိုး၊ ချည်ဖောက်စက်တွေက အကောင်းစားတွေချည်းပဲ၊ အမေ ရိကားက အသိအမှတ်ပြု မှန်ဘောင်သွင်းလက်မှတ်အရတော့ . . ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ၊ သူ့အခန်းက ဒီကော်ရေးရှင်း မလုပ်ရသေးတော့ . . အဲ . . . အခန်းမပြင်ဆင်ရ သေးတော့ ကျွန်တော် အကြမ်းခန့်မှန်းတာပါ”

အောင်အောင်က . . .

“အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကလည်း အကောင်းစားတွေ ချည်းပဲ၊ ဟေ့ကောင် . . ဘုန်းသော် မင်းကြားလိုက်မိလား ဟိုမုတ် ဆိတ်ကြီးကို မမ ပြောနေတဲ့စကားလေ”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒီဗီရိုကြီးကို သူ့မိတ်ဆွေ အမေရိကန်မက ဒေါ်လာသုံး သောင်း ပေးဝယ်နေတာတဲ့၊ သူက ဘိုးဘွားအမွေမို့ မရောင်းတာတဲ့”

“ဟ . . . ဒေါ်လာသုံးသောင်းဆို ကျပ်သိန်းသုံးရာနား ကပ် နေတာပဲဟ၊ ဒါကြောင့် အထိမခံနိုင်တာကိုးကွ”

ကိုကြီးကောင်းစံက ဘီယာထပ်ငဲ့ရင်း . . .

“ဒါကြောင့် ငါတို့ စုံစုံပို့ပို့ရဦး . . ဘီယာပါ အဝသောက်ရ တာပေါ့၊ တမောင်မောင်နဲ့ မောင်လည်း အခေါ်ခံရသေး . . အဟေး”

သူ့ကို ဘီယာငဲ့ပေးနေသော ကိုကောင်းအား . . .

“ကျွန်တော်လည်း ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးလေ သူတို့ဟာသူ တို့ လုပ်ပါစေဆိုပြီး ရပ်ကြည့်နေတာဗျာ၊ ကိုကောင်း မောင်းတံကြီးနဲ့ ဓါတ်တိုင်မီးသီး တက်တပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီလျှပ်စစ်သမားကို VIP ရပ်ကွက် ထဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရမှ အရင်တစ်ခါ ကွန်ဒိုမှာ ပစ္စည်းတင်ပေးဖူးတာ ကို သတိရသွားတာဗျာ . . .”

“ငါ့ကောင်ရာ . . မင်း ဒီမမကို ကူညီချင်နေတာလည်း ပါပါ လိမ့်မယ် . . . အမှန်အတိုင်းပြော”

“မှန်ပါတယ် . . . သူ အဲဒီအနီးဒိတ် ဗီရိုကြီးကို အသက်မရှူ ဘဲ ကားပေါ်ကချနေကတည်းက . . ငါသာ စူပါမင်းဖြစ်ရင်လို့ စိတ် ကူးယဉ်လိုက်မိသေးတာကို ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ”

အောင်အောင်က ဆန်နီမှာသော ဝီစကီ နည်းနည်းရော ရင်း . . .

“မင်း ငါ့အစ်ကို ဝင်ကြောင်ရင်း ပဏာယူနေတာကိုလည်း မြင်ပြင်းကတ်နေတယ်မူတ်လား”

“အဲဒါ မပါ၊ပါဘူးကွာ၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

“ငါကတော့ ရှိတယ် ဟေ့ကောင် . . မင်းက အမှတ်မရှိဘူး၊ ဟိုးတစ်ခါ မင်းမားသားကြီး ဂိမ်းဆိုင်လိုက်ခေါ်တုန်းက ဂိမ်းကစား တာ ကျန်းမာရေးကော လူမှုရေးရော တိုးတက်တဲ့ဘဝကိုပါ အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေတယ်အန်တီ ဘာညာနဲ့ ပဏာဝင်ယူကတည်းက ငါ ကြည့်မရတာ၊

ဝင်ပြောသေးတယ်လေ . . အဲဒီအတိုက်အခိုက်တွေ ကစား

နေရင် အကြမ်းဖက်တဲ့စိတ်ဓါတ် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်လာနိုင်တယ်။ အကြမ်းဖက်သမား တာလီဘန်တွေ အဲ့ဒါမျိုး ကစားလေ့ရှိတယ်။ အန်တီတို့လည်း မောင်ဘုန်းသော်ကို ဆုံးမဦး၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ညီကို တဆူတည်းဆူနေတာ ဘာညာနဲ့ ငါ့ကို အန်တီရှေ့မှာ ပဏာယူရင်း တစ်ချက်အုပ်လိုက်သေးတယ် လေ”

သူမှတ်မိပါသည်။ ထိုရက်က မေမေ ယိုးဒယားက ခဏပြန် ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက မေမေအပြုအစုကို မခံချင်တာ လား၊ စိတ်တိုင်းမကျတာလားမသိ၊ သူ၏ကိုယ်ပိုင်သုံးသည့် အချိန် တွင် မေမေကိုယ်တိုင် ဂိမ်းဆိုင်လိုက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေက လည်း မေမေပါပင်။ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့မှ သေအောင်လွမ်းပြလေ့ရှိ သည်လေ။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သည်းသည်းလှုပ်ပြလေ့ရှိသည် မဟုတ် လား။ အခုတော့ အမေလည်းမရှိတော့... သူ့ဆယ်တန်းနှစ်မှာပင် ယိုးဒယားဘက် ကုန်ကူးရင်း ကားမှောက်ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

“ဆန်နီ... ငါ့ခွက်ထဲလည်း ဝိစကီ နည်းနည်းရောပေး ကွာ”

အိမ်တွင်းရေးဆီ စိတ်ကလည်သွားသည်။ နည်းနည်းညစ် သွားသဖြင့် သူ ဝိစကီ ထည့်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း အောင်အောင်က အတွင်းသိမို့ သိနေသည်။

အဖုံးဖွင့်နေသော ဆန်နီကို...

“ဆန်နီ... နည်းနည်းပဲထည့်၊ ဒီကောင် မူးလို့မဖြစ်ဘူး”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း မူးချင်တယ်ကွာ”

“မင်း မူးအောင် ဘယ်တော့မှ မသောက်တာ ငါသိပါတယ်

ဘုန်းသော်၊ မင်းမှာ ကျေစရာတာဝန်တွေနဲ့ ဒီနေ့ရော ဆယ်တန်းဂိုဒံ နှိသေးလား”

“မရှိလို့ ဘီယာသောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဘီယာလည်း အနံ့ ထွက်တာပဲ၊ ကလေးတွေရော သူတို့မိဘတွေပါ အရိုအသေတန်သွား မှာကို ငါလုပ်ပါ့မလား”

“ဟာ!.. ငါလည်း အခုမှ သတိရတယ်ကွာ”

အစ်ကိုကောင်းစံက ဘီယာခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချရင်း ကိုယ်ကို အရေးတကြီး ရွှေ့ကိုင်လာသည်။

အောင်အောင်က...

“ဘာထဖြစ်တာလဲ ကိုကြီးကောင်း၊ ဘာကိုသတိရတာလဲ မမီးအောက်ခံတွေ ဆပ်ပြာမှုန့် စိမ်ထားခဲ့တာကိုလား”

“ဒီကောင်ဘုန်းသော် ဆယ်တန်းဂိုဒံ လုပ်နေတာကို ငါမေ့ နေတာ၊ ငါ အခုလုပ်နေတဲ့ ဗွီအိုင်ပီအိမ်ကဘောစိက ဒီအနီးအနား မှာ နာမည်ကောင်းရထားတဲ့ ဆယ်တန်းဂိုဒံရှိရင် ပြောပါတဲ့၊ ရိုးသား ပြီး အတွေ့အကြုံရှိသူလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ သူ ဂိုဒံလုပ်ပေးတဲ့ ကျောင်း သားတွေရဲ့အောင်ချက်နဲ့ အမှတ်လည်း အတိအကျသိချင်တယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုပြောထားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီကွာ၊ ဟေ့ကောင်... မောင် ဘုန်း... မင်း သင်မလား၊ ရေတော့ ကောင်းကောင်းကျမယ်... ဟေ့ကောင်၊ ‘ဒီ’များရင်များသလို ရေထပ်လာမှာ သေချာတယ်”

“အချိန်ကတော့ ညှိရင်ရပါတယ်၊ ရေက အဓိက မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းသားရဲ့ဉာဏ်ရည်၊ ဝီရိယကို အကဲ ခတ်ချင်သေးတယ်၊ လေးလကျော်ကျော်ပဲ လိုတော့တာမှတ်လား”

“အေးကွာ... ငါ နက်ဖြန် ဘောစိနဲ့တွေ့ပြီး အကျိုးအ

ကြောင်း မင်းဆီဖုန်းဆက်မယ်”

ပြောရင်း သေချာအောင် သူ့ဟန်းဆက်ထဲရှိ ဘုန်းသော်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ရှာကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ . . သူ အင်မတန်ချစ်သော မမီးမီးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။
“ရှုး! . . ”

တိုးတိုးဟု ဟန်သည်။

“ဟဲလို . . ဒါလင်လား၊ အေးပါကွာ . . . စောစောပြန်လာ မှာပါ။ အခြေအနေကောင်းတယ် . . ဒီမှာ ဘုန်းသော်တို့အဖွဲ့ပေါ့။ ဘီယာမသောက်ရင် ရိုက်မယ်ပုတ်မယ် ဝိုင်းလုပ်နေကြတယ်။ သူတို့ အုပ်စုများနေတော့ ကိုယ်လည်း ကြောက်တာနဲ့ အခုဘီယာဆိုင်ကို ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါနေတယ်”

အောင်အောင်က ဖုန်းနားကပ်၍ ဖန်ခွက်နှင့်တူကို ကိုင် ရင်း . . .

“မမီးရေ . . အလကားဗျို့၊ သူ ဦးဆောင်ခေါ်လာတာ . . ခု ဘီယာဆိုင်ထဲမှာ မူးတောင်မူးနေကြပြီ၊ သူ အကဲဆုံး . . . မယ့် နားထောင်၊ ဟော့ဒီမှာ ဖန်ခွက်သံ”

“ခွင်! . . ခွမ်! . . ခွမ်! . . ”

“ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ ဒါလင် . . . ဘာစားချင်သလဲ”

“အပိုတွေ အစ်မရေ၊ ဒီကပြီးရင် ကေတီစွဲ သွားဦးမယ် တကဲကဲ လုပ်နေတာက မမီးမောင်တော်ဖျားပဲ”

ထိုစဉ် သူ့ဟန်းဖုန်း မြည်လာသည်။

ညီမလေး၏အသံ ငိုသံပါနေ၏။

“ကိုကို . . . အင့် . . . ကိုကြီးသောင်းကျန်းပြီး ညီမလေး . .

‘ကလေးတွေ’

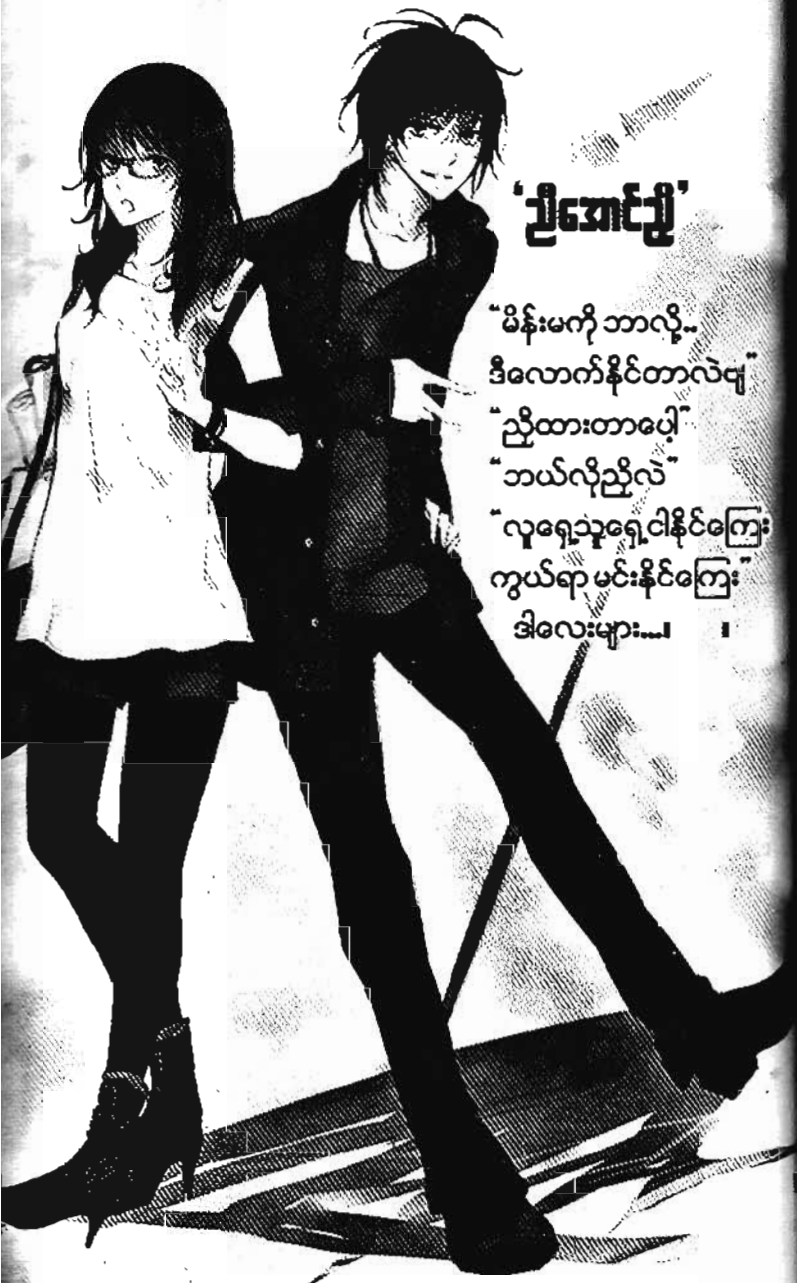
လူမှန်းသူမှန်း သိပြီး
နိုင်ငံမှန်းကမ္ဘာမှန်း
သိတတ်စအရွယ်က အတွေး
ကလေးတွေပါ။

“ဘီလပ်ပြန်သန်း”တဲ့...
“ယိုးဒယားပြန် အမာစိန်”တဲ့...
“ဆိုဒီယက်ပြန် ဦးမောင်မောင်”တဲ့...
“အင်္ဂလန်စိန်”တဲ့...

အဲဒီလိုမျိုး
ဘားမားပြန် ဘားနက်ရှောတို့...
ဗမာပြန် ဗီယာရာတို့...
ပုဂံပြန် ပူတင်နီဗစ်တို့...
ရန်ကုန်ဒိုင်မွန်းတို့...
မန္တလေးရူဘီတို့...
သူရိဆီလည်း...ရှိမှာပဲလို့...
တွေ့မိတယ်...

ကလေးအတွေးပါ
ဘာနိုင်ငံရေးမှ မပါဘူး
ဘုရားစိုး။

www.burmeseclassic.com

‘ဦးအောင်ဦး’

“မိန်းမကို ဘာလို့...
ဒီလောက် နိုင်တာလဲဗျ”
“ညှိထားတာပေါ့”
“ဘယ်လိုညှိလဲ”
“လူရှေ့သူရှေ့ ငါနိုင်ကြေး
ကွယ်ရာ မင်းနိုင်ကြေး”
ဒီလေးများ...။ ၊

အာဇာနည်(၂)

ဘိယာခွက်တွေကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

“ဝုတ်(တ်)ဖေါအာဝါ ချီးယားစ်”

ခူဘိုင်း၌ ယန္တရားကြီးသွားမောင်းရန် သေချာနေသော
အစ်ကိုကောင်းစံ ဘိုလိုလေ့ကျင့်နေသဖြင့် ဘာကိုဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့
တို့သောက်ကြမှာလဲဟု ငဝိသံနှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်အောင်က...။

“ကိုကြီးကောင်းပဲ စပါ”

အခန်း(၃)

ဖေဖေအိပ်ခန်းအတွင်း နားဖာကလေးနှင့် သော့ဖွင့်နေသော... တုန်ယင်နေသည့် ညီမငယ် မိသော်ကို ကရုဏာသက်ဖွယ် မြင်ရသည်။ သူ့သော့တွဲမှ ဖေဖေအိပ်ခန်းသော့ကို အမြန်ရှာ... သော့ဖွင့်၍ အပူတပြင်း တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဦးချဲယားပေါ် ကျကျနနရောက်နေသော ဖေဖေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ ရင်တစ်ခြမ်း အေးရသည်။

“ဟင်!... ဖေဖေ၊ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဦးချဲပေါ် ဘယ်လို

ရောက်နေတာလဲ”

ဖေဖေက အောင်မြင်သူ၏အပြုံးကို ပြုံး၍ ခပ်အေးအေး တစ်လုံးချင်း ပြော၏။

“စိတ္တေန နိရတိလောကော. . သဘောပေါ့ကွာ၊ သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် အပြင်မှာဖြစ်နေတာတွေ ဖေဖေက နိုးနေတော့ အကုန် ကြားတာပေါ့။ သားငယ်က တံခါးသော့ လော့(ခံ)ချခဲ့တော့. . မင်း အစ်ကို ပိုက်ဆံဝင်ယူရအောင်လို့ ဖေဖေ ခုတင်ပေါ်ကနေ သော့ပစ် ထုတ်ပေးတယ်။ သော့က အရင်လို လျှော့ခနဲ တံခါးအောက်ကနေ ထွက်မသွားဘူးလေ။ ဖေဖေ လက်မတည့်တာပါ”

ဖေဖေလက်ထဲ ငွေစက္ကူတချို့ ကိုင်ထားသည်။

သော့က တံခါးဝအောက်နား၌ ကျနေသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . သားကြီးလည်း သူ. . ဖေဖေသော့ကို ခိုးပြီး သော့တုတ်တစ်ချောင်း လုပ်ထားတယ်ကွာ၊ သူ သော့ပျောက်နေပုံရ တယ်။ ယင်းကလည်း ထနေ၊ သော့ကလည်း ပျောက်နေတော့ သူ ဒေါသပုန်ထပြီး ညီမလေးကို ရန်ရှာတော့တာပေါ့၊ ရန်ဖြစ်သံကြားလို့ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဝှိုးချွေးယားပေါ် ဖေဖေဆင်းတာ ခုတင်အောက် ပြုတ်ကျပြီး ခုမှပဲ ဝှိုးပေါ်ရောက်တာ၊ ဖေဖေ တံခါးဖွင့်မလို့လေ”

“ဪ. . . ဖေဖေရယ်”

ဪ. . . ဖေဖေရယ် ဆိုသောစကားနောက်၌ စကားလုံး များစွာ ဆက်လိုက်သွားပါသည်။ အတွေးစကားလုံးများသာပါ. . ။ ဖေဖေက မေမေ့ကို အလွန်ချစ်တော့ မေမေ့ ပထမယောက်ျားနှင့် ရ၍ပါလာသော ကိုကြီးချာလီကိုလည်း သားအရင်းလို ချစ်ခဲ့ပေမ ပေါ့။ မေမေ အလိုလိုက်လွန်းလို့ ကိုကြီးချာလီ မူးယစ်သားကောင်ဖြစ်

ခဲ့ရသည်။ ဆုံးပါးသွားသော သူ့ဖခင်နှင့်လည်း တစ်ထေရာတည်း တူသည်ဆိုသကဲ့. . . ။

ဖေဖေကပါ အလိုလိုက်ခဲ့တာလည်း ဘယ်လိုမှ အပြစ်မ ပြောသာပါလေ။ ချစ်ဇနီးကပါသည့် Family Broken ကလေးပေ တိုး။ ဖေဖေကလည်း ကလေးချစ်တတ်သူ. . . ။

ခုလည်း ဖေဖေ လက်သိပ်ထိုးပေးခဲ့တာတွေ ကုန်ပြီထင် သည်။ ဖေဖေသော့တုတ်ပင်လုပ်၍. . ဖေဖေအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တမင်ချထားသော ပိုက်ဆံကို ဝင်ယူနေကျ ဖြစ်မည်။ ကြည့်ဦး. . . ဖေဖေက ဝင်ယူလို့ရအောင် သော့တောင် တံခါးအောက်က ပစ်ပေး ခဲ့သေးသည်တဲ့. . . ။

ဖေဖေ. . . ဖေဖေ. . . မအေတူ ဖအေကွဲ မောင်နှမ ရန် ဖြစ်မှာကို အင်မတန် စိတ်ပူတတ်သောဖေဖေ။ လေတစ်ခြမ်းဖြတ် ကြီးနဲ့ ဝှိုးချွေးယားပေါ် ရောက်နေတာသာ ရှုကြပါလော့။ ဒါကြောင့် စိတ္တေနနိရတိလောကော. . . လောကမှာ စိတ်ကသာ ဦးဆောင် သည်ဟု ပြောခဲ့တာပေပဲ။

“ကဲ. . . ဖေဖေ (၆)နာရီထိုးပြီ၊ ကွေကာအုပ်နဲ့ ဆေး သောက်ချိန်ရောက်ပြီ၊ အိပ်ခါနီးမှ စွတ်ပြုတ်သောက်မယ်နော်”

“ညီမလေး ကွေကာအုပ် သွားဖျော်ပေးမယ်နော်”

“သကြားထပ်မထည့်နဲ့. . . ဆားနည်းနည်းထည့်”

ညီမလေး ထွက်သွားမှ ဖေဖေက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း. . .

“ဖေဖေ့ကို ဧည့်ခန်းထဲပို့ပေး၊ AVATAR တစ်ပိုင်းကျန်သေး တယ်၊ အစက ပြန်ကြည့်ချင်တယ် သား”

သူ ဖေဖေဝှိုးချွေးယားကို ညင်ညင်သာသာ တွန်း၍ ဝှိုးခွေ

နားထားပေးလိုက်၏။

AVATAR ကားပြန်ထည့်လိုက်သည်။ အသံတွေ ပြန်ချိန်ပေးပြီး အစကပြန်ဖွင့်ရင်း ဖေဖေလက်ထဲ ရီမုတ်ကွန်ထရိုး ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သား.. မင်းညီမ ပြောတယ်၊ မောင်ကောင်းစံတို့ အောင်အောင်တို့နဲ့ ဘီယာဆိုင်သွားတယ်ဆို၊ ငါ့သား ဟတ်ကျောကြီးနဲ့ ထလာတာမူတ်လား၊ ဖေဖေ အေးအေးဆေးဆေး အခွေကြည့်နေမှာ၊ သားအချိန်တွေ သားတန်အောင်သုံးပါ၊ You should've to kill your cup. . . ‘ဝ,အောင်သောက်ဦး’ ဟု ဖေဖေ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်စွာသော ပညာတတ်ဖေဖေက တစ်ခါစာရံ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ပေါင်းပါသည်။

ကွေကာ လာချပေးသော ညီမလေးကို. . .

“ကိုကို အောက်ခဏဆင်းဦးမယ်၊ ညီမလေး. . . ဖေဖေ နားမှာ နေလိုက်ဦးနော်”

“ဒီတစ်ခွေစာပဲနော်. . . ညီမလေး စာကြည့်ရဦးမှာ”

“အေးပါဟာ”

သူ လှေကားခွင်ထဲတွင် အထုပ်ဆွဲတက်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းပေးရင်း ရှောင်သည်။ ကောင်မလေးက ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်၍ လေသံနှင့်. . .

“ခေါင်းပေါ်မှာ ဘာကြီးတင်ထားလဲ မသိဘူး”

သူ ယောင်၍ ဆံပင်တွေကို ပုတ်ခါရင်း ပြေးဆင်းသွားသောအခါ တခွံခွံရယ်သံက အပေါ်တက်ပြေးသည်။ ဒီကောင်မ

လေးကို ငါဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။ တို့တိုက်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး စဉ်းစားရင်း. . .

“ဟ! . . ငါ့ခေါင်းပေါ်က. . .”

သူ့ပါးစပ် ဟ,သွားသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သူ့ပါးစပ် ဟ,သွားသည်။ ခမ်းနားလွန်းသော ဧည့်ခန်းနှင့် ပရိဘောဂ အရှိန်အဝါကြောင့်ဖြစ်သည်။ လေအေးစက်နှင့် မွှေးရနံ့ က သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ ဆီးပွေ့သည်။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် အိမ်ဖော် ဖြစ်ပုံရသော အမျိုးသမီးကြီးက ဆိုဖာတစ်လုံးကိုညွှန်ရင်း ဦးညွတ် ၍...

“ခဏထိုင်ပါဦးရှင့်... အအေးလား အပူလား... ဘာနှစ် သက်ပါသလဲရှင့်”

“သောက်ရေတစ်ခွက်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ”

မရယ်မပြုံးဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ ညွှန်ပြသော ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အိမ်ဧည့်ခန်းကို ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ အ ကောင်းတကား အကောင်းဆုံးတွေချည်းဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ ဧည့် ခန်းပေမယ့် အိမ်ရှင်နှင့် ပတ်သက်သော ဓါတ်ပုံတွေဘာတွေ ချိတ်ဆွဲ

ထားခြင်း အလုံခြုံမရှိ၊ ပန်းချီကားတချို့သာ ရှိ၏။

‘သူတို့က နေစရာအိမ်တွေ အများကြီးကွ၊ ဒီအိမ်က အရန် ထားသလား၊ သံရုံးငှားမလား ငါလည်း မသိဘူး’ ဟူသော... အစ်ကို ကောင်းစံစကား ပြန်ကြားမိ၏။

ရှေးကုသိုလ်မို့ မုဒိတာ ပွားရပါလေသည်။ သောက်ရေ တစ် ခွက်နှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်ဖြစ်ပုံရသော ဖန်ခွက်လှလှကို ဗျပ်ဗန်းနှင့် လက်သုတ်ပဝါနှင့် လာချပေး၏။

“သူဌေး အိုဗာစီး ပြောနေလို့ သုံးဆောင်ရင်း ခဏစောင့်ပါ တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

သူမ ပြန်ဝင်သွားသောအခါ ရေနည်းနည်းယူသောက်ရင်း မှန်ကြည့်စားပွဲပေါ်က National Geographic မဂ္ဂဇင်းကို ယူဖတ် နေမိသည်။ ဗီယက်နမ်တွင် အသစ်တွေ့ရှိသော သန့်စင်လိုက်ဂူကြီး တွေကို အံ့မခန်း ရိုက်ပြထားသည်။ အင်း... ဗီယက်နမ်က ရန်သူကို တည့်အောင်ပြန်ပေါင်းပြီး သူရိုကောင်းရာကောင်းကျိုး ရှာတတ် တယ်ဟု ဖေဖေပြောသောစကား နားထဲဝင်လာပြန်၏။

အမေရိကန်တွေ ရှာဖွေပေးသည့် လိုက်ဂူကြီးများက ခရီး သွားများ၏ဒေါ်လာတွေကို သဲယူ၍ နိုင်ငံ၏ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ကို မြှင့်ဦးတော့မည်။

“သား... စာသင်ပေးတာလည်း နိုင်ငံပညာရေးကို တစ် ဖက်တစ်လမ်းက မြှင့်ပေးတယ်လို့ ခံယူပါ။ နိမ့်နေတဲ့တိုင်းပြည်ကို မြှင့်ဖို့က အဓိက ပညာရေးနဲ့ကျန်းမာရေးပဲ”

နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးကို တကယ်ချစ်သော ဖေဖေစကားများပါပဲ။

"Excuse me, may i come in?"

ကျွန်ုပ်ဝင်လာလို့ရမလားဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော ယဉ်ကျေးသည့် ထောပတ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ အိမ်တွင်းတံခါးဝအနီးတွင် ကုတ်အင်္ကျီမပါသော ဥရောပဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်။ အင်္ကျီဖြူဖြူ၊ အသားဖြူဖြူ၊ သွားဖြူဖြူနှင့် သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ရပ်နေသည်။ သူ့စာသင်ရမည့် ဆယ်တန်းရွယ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ V.I.P ဘောစီလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်၍ သူ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြုံးပြရင်း ငမာလိုပင်. . .

"ကျွန်တော် အိမ်ရှင်မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဝင်ခွင့်တောင်းဖို့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်"

လူရွယ်က ဖိုင်တစ်ခုကိုင်၍ လျှောက်ဝင်လာရင်း သူ့ကို အကဲခတ်လာပုံရသည်။ အပြုံးနှင့်ပင်. . .

"ဆရာလေး စာအုပ်ဖတ်နေလို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘော့စ်ရဲ့ပီအေတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာဝင်ပါ။ ကောင်းမြတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်. . . အာဒီတက်ပါ"

"ကျွန်တော် ဘုန်းသော်ပါခင်ဗျာ"

ခပ်ငယ်ငယ်ချောချော ပိသုကာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြပြီးသည်နှင့်. . .

"ဘော့စ်က ဆရာလေးကို အချိန်လူပြီး တမင်လာတွေ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အရေးပေါ်ဖုန်း ဝင်လာလို့ ချက်ချင်း နေပြည်တော်ထွက်သွားပါတယ်။ ဆရာလေးနဲ့တွေ့ဆုံဖို့နဲ့ ကလေးကို ကျွဲရှင်အပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လွှဲခဲ့ပါတယ်"

"အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ရော၊ ပညာရော၊ ဂုဏ်ရော ကြီးသူပါ။ ဆရာလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ဘုန်းသော်လို့ပဲ ခေါ်ပြီး မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆရာလေး. . . ဆရာလေးနဲ့ဆိုတော့ သီလရှင်နဲ့ တူနေသလိုကြီးမို့ပါ. . . ဒါနဆန် မေတ္တာလာရပ်တာမှ မဟုတ်တာဗျာ"

ကောင်းမြတ် ဟာသဓါတ်ခံရှိသော ဘုန်းသော်ကို ခဏချင်း ခင်မင်သွားသည်။

"ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဟုတ်ပါ။ နောက်လည်း ရင်းနှီးသွားမှာဆိုတော့ ကိုဘုန်းလို့ခေါ်မယ်၊ ကိုယ့်နဲ့မင်းနဲ့ ပြောမယ်. . . အိုကေလား"

"ကေပါတယ်"

"ကိုဘုန်းရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို ဒီဖိုင်ထဲမှာ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုယ့်ဘော့စ်က အရမ်းတိကျတယ်၊ ဒီဖိုင်ထဲ မပါတာတွေတောင် သူသိချင်သိနေနိုင်တယ်။ သူ. . . ကိုဘုန်းကို သဘောကျပုံရတယ်၊ ကိုယ့်ကို 'ပရောဂျက် အင်ချပ်' ခန့်ခဲ့တယ်၊ ဘာမဆို လိုတာကိုယ့်ကိုပြောပါ"

သူပြုံးလိုက်သည်။ 'ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အကြောင်းတွေ စုံစမ်းပြီးသားဖြစ်ရောမည်။ သူတို့ V.I.P မူအတိုင်း ဖြစ်ရမည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းသားရဲ့ဉာဏ်ရည်နဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို ဘယ်လောက်နားထောင်သလဲ၊ ဘယ်လောက် ဝီရိယရှိသလဲဆိုတာကို ကြည့်ပါတယ်။ အကဲခတ်ပြီးမှ စာသင်တာ ကျွန်တော့်မူပါပဲ၊ လောလောဆယ် ကျောင်းသားကို တွေ့ချင်ပါတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ပြီးမှ ရွေးချယ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

“ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုကောင်းစံလည်း ပြောပါတယ်၊ ဒီကောင်က ငွေအဓိက မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် စာသင်သားဖြစ်မဖြစ်က အဓိကလို့ ပြောပါတယ်၊ ဆင်းရဲပြီး တကယ်တော်တဲ့ စာသင်သားကို အလကားသင်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ကိုယ်တို့ ကြားထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဖြတ်မေးပါရစေ အစ်ကိုကောင်းမြတ်”

“မေးပါ ညီလေး”

“အရင်က အနီးကပ် ဂိုဒ်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ . . ကိုကောင်းစံဆီက သိရပါတယ်”

“ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာ ဝင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဆရာလေးလည်း တော်ပါတယ် . . ဆရာဝန်လောင်းလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်နော်၊ သူက ဆရာနဲ့ စာသင်သားဆိုတဲ့ စည်းကျော်လာလို့ပါ၊ ခံစားချက်နဲ့ စိတ်အလိုဘက် အလေးသာလာလို့ပါပဲ၊ အဲဒီစည်းကမ်းကတော့ အင်မတန် သတိထားရမယ့် စည်းကမ်းပါပဲ၊ ဘော့စ်ကလည်း အဲဒါကို အဓိက မှာကြားသွားပါတယ်”

“ကျွန်တော်သင်ရမှာ ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းသူလို့ ဆိုလိုတာလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် . . ပိုးမွေးသလိုမွေးထားတဲ့ ဘော့စ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး . . မိတဆိုးလေး၊ ချမ်းသာပြီး အလိုလိုက်ခံရတဲ့ Family broken စနေသမီးတွေရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ တော်တော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လို့ပဲ ကြိုတင်သတင်းပေးထားချင်တယ်၊ ကိုဘုန်း အကိုင်ရအတွယ်ရတော့ နည်းနည်းခက်မယ်”

“ကဲ . . ကိုကောင်းမြတ် ကျွန်တော် အချိန်နည်းနေလို့

ကျောင်းသူနဲ့ တွေ့လိုက်ရအောင်”

ကိုကောင်းမြတ်က စားပွဲပေါ်က ဘဲလံနိပ်သည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး ဧည့်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။

ကိုကောင်းမြတ်က . . .

“အန်တီမေ . . ဖူးဖူး ဘာလုပ်နေလဲ”

“အားကစားခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အခုန ရေချိုးနေတယ်၊ မနက်စာ စားနေလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘုရားပန်း လဲနေလို့ပါ”

“ဒီမှာ ကျူရှင်ဆရာ စောင့်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

အမျိုးသမီး ဦးညွတ်၍ ညင်ညင်သာသာ တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အအေးသောက်ပါဦး ကိုဘုန်း”

သူက အအေးတစ်စုပ်စုပ်ရင်း . . .

“ကျောင်းသူနာမည်က ဖူးဖူးတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ဖူးဖူးမှတ်ထားခြင်း ခံရတဲ့သဘောပေါ့၊ အပြည့်အစုံက ‘ထက်ထက်ဖူးမော်’ တဲ့”

“သူ . . ကျွန်တော်လာမယ် . . ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားလား”

“သိပါတယ် . . သူ့ဒယ်ဒီက ကိုဘုန်းဓါတ်ပုံနဲ့ဖိုင်ကို ပြပြီးမှ သူ့သမီးဆန္ဒအရ ခေါ်တွေ့တာပဲ၊ ကိုဘုန်းရောက်နေတာ ဖူးဖူး သိတာပေါ့ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူပြုံးရင်း သစ်သီးဖျော်ရည် ထပ်ငုံသည်။

ခွက်ပြန်ချရင်း . . .

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်သော် ဖူးဖူးကို

မရွေးသေးဘူးနော်. . . စကားပြောကြည့်ဦးမယ်၊ သူ့ ခိုပိန်ကပ်တွေ ကြုံပြီးကြည့်ထားချင်တယ်”

“သူနဲ့မှ တစ်ပါတည်း ယူလာနိုင်မယ်တဲ့၊ ဖြေတုန်းက သူ စိတ်မပါလို့ ကျထားတဲ့ဘာသာတွေ ရှိတယ်တဲ့”

သူ ထပ်မံ၍ ယဲယဲပြီးရင်း အအေးခွက်ကို ကောက်ကိုင် သည်။ ကိုကောင်းမြတ်က. . .

“ကိုဘုန်း ဖတ်ဖူးမလားတော့ မသိဘူး ရှိတ်စပီးယားရဲ့ Six Tales ထဲက The Taming of the Shrew ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းလေ”

“ဟိုးခေတ်က အထက်တန်းပြဌာန်းစာအုပ်အနေနဲ့ လေ့လာ ဖူးပါတယ်၊ စွာတေးမ ကက်သရင်းကို ဆုံးမတာလေး. . . ယဉ်ပါးလာ အောင်၊ ဟင်းဟင်း. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူး၊ ကိုးဆယ်ဆ သာလိမ့်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ၊ အဲ့ဒီကိတ်လို့ခေါ်တဲ့ ကက်သရင်းထက်ကို ပြောတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး. . . သူ သိပ်ပြီးထက်မြက်နေတာဟာ ဉာဏ် ရည်အိုင်ကျ၊ မြင့်တဲ့သဘောပေါ့၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိန်ခေါ်မှု တစ်ခုပါပဲ၊ ပိုအားစိုက်ခွင့် ရတာပေါ့”

ခဏအကြာ၌ ပြင်းထန်သည်ဟု ပြော၍ရသော. . . အတွင်း ဧည့်ခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!”

ကိုကောင်းမြတ်က လည်ပင်းလှည့်၍. . .

“ဖူးဖူးလား. . . ဝင်ခဲ့လေ”

“ကလစ်!. . ဂျိတ်!. . ”

တံခါးပိတ်သံလည်း လိုအပ်သည်ထက် ကျယ်၍ ကြမ်းနေ

ခါ၊ သူမကို မြင်မြင်ချင်းပင်. . . ဪ. . . ဒါကြောင့် ဆရာဝန် အလောင်းအလျာလေး ဈာန်လျော့ရတာပါလားဟု. . . သူ ကောက် ချက်ချလိုက်မိသည်။ အသွေးအရောင်စုံလင်၍ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နေ သော ပန်းတောအတွင်းမှာပင် ထင်းခနဲ ပေါ်နေနိုင်သည့် အဖူးအင် ခါ အလှမျိုးဖြစ်သည်။

တံခါးကို ကျောပေး၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး အနည်းငယ်မာတင်းနေသော မျက်နှာထားကို ကြိုးစား၍ လျော့ချနေပုံရသည်။ အိမ်နေအဝတ်အစားမျိုးဖြစ်သည်။ အဝါ ဖျော့ဖျော့ သရိုးကွာတား ဘောင်းဘီအဖုံ၊ ပခုံးကြိုးသေးသေး စွပ် ဘယ်လို တီရှပ်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်နှင့် နို့နှစ်ရောင် ခြေသလုံး အောက်တွင် ယုန်ရုပ်ပါသော အိမ်တွင်းစီး စွပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဆံပင်က မဟော်ဂနီရောင်ဖြစ်၏။ အားလုံးကို နဖူးပြောင်အောင် သိမ်း၍ ဖြစ်သလို ဆံထုံးထုံးထားပုံရသည်။ ကပိုကရို ကျနေသော ဆံပင်စင်းစင်းတွေက မျက်နှာပြောင်ပြောင်ထင်းထင်းကို ပို၍ လင်း လက်နေစေသည်။ အိတ်ငယ်တစ်လုံးကို တင်ပါးဘေး ကပ်ကိုင်၍ သတိအနေအထားမျိုး ခဏရပ်နေသည်။

ကိုကောင်းမြတ်က. . .

“လာလေ ဖူးဖူး၊ ဟောဒါ ဖူးဖူးဆရာ ဦးဘုန်းသော်”

ဖတ်ခနဲ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်း တက်သည်။ ပြန်ရပ်သည်။

အိတ်ကိုင်ထားသော ဘယ်လက်ကို ထောင့်မှန်ကွေး၍ ဗိုက် ပေါ် တင်သည်။ ညာလက်ကိုလည်း ထောင့်မှန်ကွေး၍ နောက်ပြန် တင်ပါးပေါ်တင်ရင်း သူ့ကို ကြည့်၍ ခါးကိုင်ချကာ ဦးညွတ်သည်။ ပြန်မတ်သည်။ ကိုကောင်းမြတ်ကို မျက်နှာမူသည်။

နှစ်ချောင်းသောလက်ကို ဘယ်ညာပြောင်း၊ ဗိုက်နှင့်တင်ပါး ပေါ်တင်သည်။ ဦးညွတ်ပြန်သည်။ ပြန်မတ်ပြီးမှ သူ့ဆီတည့်တည့် လျှောက်လာသည်။ သူ့ရှေ့ ခြေစုံရပ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူမလက် ထဲက အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ သူက ရယ်ချင်စိတ်ကို ကြိတ်ပြီး၍ အိတ်ကို ယူသည်။ သူမက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရပ်နေသဖြင့် သူက ရယ်လိုက်ပြီး ကိုကောင်းမြတ်ကို စစ်ကူတောင်းအကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း...

“ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ သက်သာ... အေးစေလို့ အမိန့်ပေးရမယ် ထင်တယ် အစ်ကိုကောင်းမြတ်ရေ”

“ဒီထက်အဆင်ပြေတဲ့အမိန့် ရှိတယ်ဗျာ၊ ရဲ့မေ... တန်းဖြတ်... ဟဲ့... ဟဲ့... ကဲ... ဖူးဖူး ထိုင်ပါကွယ်၊ ဘာတွေ အလိုမကျ ဖြစ်လာပြန်တာလဲ၊ အန်တီမေနဲ့ စကားများလာပြန်ပလား”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုကောင်းမြတ်ဘေး၌ ခပ်စူစူ ဝင်ထိုင်နေသည်။ သူက သူမ၏ပညာရေးမှတ်တမ်းမိတ္တူများကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။ ကိုကောင်းမြတ်နှင့် ဖူးဖူးအခြေအနေကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်နေရသည်ပေါ့။ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားနေရသည်။

“အန်တီမေက မနက်စာ ဘာနဲ့ကျွေးလဲ”

“စားတောင်မစားရသေးဘူး... အလုပ်များနေလို့”

“ဘာတွေလုပ်နေရလို့လဲ”

“မပြောဘူး”

“ဒါဆို... ဘာကို ဒေါကန်လာတာလဲ”

“ကန်စရာရှိလို့ ကန်တာပေါ့၊ ဧည့်သည်ရှေ့မို့ မနည်းစိတ်

လျှောထားတာနော်”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာကိုဒေါကန်ရတာလဲ၊ ဒါ ဧည့်သည် မှတ်ဘူး၊ ဖူးဖူးကို သင်မယ့်ဆရာ”

“ဆရာတပည့် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘာမှမှ မသင်ရသေးတာ”

သူ ချောင်းဟန်ရသည်။

“အဟမ်း!.. သင်ပါတော့မယ်ဗျာ၊ အချိန်စာရင်း ပေးခဲ့ပါမယ်၊ ရီပိုကပ်အရ အမှတ်တွေကောင်းပါတယ်၊ ကိုးတန်းမှာ အဆင့် (၅)အတွင်း ဝင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုးတန်းနဲ့ဆယ်တန်းကြားမှာ (၂)နှစ် ဘာလို့ကွာနေတာလဲ”

“ဪ... အဲဒါက ဒီလိုကိုဘုန်းရေ၊ ကိုးတန်းဖြေပြီး UK က သူ့အစ်မဝမ်းကွဲဆီ အလည်သွားတာလေ၊ ခဏဆိုပြီး (၂)နှစ် ကြာသွားတယ်၊ သူ့ဖေဖေ အတင်းလိုက်ခေါ်မှ ပြန်လာတာ”

“ဟာ... ပညာရေး နှမြောစရာကြီး၊ ဟိုမှာ ဆက်တက်ဖို့ မကြိုးစားဘူးလား မဖူးဖူးရယ်”

“ဖူးက အင်္ဂလိပ်စကားပြော မကောင်းတဲ့အပြင်၊ အငယ်တန်းက ပြန်စတင်ရမှာဆိုတော့ ကလေးတွေကြား ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှက်စရာကြီး”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်လာပေါ့၊ ဒီက ဘွဲ့ရမှ ဆက်ရှိရမယ်ရတာပဲ၊ (၂)နှစ်နောက်ကျတာ အရမ်းနစ်နာတယ်”

သူမကို စေတနာနှင့် ပြောနေမှန်းသိသဖြင့် ဖူးဖူး ပျော့ပျောင်းလာသည်ကို ကောင်းမြတ်က...

“ဘယ်ပြန်လာချင်မှာလဲ... ဖူးဖူးက ဟိုမယ် ချစ်သူသွားတွေ့နေတာကို... ဆရာဘုန်းရ”

“ဦးကောင်းနော်”

ထအောင်ရင်း ကိုကောင်းမြတ်ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်နေပြန်သည်။ မျက်နှာရဲခနဲ ပိတ်ကလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူက...

“အဲ... ဒီအရွယ်နဲ့ ဘိလပ်မှာ တကယ်ချစ်သူသွားတွေ့တယ်... ဟုတ်လား၊ စပ်စုတာမူတ်ဘူးနော် ကိုယ့်တပည့်အကြောင်း သိထားရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖူးဖူး၊ ကိုယ့်ဆရာကို မလိမ်ရဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်”

ရယ်ကျဲကျဲ ရှက်မျက်နှာလေးက နုနယ်လိုက်ပါတီသန့်၍။

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ဖူးဖူး အရမ်းချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ဖူးဖူးဆိုတဲ့ကောင်မလေး လောကမှာ ရှိနေမှန်းတောင် မသိသွားပါဘူး”

“ဟင်!... ဘယ်သူပါလိမ့်ဗျာ”

“Westlife အဖွဲ့က ဘရိုင်းယန်လေ”

သူပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရယ်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အင်း... ဘရစ်တနီစပီးယား ပေါ်ခါစက ငါလည်း ရူးဖူးတာပဲဟူ ပြန်တွေးမိသေးသည်။ အင်္ဂလန်တစ်ခွင် ပြိုင်စင်အောင် သူမ Westlife ရှိုးတွေ လိုက်ပြခိုင်းသဖြင့် ဝမ်းကွဲအစ်မဖြစ်သူနှင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်ပုံတွေ ပြန်ပြောပြရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောနေပြန်သည်။ သူက နာရီတကြည့်တကြည့် ဖြစ်နေသည်ကို ကိုကောင်းမြတ်က သဘောပေါက်သဖြင့်...

“ကဲ... ဖူးဖူး အတိတ်ကို ရေနုမနေနဲ့တော့၊ ဆရာနဲ့

ဦးကောင်း ဆက်ရဦးမယ်၊ ဆရာ ဖူးဖူးကို ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“နည်းနည်းပဲ ရှိပါတယ်”

သူမ မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ပိုက်နေသည်။ မျက်နှာပိုးသတ်ထားသည်။

“လာမယ့်စနေနေ့ အချိန်စာရင်းအတိုင်း စမယ်၊ ကျန်တဲ့ အချိန်မှာ မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို နေဖြစ်ချင်နေဖြစ်မယ်၊ စာသင်ချိန်မှာ ဆရာတပည့်စည်းက တစ်လက်မမှ နောက်မဆုတ်ပေးနိုင်ဘူး... ကြားလား”

“ဟုတ်”

“စာသင်ချိန်အတိအကျ စားပွဲမှာ အသင့်ရောက်နေရမယ်၊ အားကစားလုပ်တာ၊ ရေချိုးတာ၊ စားတာသောက်တာ အပြီး ကြိုလုပ်ထားပါ၊ စာသင်ချိန်နှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအချိန်ကို လုံးဝမရောထွေးပါစေနဲ့”

“ဟုတ်”

“ဖူးဖူးက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာမိန်းကလေး ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆိုရင် ဆရာသမားနဲ့ လူကြီးသူမတွေရှိနေတဲ့ အခန်းထဲ အဝင်တုန်းကထက် ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ထွက်ပြပါ”

သူက လက်ဝါးလေး ဖြန့်ခင်းဆန့်တန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖူးဖူးကလေး ညင်သာညွတ်ပြောင်းဟန် တမင်လုပ်၍ သူတို့နှစ်ဦးအား... တစ်လှည့်စီ အဝင်တုန်းကအတိုင်း လက်ပစ် ဦးညွတ်၍ ဆလိုးမိုးရှင်းနှင့် တံခါးဆီသွားသည်။ လက်ကိုင်ကို ဖွဖွလေး လှည့်သည်။ ပြုံး၍လှည့်လာပြီး...

“ဖူးဖူးဆိုတဲ့ အမိုက်အမဲလေး ကံသုံးပါးနဲ့ ပစ်မှားမိတာရှိရင် လူကြီးသူမများပီပီ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ကြပါရှင့်... ခွင့်ပြုပါဦးရှင့်”

တမင်လုပ်ထားသော အနှေးပြကွက်နှင့် တံခါးဖွင့်ထွက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားအောင် တံခါးကို ပိတ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ မျက်ခုံးပင့်ရင်း ပြိုင်တူရယ်မလို့လုပ်တုန်း...

“ဝုန်း!... ကျွီ!...”

တံခါးခွက်ပွင့်ပြီး သူမမျက်နှာ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“အခုအချိန်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအချိန်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစကားပဲ ပြောမယ်၊ ဒီအခန်းထဲ အဝင်နောက်ကျတာက ခိုပို့ကဒ် အီးမေးနဲ့ ပို့တာကို ပရင်တာ ထုတ်နေလို့ရှင့်၊ ခိုပို့ကဒ်ဆိုတာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျောင်းပြန်ပို့ရတဲ့ စာရွက်ရှင့်၊ ကျောင်းစာရေးကို မနည်းစည်းရုံးပြီးမှရတာ...၊

နောက်တစ်ခု... ဒေါက်ကန်ပြီး ဝင်လာတာက ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေတဲ့၊ လူကြီးသူမတွေတဲ့... ကွယ်ရာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းအုပ်နေလို့လေ၊

ကျွန်မနာမည်... ဖူး... ထက်ထက်ဖူးမော်ပါရှင့်၊ ကိတ်မှုတ်ဘူး... ကက်သရင်းမှုတ်ဘူး၊ ခင်လို့ ခင်မင်လေးစားသမှုနဲ့ ပြောခဲ့ဦးမယ်၊ ဒီအိမ်က နံရံတွေမှာ နားတွေမကဘူး၊ မျက်လုံးတွေပါ ရှိတယ်၊ သတိထားပါရှင့်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွီ...”

“ဂျိတ်!”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ပါးစပ်တွေ ဟ၊သွားပြီးသကာလ ပြိုင်တူပင် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ တော်တော်ကြာအောင်ပင် အပြိုင်နှုတ်ဆိတ်နေမိခဲ့ကြလေသည်။ မျိုးရိုးဗီဇ ဂုဏ်မာနတဲ့။

အင်း... စနေမဇာ် ထက်ထက်ရှရှ ရာဇမာန်တော့ ရှိရမည့် ထုံးစံပေပေါ့။

မြို့ပြတရုတ်စာပေ ပဋိပက္ခ

ထမင်းဆာတုန်း
ဆေးလုံးလိုက်ဝေ
အစာကြေသတဲ့...
ငါလေ!...တယ်!..
တောက်!...

အာဇာနည်(၄)

“မောင့်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်.. ကျွေးမယ်နဲ့ ခတ်
တွင်းပြင်လာလိုက်တာ.. ဒီနေ့မှပဲ စစ်ကိုင်းရောက်တော့တယ်၊
တင်း.. အိမ်တွင်းဒီကော်ရေးရှင်း နေသားမကျသေးတာရယ်၊ မမ
ကျော်ကိုယ်တိုင် မောင့်ကို ချက်ကျွေးချင်တာရယ်ကြောင့် ခုမှပဲ ကျွေး
ဖြစ်တော့တာ မောင်ရေ”

ကောင်မလေးတွေ ရှိနေလျက်သားနှင့် ကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲ
ပြင်ရင်း ပြောနေသော မမကို သူထမင်းစားပွဲ၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍

အထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မမကသိုဏ်းကို တဝကြီး ရှူနေ၊ ရှူနေ ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။ မွေးနေသည်။ လူနဲ့ ဟင်းနဲ့တွေ့ပြောပါတယ်။

သျှားနှစ်ရောင် အိမ်နေဘလောက်လက်ပြတ်အင်္ကျီက အသားကပ်မို့ မမရင်သားနှင့် ဝမ်းပြင်းသားကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကွက် တီပိုင်းခြားဖော်ပြထားသည်။ လည်တိုင်နှင့် လက်မောင်းသားက အဝါနုကို ပန်းသွေးတစ်စက်နှစ်စက် ထည့်ဖောက်ထားသော အ သားရောင်နှင့်မို့ ရှင်းလင်းတင့်တယ်နေသည်။ ထုံးခြောက်ရောင် ဖျော့တွဲတွဲ ဂါဝန်ကြီးကို စားဖိုမှူးခါးပတ်ဝတ်ဖြူဖြူနှင့် ပတ်ထား သည်။ ပါးပါးချွန်ချွန် ဘီးအရှည်ခံ၍ ညိုမောင်းလက်ပြောင်သော ဆံပင်တွေကို ဘီးကျော်ပတ် ပတ်ထားသည်။ ဝင်းဖန်ရှင်းသန့်၍ ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားသော ပန်းမျက်နှာက ခန္ဓာနှင့်လိုက်ဖက်စွာ အစွမ်းကုန်ပွင့်နေသော ပန်းတစ်ပွင့်လိုပါပင်။ ဝေခနဲ မမ သူ့ဘေးနား ဟင်းခွက်လာတင်သည်။

“မွေးနေတာပဲဗျာ”

“ဘာလဲ. . . လူလား. . . ဟင်းလား၊ ဟင်းတွေက တင်ထား တာ ကြာပြီ၊ ဟင်းမွေးတယ် မပြောဘဲ လူအနားကပ်လာမှ မွေးတယ် ပြောလို့ မေးရတာပါရှင်”

နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်ရင်းနှီးနေပြီမို့ မမက ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောလာမှ သူကလည်း ဘာလို့မပြောရဲစရာရှိလဲ။

“ဟင်းနဲ့ရော လူနဲ့ရော နှစ်ခုစလုံးကို ပြောတာပါ။ ဟင်းနဲ့က စားချင်စရာ၊ လူနဲ့က. . . အဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ. . . မွေးချင်စရာ”

“ဟာဟ. . . အဲဒါ မမကျော်ချွေးနဲ့ကွ၊ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ မနက်ကတည်းက ချက်နေတာ”

“ဒါဆို အဲဒီချွေးကိုပဲ ပေါင်းခံပြီး တစ်ပုလင်းလောက် လက် ဆောင်ပေးပါလားဗျာ”

“ပြင်သစ်က ရေမွေးကုမ္ပဏီတွေ ဒေဝါလီ ခံသွားရမှာမို့လို့ ရေချိုးကြွေအင်တုံထဲ အများကြီးပဲ. . . ဟင်း. . . ဟင်း၊ ထားထား ကျော် ချိုးပြီးသား. . . ချိုးရေ ရောင်းမည်၊ ဒေါ်လာနှင့် မရောင်းပါ။ စတာလင်ပေါင်နှင့် ဝယ်လိုသူများ တင်ဒါ ကြိုတင်ပေးသွင်းနိုင်သည် လို့ အင်တာနက်မှာ. . . မောင် ချိတ်ပိတ်တင်ဒါ ဒေါ်လိုက်လော့ တို့ မောင်နှမ ဘီလုံနာ ဖြစ်ကရော. . . ဟားဟား”

“ကြော်ငြာမှာ ထပ်ထည့်ရဦးမယ်ဗျ၊ ကြွေအင်တုံတံဆိပ် ကျော်ချိုးရေ. . . ရေမွေးရှူလျှင် တစ်မနက် ခံသည်၊ ဆွတ်လျှင် တစ်ရက်ခံသည်၊ သောက်လျှင် တစ်သက်ခံသည်၊ ခင်လို့ ပြောရဦး မည်၊ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် ရှုံးပါ ပေါက်ထည့်ထားသည်လို့”

မမ ထမင်းခူးရင်း ယောက်မကြီး ကိုင်ပြီး အူလှိုက်သည်း လှိုက် ရယ်တော့သည်။ ရယ်၍ မဝ၊တဝမှ ခဏရပ်၍. . .

“မမက နည်းနည်းဖောက်တာ. . . ဟင်းဟင်း၊ မင်းက ခိုးယို ပေါက်ကို ပေါက်အောင်ဖောက်တော့တာကိုး၊ ဟုတ်တယ်ကွ. . . တစ်ခါတလေ ဘုံဘိုင်ဖွင့်ပြီး. . . ဟီးဟီး. . . ရောလွတ်ပေးလိုက်တာ မျိုး ရှိတယ်၊ ဟား. . . ဟား. . . သူများလျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး. . . လူနည်းရင်”

“မောင်စုတ်လေးနော်. . . ကဲ. . . ဟိုမယ် ဟင်းချိုပြန်နွေး ထားခဲ့တယ်၊ ဆူရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ခပ်ထည့်တော့၊ မမ ရေခဲခဲ ချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

“တစ်ပေါက်စာပဲလား”

“တော်တော့ကွာ. . . ဗိုက်ကြောတွေ နာနေပြီ၊ ဆာရင်စားနဲ့. . . ခဏပဲ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ရှမ်းချိုးချိုးပေါ့၊ ကန်တော့ ကန်တော့ ထဘီလေးချွတ်ပုံ ပလုံဆိုပြီး. . . ကန်တော့ ကန်တော့နဲ့ ပြန်တက်ဟားဟား”

“ရှမ်းချိုးချိုးမလားကွ. . . ကိုယ့်ရေချိုးခန်း လုံတာပဲ. . . လှပန်ချိုးပေါ့”

“ယင်ကောင်တော့ မလုံပါဘူးဗျာ”

“ဘာလဲ. . . မောင်က ယင်ကောင်ဖြစ်ချင်သေးလို့လား၊ Snuff..box လေး. . . ယင်နိုင်စပရေးဘူး ရှုခနဲဆို ကားခနဲဖြစ်သွားမယ်”

မမ ခါးပတ်ဝတ် ဖြုတ်၍ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ အင်း. . . သည်လို ယင်ကောင်ကြိုက်အနံ့သင်းသော စကားတွေ မမနှင့်သူ့ကြား ဘာလို့များ ရင်းနှီးပြီးမကြာခင် ပြောဆိုမိခဲ့ကြသလဲ။ သူပြန်စဉ်းစားသည်။ ခင်မင်စက ပြောဖူးသောစကား။

“မမ သိပါသော်ကောကွယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ. . . ဘုရားမဟုတ်ရင်၊ အုတ်နီခဲ မဟုတ်ရင်. . . Snuff..box (နှာ. . . ဘူး)တွေ ချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒီစကားမှန်လား မောင်”

“မှန်ပါတယ်”

သူလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖူးခဲ့သည်။ နေပါဦး. . . အဲဒီစကားက ဘယ်စကားလမ်းကြောင်းကနေပြောင်းပြီး ပြောဖြစ်ခဲ့လိမ့်။ ဩော်. . . သတိရပြီ။

“မမ. . . ဘာလို့ ယောက်ျားတိုင်းကို မောင်လို့ ခေါ်တာလဲ

ဟင်”

ဟု သူက မေးသည်။

မမက ပြုံး၍. . .

“သူရဲ့ဆီမှာ တရင်းတနှီး မိုင်ဘွိုင်း. . . မိုင်မင်းနဲ့လို့ ခေါ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ကိုသူမောင်ကြီး ပြောဖူးတယ်၊ သူ. . . ကောင်းသော၊ မောင်. . . လူကလေးတဲ့၊ လူကောင်းကလေးလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဒီမှာက ရည်းစားကိုကျမှ မောင်လို့ခေါ်တာ မမ သိပါတယ်၊ မောင်လို့ မခေါ်တာ ခံလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားအတော်များများ စတွန့်သွားတယ်ကွ. . . ဟားဟား၊ ပြီးတော့. . . ပျော်သွားတယ်၊ စိတ်ကူးပါ ယဉ်သွားတော့တယ် ထင်တာပဲ၊ သိပ်စည်းရုံးနေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ. . . ဟားဟား”

“ဒါ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ. . . ညှို့ခြင်းပဲ၊ အဲဒီညှို့ကွင်းထဲ ကျွန်တော်မပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ရှင်. . . မောင် မပါ၊ပါဘူးတဲ့၊ စတွေ့တွေ့ချင်း သူများကို တမောင်မောင် ခေါ်နေပြောနေတာကို မောင်က ဝရန်တာက ကြားပြီးသား ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဘယ်လိုမှ မစတွန့်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟင်းဟင်း. . . မင်းက သူများထက်တော့ ထူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတောင် မသိလိုက်ဘဲ ညှို့ကွင်းထဲ မင်းရောက်နေအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ မမမှာ အများကြီးရှိတယ်ကွ. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

“ရဲ့! . . ရှီး! . . ရဲ့! . . ”

ဟ! . . အတွေးလွန်ပြီး. . . ဟင်းချိုအိုး ပွက်ပွက်ဆူနေပါပြီလား။ ဝေကျနေ၍ မီးပြေးပိတ်ရသည်။

မမမှာ ငါတောင်မသိလိုက်တဲ့ ညှို့ကွင်းတွေ အများကြီးရှိနေ

တဲ့။ နှစ်ယောက်တည်းရှိရင် ဖိုမသဘာဝတွေ ပွတ်ကာသီခါ ပြောပြောနေတာ သူ့နည်းလား။ ညို့ကွင်းအစတွေလား၊ ဒီလိုမျိုး ပြောဆိုနေရတာကို ငါကိုယ်နှိုက်ကကော သဘောတူနေသလား၊ သဘောကျနေသလား။ ဒါဟာ ကီလိုဝပ်အား အတော်များတဲ့ ပြင်းအား ညို့ကွင်းတွေ။ ဟုတ်တယ် . . ညို့ကွင်း။ မင်းဘာလုပ်မလဲ ငဘုန်းသော် . . ။ (ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင်) ကုန်းအော်သံကြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာက တခဲနက် ထွက်လာသည်။

“ညို့ကွင်းသာ ဧဝကံအမှန်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မျက်စိစုံမှိတ် ခြေစုံပစ် ခုန်ဆင်းလိုက်ဟေ့” . . . တဲ့။

“ဟင်! . . . ညော်တော်တော်နဲ့၊ ဟင်းချိုအိုး ဝေကျတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကြည့်နေရင်းက ဝေသွားတာ”

“အဟင်းဟင်း . . . ရေချိုးခန်းထဲ ယင်ကောင်လည်း တစ်ကောင်မှ မတွေ့မိပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်မြန်ရှက်စွာ ထမင်းလက်ဆုံ စားဖြစ်ကြသည်။

“မမ ဟင်းချက်တာ တော်တော်ကောင်းတယ်နော်”

“ဒါက ဗမာထမင်းဟင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဥရောပ အစားအစာ နောက်တစ်ခါချက်ကျွေးမယ်၊ ဟိုမှာ မမ သင်တန်းတက်လာတာ . . . ”

“ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ မဖြစ်ရင် . . . စားဖို့မျိုး လုပ်မလို့လား”

“ဥရောပအစားအစာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်စားချင်လို့ နတ်တတ်အောင်လို့ သင်တန်းတက်တာကွ၊ အဆင့်တစ်နဲ့ကို အောင်

တာ၊ သင်တန်းမျိုးက သန့်စင်စား ဟော်တယ်မှာ Chief cook လုပ်မလား . . . လစာကောင်းတယ်တဲ့၊ နီး . . . မမ စွန့်စားသွားကတည်းက Aim ပစ်မှတ်က ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာဖြစ်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီပစ်မှတ်ကို ထိအောင် အဓိကရည်စူးပြီး နေရောညဉ့်ပါ ကြိုးစားတာ၊ မမ (၂၄)နာရီမှာ (၄)နာရီပဲ အိပ်ခဲ့တာ၊ Project Runway အစီအစဉ်မှာတောင် မမ ပါခဲ့သေးတယ်၊ (Miss USA)ဟိုက်ဒီရဲ့ ဆုရဝတ်စုံက မမချုပ်တဲ့ ဒီဇိုင်းလေ”

“ဟာ! . . မမ အဲ့လောက်ထိ အောင်မြင်ခဲ့တာလား . . . အဲ့ရောဗျာ”

“ဟိုက်ဒီရဲ့အကြိုက်ကို သိချင်လို့ ဟိုက်ဒီအိမ်မှာ အချိန်ပိုင်း အိမ်ဖော်ပါ ဝင်လုပ်ခဲ့သေးတာ မောင်ရေ၊ အိမ်သာ ရေချိုးခန်းပါ ဆေးခဲရတာ၊ ဟိုက်ဒီက သူ့ဝတ်စုံချုပ်မယ့် ဒီဇိုင်နာမှန်း ဆီသွားတော့ အရမ်းအံ့သြပြီး မမကို အရမ်းချစ်သွားတာလေ၊ အမေ့လင်း . . . အမေ့လင်းနဲ့ ဖက်နမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ သူ (Miss USA)ဆုရတော့ အခမ်းအနားမှာ မမအကြောင်း ထည့်ပြောသေးတယ်”

“ဒါတောင် မမ ပြန်လာသေးတယ်နော်၊ ဟိုမှာက အခွင့်အလမ်း ပိုများတာပေါ့”

“မမက မြန်မာပြည်ကို နှလုံးသားက ချစ်တာလေ၊ ပါးစပ်က မှုတ်ဘူး၊ ဒီမှာလည်း ဖက်ရှင်တွေ ခေတ်စားလာနေပြီပဲ”

“မမကို ကျွန်တော် ပိုလေးစားသွားပြီဗျာ . . . တကယ်ပါ”

“လေးက နောက်မှစား၊ ထမင်းကို အရင်ဝအောင်စား မောင်အနာဂတ်ကို ဘယ်လို အိပ်မက်မက်ထားသလဲ၊ အဲ့ဒါကို ထမင်းစားပြီးရင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတော့မှာ”

ထမင်းပွဲ သိမ်းသောအခါ အချို့ပွဲကို ဧည့်ခန်း၌ ပြင်ဆင်ပြီး မမက အသစ်ဖောက်ထားသောတံခါးမှ တစ်ဖက်အလုပ်ခန်းသို့ ခဏဝင်သွားသည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . မြန်မြန်ဆန်ဆန် လိုအပ်သည်များကို စားပြီးမှ သွားပြီးညွှန်ကြားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု အရွှန်းဖောက်သွားသေးသည်။ ပြန်လာသောအခါ သူ့ဘေးဝင်ထိုင်၍ ပန်းသီးစိပ်ကို ကိုက်ရင်း. . .

“မောင်က ဖိုးဒီနဲ့အောင်ပြီး. . . လိုက်ချင်တဲ့လိုင်း လိုက်လို့ရလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ဥပဒေယူတာလဲ၊ ဘာလို့ အဝေးသင်ပဲ တက်တာလဲ”

သူ သေသေချာချာ ဖြေရမည့်မေးခွန်းများ ဖြစ်နေသဖြင့် လက်ထဲက ဖက်ရှင်စာအုပ်ကို ပိတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနာဂတ် အိပ်မက်အတွက် အဓိကအထောက်အကူပြုရမယ့် အခြေခံအုတ်မြစ်ဟာ ဥပဒေပဲ၊ ပြီးတော့ အရာရာရဲ့ ဦးထိပ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာလည်း ဥပဒေပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ဥပဒေကို ယူတာ”

“နောက်မှ မောင့်အနာဂတ် အိပ်မက်ကို မေးမယ်နော်၊ တကယ့်လို ကျောင်းသားဘဝဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတာ သိလျက်နဲ့ ဘာလို့ အဝေးသင်ယူတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မိသားစု အခြေအနေကြောင့်ပါ။ မမ သိပါတယ် ကိုကိုချာလီ ဘာဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ၊ ညီမလေး မိသော်က ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မေမေကလည်း မရှိတော့ဘူးမလား. . .”

မမ ခေါင်းညိတ်ရင်း. . .

“ရော့. . . စတော်ဘယ်ရီ အိုက်စကရင် စားဦး၊ မမကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာ၊ စားရင်းဖြေ. . . မောင့်အနာဂတ် အိပ်မက်က ဘာလဲ”

ချက်ချင်းပင် ဖြေမိသည်။

“ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသစ်မှာ သိက္ခာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ အောင်မြင်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာပါပဲ၊ ဟင်းကောင်းကောင်း ကြိုက်တတ်တဲ့လူတွေ တစ်လှေကြီးရဲ့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးပေါ့”

“ဟား. . . သိပ်အားပါတဲ့ စကားပဲ၊ ဟင်းကောင်းကောင်း ကြိုက်တတ်တဲ့လူတွေ တစ်လှေကြီးရဲ့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးတဲ့လား. . . ကောင်းတယ်ကွာ မောင်ဟာ ဒီစကားကြောင့်ပဲ သိက္ခာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရမယ်ကွာ၊ ဒါဟာ Dream ထက်ကျော်လွန်တဲ့ Aim ဖြစ်ရမယ်၊ ရွယ်ထားတဲ့ မြားဦး ဖြစ်ရမယ်”

မမ သွားကြိတ်၍ ပြောလိုက်ပုံရသည်။ ပျော့ပျောင်းသော မေးရိုးလေး တင်းခနဲ မာသွားသည်ကို. . . သူ အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသည်။

“မမ ပြောပုံကလည်း အားပါလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် အရမ်းအားရှိသွားတယ်”

မမ သူ့ပခုံးပေါ် လက်တင်၍ ခပ်ဖွဖွ ဖျစ်ညှစ်သည်။

ပြီးလက်စွာ ကြည့်ရင်း. . .

“ညီတော် အာနန္ဒာက တစ်နေရာမှာ တရားဟောတယ်လို့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိခြင်းသည် အထူးအရေးကြီးတာပဲ”

တစ်ဝက်စာ ကိစ္စကောင်းများ ပြီးမြောက်၏တဲ့၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ပြင်ပေးတယ် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိခြင်းသည် တစ်ဘဝစာ ကိစ္စ ကောင်းများ ပြီးမြောက်စေ၏တဲ့”

မမက ပြောပြီးပြီးချင်းပင် သူ့ပခုံးပေါ်က လက်ကို သူ့ရှေ့ ဖြန့်ချပေးသည်။ သူက ဖောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။ မိုးပေါ် လက်ဝါး ထောင်သည်။ မမက ဖောင်းခနဲ လှမ်းရိုက်သည်။

“မောင်က ဆယ်တန်းကို ဂိုဒ်လုပ်တယ်၊ မမက မင်းကို ဂိုဒ်လုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား”

“တူပါတယ်... ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာမ”

“မောင် LCCI Level II ဖြေရမယ်”

“Level I မှ မဖြေဖူးတာ”

“မောင့်အိုင်ကျူနဲ့ လယ်ဗယ်တူး ဖြေရင် အောင်နိုင်တယ်၊ အဆင့်(၂)အောင်ရင် အဆင့်(၁) အလိုလိုအောင်ပြီးသားပဲ၊ မမ အဲ့လိုပဲဖြေခဲ့လို့ အဆင့်(၃) အောင်ပြီးပြီ”

“ဟာ... အဲ့လိုရှိလား၊ မမက Level III တောင် အောင် ပြီးသား... အဲ့ပဲ၊ မမက ဘက်စုံတော်တာကြီးပါလားဗျာ”

(LCCI) ဆိုသည်မှာ လန်ဒန်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းနှင့် ကုန် သည်ကြီးများအသင်း (London Chamber of Commerce and Industries)က ကြီးမှူးကျင်းပသော စာရင်းကိုင် ပညာအဆင့် I, II, III စာမေးပွဲများ ဖြစ်သည်။

“သူဌေးဆိုတာ ဥပဒေနဲ့ စာရင်းကိုင်ပညာကို သိမထားရင် အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေရဲ့အလိမ်ကို လိမ်နေအောင် ခံရမယ် မောင် ရှေ့... ဒါတွေဟာ အသေအချာ အုတ်မြစ်ချလိုက်တာပဲ... မောင်

ဇနီးမယ်မှုတ်လား”

“အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်းပေါ့ မမရယ်”

သူ လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး မိုးပေါ်မြှောက်လိုက်သည်။ မမက ငြိမ့်ငြိမ့် အားပါပါ လှမ်းရိုက်သည်။ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်က နည်းနည်းမြင့် နေသဖြင့် ဆိုဖါပေါ် ဒူးထောက်၍ မမက ရိုက်ရသည်မို့ ခန္ဓာကိုယ် အိအိက အရှိန်အနည်းငယ်လွန်၍ သူ့ဘက် ပြိုဆင်းလာသည်။

မသိစိတ်က အိခနဲ လှမ်းဖက်လိုက်သော်လည်း သိစိတ်က ခေပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်၍ တွန်းထားလိုက်မိပြီး ဆတ်ခနဲ ဝင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ဟူသော အကြည့်နှင့် မမက လျှပ်တစ်ပြက် ကြည့်သည်။ သက်ပြင်းချရင်း မမအမေးကို စိတ်ထဲကသာ ပြန်ဖြေ လိုက်ပါသည်။

ဟူး... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဂိုဒ်ဖြစ်သွားတော့... ဆရာပေါ့၊ အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင်သွားလို့... နို့မို့... တောက်...။

ဆိတ်ငြိမ်ငေးသထဲ ရင်တွင်းတောက်ခေါက်သံ အတော် ကျယ်သွားသော... နေ့ခင်း။

'သိပ္ပံနည်းကျ'

- ◆ “မိုးပေါ်မှာ နေချင်တယ်”
- ✕ “မိုးနဲ့မြေ
ထိနေတဲ့နေရာကို သိလား”
- ◆ “ဟင့်အင်း...”
- ✕ “ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်
မြေကြီးကို နင်းလိုက်
မိုးနဲ့မြေထိနေတဲ့နေရာ
မင့်ဖဝါးအောက်မှာ ရှိတယ်၊
မြောက်ခနဲ ခုန်လိုက်...
အဲ့ဒီခဏ...
မင်းမိုးပေါ်ရောက်သွားပြီ၊
ဒီထက်ပိုရောက်ချင်ရင်တော့
ကုတ္တီပင်အောက် ကြိုးနဲ့ ဆွဲထားပေါ့”

“ဦး... ဂျီး... ဂျီး... ဂျီး... ဂျွတ်... ဂျီး... ဂျီးဂျွတ်”

“ကိုကိုရာ... ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ နားကို ငြီးနေတာ
မဲ၊ ပြီးတော့... အသံကြီးကလည်း သွားကျိန်းလိုက်တာ လွန်ရော၊
ဟာ... ကြွက်ထောင်ချောက်ကို ဖျက်ဆီးနေတာကိုး”

“ညီမလေး... နင့်ဟာနင် အေးအေးဆေးဆေး သွားနေ
စမ်း၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ မီးဖိုခန်း
ဖွင့်လာပြီး အသံက ကျယ်ကျယ်ကျယ်ကျယ်နဲ့”

ကြွက်ထောင်ချောက်နှင့် တံစဉ်းကို အသာချပြီး ညီမလေး
လက်မောင်းကို အတင်းမဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းထဲက တွန်းထုတ်ရသည်။
ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် မိသော် ပါလာသည်။
“ကိုကို ဘာတွေတီထွင်နေတာလဲပြောမှ သွားမယ်”
“တီထွင်နေတာ မှတ်ဘူးဟေ့၊ ပညာပေးကဏ္ဍတစ်ခုအ
တွက် ပြင်ဆင်နေတာ၊ ကဲ... သွားတော့”

“ဂျိတ်...”

တံခါးကို အတင်းပြန်ပိတ်ရသည်။

“ဂျီး... ဂျီး... ဂျီး... ဂျီး... ဂျိတ်... ဂျီး... ဂျီး... ဂျိတ်”

ကြွက်ထောင်ချောက်ရှိ ထက်ရှသော ဆူးချွန်များကို သူ
တံစဉ်းနှင့် အချွန်အသွားတုံးအောင် ပွတ်တိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။
စိတ်ကြိုက်အနေအထားရသောအခါ ထောင်ချောက်ဘိကို ဆွဲဟ၍
သူ့လက်ကို ညှပ်ကြည့်သည်။ နည်းနည်းထပ်တိုက်သည်။ ပြီးမှ ပလာ
ယာနှင့် စပရိန်မောင်းတံကို ဖြုတ်သည်။ မောင်းတံ ဂျတ်ခနဲ ရိုက်ချက်
ကို အပြင်မှ ပျော့အောင်လုပ်ရသည်။

ပြန်ကပ်သည်။

ဂျပ်... ဂျပ်နှင့် စမ်းသပ်သည်။

မောင်းတံ၍ ရာဘာဖိနပ်ဖင်မြီးနှင့် လှမ်းတို့သည်။

“ဖြောင်း!... ဂျပ်”

အိုကေသည်။ ရာဘာဖိနပ်ထဲ အရင်က ဖောက်ဝင်၍ ညပ်
သည်။

အခု မပေါက်တော့၊ ညပ်ရုံသာ ညပ်နေသည်။

အင်း... ဒီလောက်ဆို တော်ပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... .

“ဒေါက်!... ဒေါက်!... ဒေါက်!”

ဒါ အစ်ကိုချာလီ။

တံခါးခေါက်သံကို သူ ခွဲခြားထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ကမန်းကတန်းပင် ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး
လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငသော်... ဘာလို့ ပိတ်ထားတာလဲဟ၊ ငါ
ထမင်းဆာလှပြီ... ဖွင့်”

“ဝုန်း!... ဝုန်း!... ဝုန်း!... ”

ဆေးယင်း မထတထ၌ ထမင်းအတင်းသွတ်တတ်၏။ ဒါ
တို့ချာလီ၏ စရိုက်သဘာဝဖြစ်သည်။ အထုပ်ကို လက်နောက်ပစ်
ဖွက်၍... .

“လာပြီ အစ်ကို၊ ဒီမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလို့”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းလှန်နေ
တုန်း သူ အသာလစ်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်အချိန် ဖေဖေ နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်နေတတ်သည်။ သူနှင့်ဖေဖေက နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတွင်
ခုတင်တစ်လုံးစီနှင့် အိပ်သည်။ ဖေဖေမနိုးအောင် သူ အခန်းထဲဝင်ခဲ့
သည်။ လုပ်စရာရှိနေသည်။ ဖေဖေက သူ့ဘက် ကျောပေး၍ နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသမို့ သူ့အစီအစဉ်ကို မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း
အပြီးသတ်လိုက်နိုင်သည်။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းစဉ်က အိပ်ခန်းထဲ နေရောင်
ခြည် အပြည့်ရစေရန် ခေါင်းရင်း အိပ်ခန်းနံရံအား မှန်ကြည်အပြည့်
တပ်ဆင်ခဲ့သည်။ အထဲက လိုက်ကာအပြည့်နှင့် ပိတ်ဖွင့်၍ ရှိသည်။

နေလည်း မထိုးတော့သဖြင့် သူ လိုက်ကာတွေ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ တိုက်ခေါင်းရင်းတွင် ကစားကွင်းခြား၍ ဆန်နီတို့တိုက်ရှိသည်။ ဆန်နီတို့တိုက်ခန်းက ဒုတိယထပ်မှာမို့ သူ့အိပ်ခန်းကို အပေါ်စီးက ဒိုးယိုပေါက် မြင်နေရပေတော့မည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ပိတ်သည်။ သူ့ကွန်ပျူတာနားက မှော်အပ်ချည်လုံးလေးယူ၍ အောက်ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့ကို မျက်လှည့်ပညာ အတော်စုံအောင် သင်ပေးသွားသော (မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း၌ နေသွားသည့်) ကိုဒေဗီ လက်ဆောင်ပေးသွားသော မျက်လှည့်ပညာသုံး ပစ္စည်းများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ Magic string ဟုခေါ်သည်။ အသေအချာ ကြည့်လျှင်တောင် ရုတ်တရက် မမြင်ရသော ကြိုးမျှင်လေးဖြစ်သည်။

ဒီကောင်နှစ်ကောင် လမ်းထိပ်ကဂိမ်းဆိုင်ထဲ သေချာအောင် ရှိမည်။ မှန်သည်။ အောင်အောင်နှင့် ဆန်နီကို ထိုင်နေကျခုံတွင် တန်းတွေ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဆန်နီ၊ အဲ့ဒါ ထားခဲ့... မင်း ဒီနေ့ နှစ်ဆင်းနံ့ရမယ်၊ ငါ ဆက်တင်လုပ်ခဲ့ပြီ... လာကွာ”

ဆန်နီက ကင်မရာမင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေလက်ကျ ဆိုနီကင်မရာလေးနှင့် လက်စမ်းနေသူဖြစ်သည်။ ဝါသနာလည်း ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူက ဒါရိုက်တာနှင့် ဇာတ်ညွှန်းရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံ လုပ်သည်။ ဆန်နီက အပီလိုက်ရိုက်သည်။ အောင်အောင်က ဝိုင်းကူတည်းဖြစ်သည်။ နောက်ခံဂီတ ထည့်ပေးသည်။

သူတို့အုပ်စု၏ လျှပ်တစ်ပြက်ဟာသရိုက်ချက်များ Online ပေါ်တွင် လူသိများစ အချိန်ဖြစ်သည်။ စကိုင်းနက် HADAYA မှ

ဆောင်တော်တစ်ယောက်ကပင် သူ့ရိုက်ခတ်ဝင်စား၍ ကမ်းလှမ်းနေပြန်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော ဆန်နီက ဂိမ်းကိုပိတ်၍ ချက်ချင်း အလိုက်လာသည်။

အောင်အောင်က... .

“ငါ မင်းတို့ပြီးမှ အကောင်းဆုံး တည်းဖြတ်ပေးမယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘက်ဂရောင်းမြူးဇစ်ကို ကွန်ပျူတာနဲ့တီးပြီး သွင်းပေးမယ်”

ပြောပြီး ဂိမ်းဆက်မည်းနေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆန်နီဆိုက်ခန်းပေါ် တက်လာကြသည်။

ဆန်နီအိပ်ခန်းမှ သူ့အခန်းကို မှန်အကြည် ဖြတ်သန်းပြီး ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည်။

သူက ဒါရိုက်တာ... ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံမို့... .

“မင်း Zoom နဲ့ လိုသလို ဆွဲရိုက်ရမှာနော်၊ ငါ့အစ်ကို ထမင်းစားနေတယ်... ပြီးတော့မယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင် သူ ဖေဖေနဲ့ ငါ့အခန်းထဲ သော့တုနဲ့ ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ပိုက်ဆံလိုက်ရှာမှာ၊ သူ ယင်းနည်းနည်းလာနေပြီ... ပိုက်ဆံမရလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်မှာရှာမှာလဲ”

“ငါ့ခုတင်အောက်က သားရေဖုံး သေတ္တာထဲမှာ ရှာမှာ၊ သူ သေတ္တာကို အပြင်ဆွဲထုတ်လို့ မရအောင် ငါ သံကြိုးချည်ထားခဲ့တယ်၊ ခုတင်အောက်မှာပဲ အဖုံးကိုဟပြီး လက်နဲ့ လိုက်စမ်းလိမ့်မယ်၊ အဲလို သူ့တွမ်နေကျပဲ... ရနေကျပဲ”

“ဟွန့်... ငဘုန်းရာ၊ မင်းဟာက ဘာဟာသမှလည်း မပါဘဲနဲ့... ပိုက်ဆံခိုးတာပဲ”

“မင်းကိုဒေဗီ အဲ့ဒီသေတ္တာထဲ ငါ ကြွက်ထောင်ချောက် ထည့်

ထားခဲ့တယ်၊ ကြွက်စာနေရာမှာ ငါးဆယ်တန် အစုတ်တစ်ရွက် လိပ် ပြီးညှပ်ထားခဲ့တယ်”

“ဟား.. ဟား.. အပီပဲ၊ အဲ.. ဒါပေမယ့် ကိုချာလီလက် တွေ ပေါက်ပြီကုန်မှာပေါ့၊ မညာမတာကွာ”

“ငါ့အစ်ကိုပါကွ.. ငါ မရက်စက်ပါဘူး၊ ထောင်ချောက်ကို ငါ ပါဝါလျှော့ထားခဲ့ပါတယ်၊ ချပ်ဆို ညှပ်ရုံပဲ.. လှန်ရုံပဲ၊ သူက အဲ လိုလန့်သွားရင် နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ သူ့အ ထာပဲ၊ မင်းသာ အပီလိုက်ရိုက်၊ သူလန့်ပုံကို Zoom နဲ့ ဆွဲရိုက်၊ ကြွက်ထောင်ချောက်ကြီး သူ့လက်မှာပါလာပြီးရင် ဆက်တိုက်ဟာသ လာဦးမယ်..”

သူ့သားကြီး ခိုးတာဝှက်တာကို ဖေဖေက လုံးဝမကြိုက်ဘူး ကွ၊ ညီညီမတွေ အရိုအသေ တန်တယ်တဲ့.. ပြောင်တောင်းတဲ့.. ပေးမယ်တဲ့၊ သူ နောက်မခိုးတော့ဘူးလို့ ဖေဖေကို ကတိပေးဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုန်ဈေးနှုန်းတက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ သူ ငွေမလောက်ဘူး ဆက်ခိုးတယ်၊ အဲဒါကို ဖေဖေ မသိဘူး၊ ငါ တစ်ချက် ဂျပ်နဲ့ နှစ်ချက် သုံးချက် ပြတ်အောင် လုပ်ထားတာ၊ ဟော.. ဟော.. ထမင်းစား ခန်းက သူထွက်သွားပြီ.. ရယ်ဒီ၊ တံခါးသော့ကို အနီးကပ် zoom ဆွဲထားမယ်”

ကိုချာလီ မတော်တဆ သည်ဘက်တိုက်ပေါ် လှမ်းကြည့် လျှင် မမြင်ရအောင် မှန်ပြတင်းနားကပ်၍ ဆန်နီက ကင်မရာချိန် ထားသည်။ သူကလည်း မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆန်နီ.. ငါ့အသံပါ တစ်ခါတည်း သွင်းထားပေး၊ ဒါမှ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ရသ ပိုပေါ်မှာ”

“ငဘုန်း.. တံခါးသော့ လှုပ်နေပြီ”

“တွေ့တယ်.. ဟုတ်တယ်.. အပြင်က သူ ဖွင့်နေပြီ.. အဟမ်း.. အသံစယူမယ် ဆန်နီ”

“ယူထားပါပြီကွ”

“အဟမ်း.. ဟုတ်ကဲ့၊ အပြင်ကနေ သော့တူနဲ့ ဖွင့်နေပါ တယ်၊ ဟော.. အခန်းတံခါး ဟပြီး တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာပါတယ်၊ သူ့ခိုးအစစ် မဟုတ်ပါဘူး.. အိမ်တွင်းလူပါ၊ ကျွန်တော့် ချစ်သော အစ်ကိုပါ၊ သူ အရင်ဆုံး ဖေဖေ အိပ်နေမနေ ကြည့်ပါတယ်၊ စိတ်ချ သွားပုံနဲ့ တံခါးကို ကျောနဲ့ပြန်ပိတ်ပါတယ်၊ သူ အဓိကထားတဲ့အရာ က တံခါးရွက်မှာ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ တိတ်ကပ်ထားတာကို.. သူ မမြင်ပါဘူး၊ ဆန်နီ.. တံခါးရွက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို အနီးကပ်ဆွဲ”

“ရပြီ ဘုန်းသော်.. ဟာဟ၊ မြင်သွားရင် ကဒ်ပြီ၊ မမြင်ဘူး ဟားဟား..”

“သူ ယူနေကျ ဖေဖေပိုက်ဆံတင်တဲ့နေရာတွေကို ကြည့်ပါ တယ်.. စိတ်ပျက်သွားပုံပါ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးကို လှန်ပါတယ်၊ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး၊ စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံညှပ်နေကျ ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ် ကို ကောက်လှန်ပါတယ်၊ ခေါင်းယမ်းပြီး ပြန်ပစ်ချပါတယ်၊ အသံ ကြောင့် ဖေဖေနီးမှာစိုးပြီး လှည့်ကြည့်ပါတယ်၊ စိတ်အေးသွားပေမယ့် အရေးထဲ ယင်းထလာလို့ နှာချေချင်ပုံရပါတယ်.. ပြဿနာပါပဲ”

ဟပ်.. ဟပ်နဲ့ လေကိုဟပ်ရင်း ပါးစပ်ဆို့စရာ အမြန်ရှာနေ ရပါတယ်၊ ဟပ်.. ဟပ်.. ချိုးက အသံကျယ်မှာ စိုးရပါတယ်၊ ဖေဖေ နီးလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဟပ်.. ဟပ်.. ချိုးတော့မယ်၊ နီးစပ်ရာ ကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပါတော့တယ်၊

www.burmeseclassic.com

ဟပ်ချီး.. ဟပ်ချီး.. အသက်ဝအောင် ရှူပါတယ်။ ပါးစပ်ထဲကထုတ်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အောက်ခံဘောင်းဘီအဟောင်းကို မြင်သွားပြီး မျက်နှာမဲ့ရှုံ့သွားပေမယ့်.. ဟပ်က ထပ်လာပြန်တော့ သူ့ခမျာ လက်ထဲရှိတာနဲ့ပဲ ပါးစပ်ထဲ ကောက်ဆွဲပြီး.. ”

“ဟပ်!.. ဟပ်!.. ချီး!”

ဆန်နီက ရိုက်ရင်း တဟီးဟီးရယ်နေ၍ လက်တုန်နေသည် မို့ ပြတင်းအတွင်းဘောင်နှင့် ထိန်းယူရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ.. နှာခေါင်းနဲ့ ဘောင်းဘီအုပ်ရင်း ဖေဖေလူးလွန်လာတာကို အသေကောင်လိုငြိမ်သက် မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေပါတယ်။ ဖေဖေပြန်အိပ်မှ ကျလာတဲ့နှာရည်တွေကို ဘောင်းဘီနဲ့ ယောင်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် သုတ်ပါတယ်။ ပြီးမှ သတိရပြီး နမ်းကြည့်... ကျင်ကြီးနမ်းမိသလို ဟီးခနဲ လွင့်ချလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ခုတင်အောက်ကို နောက်ဆုံးတော့ မျက်လုံးရောက်သွားပါပြီခင်ဗျ။ ဟုတ်ကဲ့.. ချွတ်နင်းပြီး ခုတင်နား ကပ်ပါတယ်။ ထိုင်ချပြီး အောက်ကသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်နေတယ်။ ဆွဲတယ် ဆွဲတယ်.. သံကြိုးနဲ့ သော့ခတ်ထားတယ် နောင်တော်ရေ..

ဟုတ်ကဲ့.. ပါမလာပါဘူး၊ သေတ္တာကို ငွ်ချောင်းပါတယ်။ သေတ္တာသော့က ချိတ်ရုံ ချိတ်ထားတာကို တွေ့ပြီး ပျော်သွားပုံရပါတယ်။ အပေါ်က ခုတင်တန်းခံနေလို့ သေတ္တာအဖုံးက ဟရုံပဲဟလို့ ရပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့.. လက်နှိုက်ပြီး စမ်းနေပြီခင်ဗျ.. စမ်းနေပါပြီခင်ဗျ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဖေဖေ လှည့်ကြည့်နေတာ သူ မသိရှာပါဘူး”

“ဂျပ်!.. ”

“တုန်ခနဲ ပါးစပ်ပြီသွားပါတယ်။ အသံထွက်မထွက်တော့

မသိဘူးခင်ဗျ။ ကြောက်လန့်တကြား ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့လက်မှာ ကြွက်ထောင်ချောက် ညှပ်ပြီးပါလား.. အော်ရင်းဟစ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို နင်ဘဲဆ ဆဲနေပုံရပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ မှတ်ကရောဟ.. ရယ်ရင်း ငါ့သားငယ် လက်စွမ်းပြတော်တယ်ဟု မှတ်ချက်ချသလားမသိ။ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ကျောပေး ပြန်အိပ်နေပါတယ်ခင်ဗျ။ ဖေဖေလည်း ရယ်နေပုံရပါတယ်”

ဆန်နီကတော့ ထောင်ချောက်ရှိမှန်း သိသိကြီးနှင့် အစ်ကိုချာလီ ဒုက္ခဖြစ်နေပုံကို အသားကုန်ရယ်ရင်း မှတ်တမ်းတင်နေသည်။

“ဆန်နီ.. ဟေ့ကောင်.. ဖေဖေခုတင်ခေါင်းရင်းမှာဆွဲထားတဲ့ အရေးပေါ် အချက်ပေးကြေးဂလိုင်းလေးကို မြင်လား၊ လှမ်းရိုက်ထား.. အရေးကြီးတယ်”

“အေး.. မြင်တယ်.. ရိုက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဖေဖေကျောကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လက်မှာညှပ်နေတဲ့ ထောင်ချောက်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဆွဲဖြုတ်ကြည့်တယ်။ ဂျပ်ခနဲ ထပ်ညှပ်လို့ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲသွားပါတယ်။ ကလော်ဖို့ တစ်ခုခုလိုက်ရှာရင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. အဓိက သူဦးတည်ရာကို တွေ့သွားပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့.. တံခါးက ပိုက်ဆံတွေကို တွေ့သွားပါပြီခင်ဗျ။ ထောင်ချောက်တန်းလန်းနဲ့ပဲ တံခါးဆီကို ခြေလှမ်းပြင်ပါတယ်။ တံခါးနားရောက်ဖို့ သုံးလေးလှမ်းအလိုမှာပဲ.. ”

“ကလိုင်.. ကလိုင်”

“ကြေးခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လန့်ပြီးရပ်သွားပါတယ် ပြန်လှည့်ကြည့်ပါတယ်”

ဖေဖေနှိုးလို့ ထတီးတာလည်း မဟုတ်၊ ဘာလို့ ထနေတာ

လဲ၊ ဖေဖေကအိပ်ဆဲ... ပိုက်ဆံပဲ အရေးကြီးတာ၊ တံခါးဘက် လှည့် အလျှောက်... ”

“ကလိုင်... ကလိုင်... ကလိုင်”

“ဟင်... ”

“အလိုလို အော်တိုလှုပ်နေသော ခေါင်းလောင်းကို သမင် လည်ပြန် ကိုချာလီ မျက်စိပြူးပြီးတော့ကို ကြည့်တယ်၊ သူက သရဲ အလွန်ကြောက်တတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဆေးထနေလို့လည်း စိတ်က ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ချွေးပြန်လာပါတယ်... ငြိမ်သွားတဲ့ ခေါင်း လောင်းဆီကအကြည့်ကို ပိုက်ဆံဆီပြန်လွှဲပါတယ်၊ ရှေ့ဆက်လှမ်းပါ တယ်”

“ကလိုင်... ကလိုင်... ကလိုင်... ဂလိုင်”

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပိုက်ဆံယူပြီး လစ်ပါတော့မယ်၊ ကလိုင်သံ ကြောင့် ဖေဖေ မထလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ အိပ်ရာပေါ်ကနေ သူ့ တုတ်ကောက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း(အခွေချောတွင် အသံပါ ထည့်ထား သည်။)

“ခွေးမသားသူခိုး... မခိုးတော့ပါဘူးလို့ ဖအေကို ကတိ ပေးတဲ့ ခွေးမသား၊ သေဟ... ရော့”

“ဦး... ”

တုတ်ကောက်ကြီး လေထဲ တစီးစီး ကျွမ်းပစ်လာနေစဉ် လေလိုလျင်မြန်သောနှုန်းနှင့် ပိုက်ဆံပါသော ပလတ်စတစ်အိတ် ကို ဆွတ်ခူး၊ ကမူးရှုးထိုး ထွက်၊ တုတ်လွတ်အောင် မနည်းကြိုးစား သွားရင်း ပါးစပ်ကလည်း အသံမစဲ... ”

“သရဲ... သရဲ... သရဲ... သရဲ... သရဲ... သရဲ”

“ကဒ်... ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ခုမှပဲ အားရပါးရ ရယ် ရတော့တယ်ကွာ၊ ဟာ... ခေါင်းလောင်းက ဘာလိုသူ့အလိုလိုလုပ် တာလဲ... တကယ်သရဲလား”

“ဘယ်ကလာ သရဲရမှာလဲကွာ၊ ဖေဖေကို ငါ မျက်လှည့်နဲ့ ခဏခဏ ဖြေဖျော်တဲ့ Magic String လေးကို ဂလိုင်မှာ ချည်ပြီး ခုတင်တိုင်မှာ ကြိုးထားတာကွ၊ အခု ကြွက်ထောင်ချောက်နဲ့ ဂလိုင် ကို ဆက်ထားလိုက်တော့ ထောင်ချောက်ရွေ့ရင် မြည်တာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း သူ့သားကြီးသူခိုးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ မရ တော့ဘူးလေ၊ ဟင်း... ဟင်း... တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုတာ အဲဒါ”

“ဟာသ နောက်တစ်ဆင်းနီကကော”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့... လာမှာပေါ့၊ ခေါင်းစဉ်က ‘လောဘ ရေလက်ကြားက ငွေငါးမျှားချိတ်’ တဲ့”

လူ့ဘုံဆိုတာ
လမ်းဆိုပဲ...
တံခါးတွေ...
လမ်းတွေ...အများကြီးပဲ
ကြိုက်တဲ့နေရာတိုသွား...ဖွင့်...

ဟောဒီမှာ...မကောင်းမှုတွေ...
ဟိုးမှာ...ကောင်းမှုတွေ...

ဟောဒီမှာ...
အတ္တဟိတတွေ...
ဟိုးမှာ...ပရဟိတတွေ...

ဟောဒီမှာ...မစ္ဆိယနဲ့အမုန်းတွေ
ဟိုးမှာ...
ကရုဏာနဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေ...

အဝေးမှာ...နိဗ္ဗာန်တံခါး...
အနီးအနားမှာ...အပါယ်တံခါးများ...
ကြပ်ကြပ်သတိထား
နီးစပ်ရာ အဖွင့်မှားရင်
သွားရော...
(ဒါ...)ဘုရားဟော။ ၊

ဒါရိုက်တာ Magic ဘုန်းသော်၊ ကင်မရာ ဆန်နီ၊ တည်း
ဖြတ်အောင်အောင်(Music). . ခေါင်းစီးစာတန်း ပေါ်ပေါ်လာချင်း
သူ pause ဖမ်း၍ ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ အခုနက ပြီးသွားသော
“ခေတ်သစ်တက်ပြား” ဖြစ်ရပ်မှန် ကားလေးကို သဘောကျလွန်း
ပြီး ဖူးဖူးက ရယ်၍မဆုံးသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့ အနေ
ချောလုပ်ပြီး အစမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကောင်းမြတ်တ အရယ်ရပ်၍ အအေးသောက်ရင်း...
“ကိုဘုန်းပြောတော့ ဟိုဘက်တိုက်တာနဲ့ ခိုးရိုက်တာတာ

ဆို၊ အခန်းတွင်းက ကင်မရာရှုထောင့် အသေးစိတ်တွေ ပါနေတာကို ကိုယ်သတိထားမိတယ်။ ဥပမာ... ကိုချာလီလက် ကြွက်ထောင် ချောက်နား အနီးကပ် ဟိုဒီစမ်းနေတဲ့ သေတ္တာအတွင်းခန်းမျိုး၊ နောက်ပြီး အခန်းအပြင်မှာ အထဲမဝင်ခင် ဟိုဒီကြည့်ပြီး သော့တူနဲ့ ဖွင့်နေတာမျိုးတွေပေါ့။

“အစ်ကိုကောင်းမြတ်လည်း ရုပ်ရှင်တဲလင့်(စ်) တော်တော် ကောင်းတာပဲ၊ အဲ့ဒါ ထောက်ပြရမယ့် အကွက်တွေပဲ... ဒီလိုဗျ”

သူ အအေးတစ်စုပ် စုပ်သည်။ ဖူးဖူးက ကွတ်ကီးပန်းကန် သူ့နား(မသိမသာ)တိုးပေးရင်း နားထောင်လာသည်။ ရှားပါးအပြု အမူလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ကောက်ထား၍ သုံး ပတ်စာသင်ပြီးသည်အထိ ခပ်တန်းတန်းသာ ခေါ်ပြောနေထိုင်ခဲ့ သည်။ ဆရာတပည့် အနေအထားကနေ တစ်ပြားသားမှ အပိုမ ပြောခဲ့ကြ၊ အရယ်အမော နေနေသာသာ ပြီးတောင်မပြခဲ့။ စာတော့ လုပ်သည်။

ယခု အခြေအနေ ဖြစ်လာရပုံက ဒီလိုပါ။ အင်တာနက်က သူတို့ Webpage ကို ကိုကောင်းမြတ်က ဝင်ကြည့်ဖူးသဖြင့် စကား စပ်မိပြီး နောက်ထပ်တင်မယ့် အစီအစဉ်သစ်ရှိကြောင်း သူက အသိ ပေးခဲ့သည်။ ကိုကောင်းမြတ်က အရမ်းစိတ်ဝင်စားသည်။ သူ ကြိုတင် ကြည့်ခွင့်ရလျှင် ကြည့်ချင်သည်ဟု ဟိုတစ်ပတ် စာလာသင်တန်းက ပြောထားသည်။ ယခုအပတ် အခွေချော သူ ယူလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင်...

“ရော... အစ်ကိုကြည့်နှင့်၊ ကျွန်တော် စာသင်လိုက်ဦး မယ်”

“မရဘူး... ဒီပြင်အခွေကြည့်နှင့်၊ စာသင်ပြီးရင် ဖူး ကိုယ် ခြင်အချိန်ပဲ၊ ဖူးဖူးလည်း ကြည့်ချင်တယ်... ဒါပဲ”

‘ဒါပဲ’က အမိန့်ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် ကျောင်းအစ်မရယ်၊ ဖျာကျွန်တော်မျိုး ဦးဦးဖျား ဖျား မကြည့်တော့ပါဘူး၊ မဖျားကြည့်ဖို့ ဟိုကလပ်ပေါ် ဆွမ်းတော် တင်သလို တင်ပြီး စောင့်စားပါမယ်”

ဟု ဂေါ်ဖီဆော်ဖော်နှင့် ကျီစယ်ခဲ့သည်။ ဖူးဖူးက မရယ်ခဲ့၊ မပြီးခဲ့။ မျက်နှာကို တမင်တည်ထားခဲ့သည်။ စာသင်ပြီးသောအခါမှ အတူတူ ထိုင်ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်စရာတွေကို မရယ်ဘဲ... ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေပြီး... ကိုချာလီပါးစပ်ထဲ သူ့အောက်ခံ ဘောင်းဘီထိုးထည့်ခန်း၌ သူက ကိုကောင်းမြတ်ကြားအောင်...

“အဲ့ဒါ တစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော်ဝတ်ထားတာဗျ”

ဟုပြောမှ ချုပ်ထားသမျှ အဟီးဆိုပြီး ဖူးဖူး ဝါးလုံးကွဲ ထရယ် တော့သည်။ (သည်နေရာ၌ ဖူးဖူးရယ်၍ သူ ပျော်သွားကြောင်း ဝန်ခံ ရပါမည်။)

ယခု သူ့ကို မသိမသာ ကွတ်ကီးမုန့်ပန်းကန် အနားတိုးပေး သည်။ စိတ်ပဲ ပြေသွား၍လား၊ သူပဲ အနုပညာမြောက်သွား၍လား မသိပါ။ တိုးတက်လာသည့် ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကြောင့် သူ ဒိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်ကတော့ ဧဝံ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆက်လေဗျာ... အဲဒီအနီးကပ်ရိုက်ချက်တွေကို ဘယ်သူ ရိုက်ထားတာလဲ”

“ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုချာလီကို ခြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောရတော့တာပေါ့၊ ခြင်အချိန်ကတော့ ချာ၊ အခွေကြမ်းလည်း ဖွင့်ပြရတော့တာပေါ့၊ ခြင်အချိန်ကတော့ ချာ”

www.burmeseclassic.com

ကြမ်းက ရသပျောက်နေတယ်။ ကင်မရာအင်ဂယ်လ်က အသေကြီး ဖြစ်နေတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်တို့က စကိုင်းနက်က ဟိုအစ်ကိုကို ပြခွင့် တာလေ။ ဟဒယ အစီအစဉ်မှာ နိုင်ငံခြားက ရိုက်ထားတာချည်းပဲ လေ။ အဲ... ကြည့်ပြီး ဖေဖေကတော့ ရယ်တာပေါ့။ ကိုကိုချာလီက သူ့ခွင့်ပြချက် မရဘဲ ခိုးရိုက်လို့ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်တယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်လာတော့တာပေါ့။

ဖေဖေက ဘယ်သူဟာခိုးခိုး မင်းခိုးတာပဲ။ အဲဒီအခွေ သက် သေနဲ့ မင်းကို အချုပ်ထဲတောင် ပို့လို့ရတယ်ဆိုမှ ငြိမ်သွားတာ အစ်ကို ရေ။ လိုချင်တဲ့ကံဒ်တွေ ဆက်ရိုက်ဖို့တော့ သူ့ကို ငွေပေးရတယ်။ သူကငွေလိုနေတာလေ။ ရိုက်ရင်း... သူပျော်လာပုံရတယ် ကောင်း ကောင်း သရုပ်ဆောင်ပေးထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်... အော်စကာ ရတဲ့ Fighter ထဲက မူးယစ် သားကောင် ‘ခရစ်တီယန် စလော့တာ’ထက်တောင်... ကောင်းနေ သေးတယ်။ ကိုချာလီက ပိန်နေလို့ ဥပမိရုပ်က ‘အက်ဒဝပ်နော်တန်’ ရုပ်မျိုး... မိုက်တယ်”

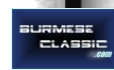
ဖူးဖူးက ကွတ်ကီဝါးရင်း ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အလိုက်သင့်ပင်...

“ကိုကိုကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ပရိသတ်ရှိကြောင်းနဲ့ အားပေး ကြောင်း”

“ပြောလိုက်... ဖူးဖူးက ခိုက်တယ်လို့... အားပေးနေ တယ်လို့”

ကိုကောင်းမြတ်က ဝင်ဖောက်သည်။

“ဘာလဲ... ဖူးဖူးက အဒိန္နဒါနာအလုပ်ကို အားပေးတာ

ထူး”

“ဦးကောင်းနော်... သူ့ခိုးအားပေးတာမှတ်ဘူး၊ သရုပ် ဆောင်ကောင်းတာကို အားပေးတာရှင့်... သိရဲ့လား။ အဖေ နီးမှာ ခြံနံနံနေပုံတွေ၊ သရဲကြောက်ပုံတွေ၊ ထောင်ချောက်ညပ်လို့ အသံ ထွက်အောင်အော်ခန်းတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ နောက်ပြီး ချည်ဖတ်စော်နံနေမယ့် ဘောင်းဘီကို အော်ဂလီဆန်တဲ့အခန်း အ ရမ်းမိုက်တယ်။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ဖူးဖူး ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရယ်ပြန်ပါသည်။ သူပါ လိုက်ရယ်ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်လျှင် နဂိုထက်အဆများစွာ ပိုချစ်စရာ ကောင်းလာသော တပည့်မလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖူးဖူး သိ နောက်ဆက်တွဲမှတ်ချက်က ပိဿာလေးလို သူ့နံကင်းဘေးသို့ ဝင်ဆောင်၏။ ပြောပုံက...

“တောက်!... ဒါရိုက်တာ ကောင်းကောင်းနဲ့ဆို အော်စကာ ပွဲ”

“အွန်!...”

“ကိုဘုန်းဖေဖေ အခန်းတချို့လည်း ပြန်ရိုက်ထားတယ် နော်၊ ကောင်းတယ်... တကယ်ဖြစ်နေသလိုပဲ။ သားဆိုးအပေါ် ကရုဏာဒေါသောကလည်းဖြစ်နေ၊ ရယ်စရာကလည်း ကြုံနေ၊ မျက် လုံးတွေက ကြေကွဲနေတာလည်း ကြည့်တတ်ခံစားတတ်ရင် မြင်သာ တယ်”

“အဲဒါတွေအားလုံးက ဖေဖေ နှင့်နေအောင် ခံစားခဲ့ရတာ နှစ်တွေကြာပြီလေ၊ အထူးသရုပ်ဆောင်နေစရာမှ မလိုတာ... ကိုကောင်းရာ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် အမိအရယူထားတာ၊ ဒါတွေက

www.burmeseclassic.com

တော့... အင်း... သုခမ ဂုဏ်မြင့်တဲ့ပရိသတ်မှ ခံစားတတ်တာ ကလားဗျာ”

ဖူးဖူးကို မထိတထိ ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပက်ပါတော့သည်။

“ဖူးဖူးလည်း မြင်ပါတယ်နော်၊ ဝေဖန်ရေးက အဲဒီနားအထိ မရောက်သေးလို့ ဝင်မပြောတာ၊ လူကြီးသူမတွေနော်... အတိုင် အဖောက်နဲ့ စောင်းလိုက်မြောင်းလိုက်၊ တော်ပြီ... ကွတ်ကီမကျွေး တော့ဘူး... ပြန်ပေး”

“ဟေး... ဟေး... မရဘူး၊ ကျွေးပြီး စလစ်ပဲ၊ ကလေးကျ နေတာပဲ”

“ဒါဆို စောင်းမပြောနဲ့၊ ဖူးဖူး ကလေးမှုတ်ဖူး”

“စောင်းမပြောတော့ပါဘူး၊ ဒဲ့ပဲ ပြောပါတော့မယ်”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့ ဆရာတပည့်ရယ်၊ နောက်တစ် ကံ ဆက်ကြည့်ရအောင်ပါ”

အားလုံး၏အာရုံက နံရံကပ် ပလာစမာတီဗွီဖန်သားပြင် ကျယ်ဆီ စုပြုံကျရောက်သွားပြန်သည်။ အရောင်အသွေး စိုလှသည်။

“လောဘ ရေလက်ကြားက ငွေငါးမျှားချိတ်”

ဒါရိုက်တာ Magic ဘုန်းသော်၊ ကင်မရာ ဆန်နီ၊ တည်းဖြတ် အောင်အောင်(Music)...။

ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ငါးမျှားချိတ်ကြီးနှင့် ကမ္ဘာကြီးက ရွှေက ချိတ်ဆွဲပြေးနေပြီး ငါးခေါင်းနှင့် လူကိုယ်တွေက နောက်က နေ့စကြဝဠာထဲ ပါးစပ်ဖြူ၍ ကူးခတ်လိုက်နေပုံကို သရုပ်ဖော်ထား သည်။

“အဲဒီသရုပ်ဖော်ပုံက ဘယ်သူ့အိုင်ဒီယာလဲ၊ ဘယ်သူ ဆွဲ ဆေးတာလဲ ကိုဘုန်း”

“ကျွန်တော့်အိုင်ဒီယာကို မော်ဒန်ရေးဖို့ အပျင်းထူတဲ့... ကို ညိန်းရွှေကြည် လက်ဆော့ထားတာပါ။ ကိုရူနော်လ်တို့ ကိုစောမင်း ဆေးတို့က ဝိုင်းအားပေးပါတယ်၊ နောက်မလုပ်ပါနဲ့ကွာ အပေါင်းအ သင်းလည်း ကြည့်ပေါင်းတဲ့လေ...”

ဖူးဖူးက...

“နေပါဦး ဆရာလေး ဒါရိုက်တာရင့်၊ ဘုန်းသော်ရှေ့မှာ ဘာလို့ Magic ထည့်ထားတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ကျောင်းအစ်မ ခဏသည်းခံပါ၊ ဒီကံဒ် လေးဟာ (၁၆)မိနစ်စာပဲ ရှိပါတယ်၊ (၁၆)မိနစ်လောက် သည်းခံပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်ရင် ဘာလို့ Magic ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ သိပါ လိမ့်မယ်၊ ကြိုတင်အစီရင်ခံချင်တာက ဒီဟာသလေးဟာ ကင်မရာ ထောင်ပြီး တကယ်ရိုက်ထားတာပါ၊ ကင်မရာ အသေနှစ်လုံးနဲ့ အရှင် နှစ်လုံးပါ ပါပါတယ်၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ အင်နီမေးရှင်း ဆော့ကစားထား တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိတ်တဆိတ် ရိုက်ကူးနေတုန်းမှာ ဘေးက မြင် နေရတဲ့ ပရိသတ်တွေ ရှိပါတယ်၊ သူတို့အားလုံးလည်း ဒီကားတိုလေး ထဲကအတိုင်း မျက်ဝါးထင်ထင်ပဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် နေရောင် အောက်မှာ မြင်ခဲ့ကြရတာပါ၊ မျက်လှည့်အပြင်ခံလိုက်ရသလို... ဟုတ်ကဲ့... ဖန်သားပြင်ကို ဆက်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်လား”

၅ ၅ ၅ ၅

www.burmeseclassic.com

ဧရာမ သစ်သားမီးခြစ်ဘူးကြီးတွေ ဒေါင်လိုက်စီချထားသလို တိုက်ကြိုတိုက်ကြားသို့ နေရောင်ခြည် ဖြာဆင်းနေ၏။ ဒီဇင်ဘာနှင်းက ရှင်းလင်းအောင် မကွဲသေးသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော ခုနစ်ထပ်တိုက်ကြီးများရှေ့က နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းလေးသည် နှင်းဆွတ်ထားသလို မည်းပြောင်နေသော်လည်း အပေါ်စီးကကြည့်လျှင် မှန်ဝါးနေဆဲ။

လမ်းကလေးနှင့် တိုက်များရှေ့ မြေကွက်လပ်နှင့် လမ်းအကြား အလှစိုက်ပျိုးထားခဲ့၍ ယခုအခါ ထွားကြိုင်းလှသော ပင်လယ်ကဗွီပင်များ၊ ခရေပင်များသည်လည်း တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ဘဲ နှင်းရည်ကို စုပ်နေကြသလိုပင် ငုတ်တုတ်ရပ်မတ်နေကြ။

တိုက်ခန်းပိုင် တတ်နိုင်သူများ စီတန်းထိုးရပ်ထားသော ကားရောင်စုံကလည်း တချို့ စောင်တွေခြုံလို့၊ နှင်းမှုန်တွေ ဝင်ရောက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ အရောင်အဆင်းတူသော ရေငွေ့နှင့် နှင်းမှုန်ကြား

ထွင်းပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး လွင့်မျောလာသည်။ လူးလွန်ကွေ့မိတ်၍ ကျလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ အလျားအနံ အတိအကျ ရှိပုံရသော စက္ကူလေးဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကဗွီပင်၏ ထိပ်ဖျားကိုင်းနားတွင် ခဏတင်နေ၍ လွင့်မျောလည်ပတ်မှု ခဏရပ်တန့်သွားသည်။ အနီးကပ် မြင်နိုင်ပါက ထိုစက္ကူရွက်ကလေးသည် လေကြောင့် တဖျတ်ဖျတ် ခါနေသော်လည်း . . . ချပ်ဝတ်တန်ဆာ ပြည့်စုံအောင် ဆင်သထားသော အဖြူရောင် ဆင်တစ်ကောင်၏ ပုံနှိပ်ပန်းချီကား ပါနေသည်ကို အတိုင်းသား မြင်ရပေမည်။

ဖတ်ခနဲ နောက်တစ်ကိုင်းသို့ ဆင်ဖြူလေး ကျွမ်းထိုးဆင်းသွားပြန်သည်။ အချိုးညီသော နန်းဆန်ဆန် အဆောက်အအုံတစ်ခု ထွန်ပြ၍ သစ်ကိုင်းခွတွင် စက္ကူရွက်လေး တင်နေပြန်သည်။ သစ်တိုင်းသည် လေကြောင့် ဝေခနဲအတိမ်း၌ စက္ကူလေး ယိမ်းထိုးဆင်းသွားပြန်သည်။ ဓါတ်ကြိုး၊ ဖုန်းကြိုးများကြား ကော့ကော်ကန်ကား ဖုံးသန်းကျဆင်းနေသည်။ စာကလေးနှစ်ကောင် သူ့ဘေးက ဖြတ်ပျံရင်း လည်ဆံမွေးထောင်အောင် စောင်းမြောင်းကြည့်သွားသည်။

လေတိုက်နှုန်း ကျဆင်းလာသည်။ စက္ကူရွက်လေး . . . လေဟော့တဟာထဲ လူးလာနေပုံက ရှေ့တိုးနောက်ငင် . . . မကျချင်ဘဲ တုနေရဟန်ပင်။

နောက်ဆုံးတော့ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းစပ်နှင့် ထိဆိုင်ရှေ့ဆင်းထားသော ကွန်ကရစ်ခေါ်က ရေတိုင်နား ဆင်ဖြူတစ်လှံ၍ အပြားလိုက် ကျသွားသည်။

“ပဲပြုတ်! . . . ”

ပဲပြတ်သည် မရွှေတုတ်၏ နံနက်ခင်းချိန်ခါ တေးသံသာ
ငါထွက်လာ၏။ အဝေးက လျှောက်လာနေသော မရွှေတုတ်၏
ခြေဦးသည် ဆင်ဖြူတော်လေးနှင့် မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း ကျနေခဲ့
သည်။

“ပဲပြတ်! . . .”

ကိုယ်တိုင် ထမပြတ်နိုင်တော့သော၊ အရင်အနီးလည်း
ပြုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော၊ ရင်သွေးငယ်သုံးယောက်ကို မဝရေစာသာ ကွေး
ထားရပြီဖြစ်သော၊ ခေါင်းပေါ်က ပဲပြတ်တောင်းသည်ပင် ဖောက်
သည်ယူစနစ်နှင့် ရောင်းပြီးမှ ကြွေးဆပ်နေရပြီးလည်းဖြစ်သော မုဆိုး
မ၊မရွှေတုတ်. . . ဆင်ဖြူတော်ဆီ ဒုတ်ဒုတ်တိ ဦးတိုက်လာနေသည်။

“ပဲပြတ်” အော်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

လမ်းကိုတစ်လှည့် တိုက်မြင့်ဝရန်တာဆီ တစ်လှည့်ကြည့်
လာသော သူ့မျက်စိက ပန်းရောင်လေးကို ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်လိုက်
သည့် ခဏ၌. . . အမြင်ဓါတ်ကို ခေါ်သံက ဖမ်းဟပ်၏။

“ပဲပြတ်သည်. . . လာပါဦး၊ ဒီသုံးထပ်မှာ အပေါ်တက်ခဲ့
ပါ”

ပန်းရောင်လေးနှင့် လေးငါးဆယ်လှမ်းအကွာက သူမခြေ
လှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်၍ ဖျတ်ခနဲ အပေါ်ကို လှန်ကြည့်ဖြစ်သည်။
ခြေလှမ်းများသည် ဝမ်းသာအားရ ထောင့်မှန်ချိုး၍ လှေကားအိမ်ထဲ
တိုးဝင်သွားလေသည်။

မိုးမလင်းခင်ကတည်းက အတင်းအနှိုးခံရသော၊ မီးဖိုချောင်
အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်သလို လုပ်နေရသော ဆယ်ကျော်သက်က
လေး မိအေး လေးထပ်က ဇောင့်ဇောင့်နှင့် ဆင်းချလာသည်။ ညဉ့်က

ကိုရီးယားကား ကောင်းနေသဖြင့် ဆင်းမသွန်ဖြစ်ခဲ့သော အမှိုက်ခြင်း
ကြီးက လက်တွင်းတွင် မနိုင်တနိုင်။ လှေကားထစ်များပေါ် ယိုင်တိ
ယိုင်တိုင် ဆင်းလာနေသည်။ အိပ်ရေးမဝရတဲ့အထဲ ဗိုက်ကလည်း
ဆာလှပြီ။ အမှိုက်ပစ်အပြီး အပြန်၌. . . လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးကို
မုန့်ဖတ်အဆစ်များများတောင်းပြီး စားလိုက်ရရင်တော့. . . ဟူသော
အတွေးနှင့် မြေညီထပ် လှေကားဝန်ဘေး ခြင်းတောင်းအလေးကြီးကို
ချသည်။ (သူခိုးပူ၍ လူတိုင်း ဘုံတံခါးကို သော့တူများနှင့် ဆင်းတိုင်း
တက်တိုင်း ဖွင့်ပိတ်နေရသည်။) မိအေး သော့ဖွင့်သည်။ အမှိုက်ခြင်း
အပြင်ထုတ်သည်။ သော့ပြန်ပိတ်သည်။ သူမအရိပ်က ဆင်ဖြူတော်
ဘေးက ရေအိုင်ရိပ်ထဲ ကျနေသည်။ လေးငါးလှမ်းသာ ကွာသည်
လေ။

သူမ တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် ဆင်ဖြူတော်နှင့် တည့်
တည့်တွေ့တော့မည်။ သူမ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ရတော့မည့် တည်း
တည်း. . . ဖြစ်ချင်တော့ သူမအမှိုက်ခြင်း အပေါ်ယံက ပလတ်စ
တစ်အိတ်အမည်းက လေထဲဝဲလွင့်လာသည်။ ရေစပ်၌. . . ‘ဖတ်’ဆို
လာကပ်သည်။ သူမ ခြေလှမ်းသည့်ဘက်အလှည့်နှင့် လည်ထွက်လာ
သောအိတ်က ဆင်ဖြူတော်လေးကို မည်းခနဲ ဖုံးအုပ်လိုက်လေသည်။
လွဲပေါ့ မိအေးရေး. . . ။

သခင်ကြည်ဖြူအောင်. . . ခွေးကြီးများ ဝိုင်းဟောင်နေသည့်
ကြားက အမြဲပင် ဆာလောင်လွန်းတတ်သော ဝမ်းမီးအတွက် ဆာ
လာအိတ်ကြီးတွေလွယ်၊ ဆူးတုတ်ချွန် တခေါက်ခေါက်နှင့် တလေး
နှစ်ယောက် လမ်းထဲလျှောက်ဝင်လာသည်။ လမ်းတိုတစ်ထိပ်
အမှိုက်ပုံဆီ ဦးတည်ရင်း မျက်စိရှေ့တွေ့တာ တောက်လာသည်။

မျက်စိပိုလျှင်သော ကလေးက အဝေးမှ ပလတ်စတစ်အိတ်မည်းကို လှမ်းမြင်သည်။ အနီးရောက်လျှင် ဒေါက်ခနဲ ဆူးချွန်နှင့် ပေါက်၍ ကောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲချီတက်လာနေသည်။ ပလတ်စတစ် အိတ်အောက်ရှိ ဆင်ဖြူတော်လေးက သူတို့ဝမ်းမီးတွေကို အနပ် ပေါင်းများစွာ ငြိမ်းသတ်ပေးတော့မည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးသထက် နီးလာသည်။ နီးလာသည်... နီး...။

“ဝီး... ကျီးကျီး...”

ပလတ်စတစ်အိတ်အမည်းပေါ် ကွက်တိပင် ကားမည်းကြီး က ခွ၍ အုပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကားရိုက်ကြောင့် လေတိုး၍ ဆင်ဖြူ တော်ပေါ် အုပ်မိုးနေသော အိတ်မည်းလေး ရွှေ့သွားသည်။ ကား အောက်က ထွက်လာသော ပလတ်စတစ်အိတ်မည်းလေးကို ဖောက် ခနဲ သံချွန်လာစိုက်၍ လေထဲမြောက်ပါသွားသည်။ ကောက်စရာရ ၍ ကောက်မှစားရသူလေး သွားတွေ ဖွေးခနဲလက်သွားသည်။

ဆင်ဖြူတော်လေး ကားအောက်၌ ပလပ်ပလပ်နှင့် ထခုန် နေစဉ် တလွင်လွင် ဆည်းလည်းပတ်ထားသော ဒေါက်ဖိနပ်ဝတ် ခြေတစ်စုံ ကားဘေးလာရပ်သည်။

“ဝုပ်!...”

“ဦးကလည်း... လမ်းထိပ်မှာ စောင့်ပါဆို... ခုလိုဝင်လာ တော့ လမ်းထဲက မြင်ကုန်ပြီ”

“မြင်ကုန်တော့လည်း ကလေးကို ရင်ခုန်တဲ့သူ လော့သွား တာပေါ့။ တက်ပါ ကလေးရယ်”

“ကလစ်!... ဂျိတ်!... ဝူး!...”

ကားအိပ်ဇာက ဖူးခနဲမှုတ်၍ ဟုပ်ခနဲ (ဆင်ဖြူတော်လေး)

ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် လွင့်တက်သွားပြန်သည်။

တံတောင်ဆစ်လောက် ရောက်နေသော ရွှေလက်ကောက် တွေ တချွင်ချွင်နှင့် ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်း ချိတ်ရသည်ကို ဒေါ်ရွှေမိတ် စိတ်ဘဝင်ကျမြဲဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းများ ရောင်းဝယ်ပေါင်နှံခံသူ၊ နှစ်လုံးသုံးလုံးဒိုင်နှင့် နေပြန်တိုးပေးစားသော အာကျယ်စွာကျယ်ဖြစ် သဖြင့်လည်း ဒေါ်ရွှေမိတ်တို့က မိတ်ရွှေ... အဲ... မိတ်ဆွေများ သည်။

ကိုမောင်မောင်နှင့် အောင်အောင်တို့အပေါ် ထပ်တွင် နေ သူဖြစ်သည်။ အဝလွန်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သနပ်ခါးဖုံအောင် လူး၍ ပြူးပြူး ခဲရဲ နှုတ်ခမ်းနီကြောင့် ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ် ဆေးသုတ်ခြယ်ထားပုံနှင့် တူနေသည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရ လမ်းမျှားသား ကိုမောင်မောင်ကို ဝုလန်ပသင့်အောင် ပေါင်းထားတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ ‘ဈေးသွားမ လို့ မောင်မောင်ရေ... ဘာမှာဦးမလဲ’ဟု အော်နေကျ...။ ဈေးဖိုး နည်းနည်းပါးပါးလောက်ကတော့ နောက်မှရှင်းမယ်ဟု လုပ်နေကျ ဖြစ်သည်။ လျှော်နေကျလည်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မြေညီထပ် လှေကားအိမ်ဝမှ ခြင်းချိတ်ထား သော ရွှေတံတောင်ဆစ်ကြီးကို မ,ကာ မ,ကာနှင့်... လှမ်းအော်မည် အလုပ်... ဟုတ်ခနဲ သူမကြီးမျက်နှာရှေ့ ဖြတ်သွားသော ပန်းရောင် လေးကို ဘာပါလိမ့်ဟု လိုက်ငေးမိသည်။ ပန်းရောင်လေးက ချာလ ပတ်လည်ပြီး လမ်းလယ်ခေါင်သို့ ကျသွားသည်။ သူမ သိလိုက်သည်။ အမြင်၌တွင် မဟုတ်၊ အနံ့၌တွင်ပါ သိလိုက်သည်။ ဒါ ငွေနှံ...။

ဟုတ်ပါ... အတန်ကြီး။ ဟိုသည် အပေါ်အောက် လှည့် ကြည့်သည်။ ရှင်းသည်။ လမ်းပေါ်၌ ခပ်ဝေးဝေးမှာသာ လှည့်နေ

သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ပစ်တိုင်းထောင်ကြီး.. . စွေ့ခနဲ လမ်းလယ်ခေါင်
ရောက်သွားသည်။ (ဤနေရာ၌ ဖလင်ဆွဲပစ်သည်။)

သိက္ခာဆိုတာကရှိသေး၍ ဒေါ်ရွှေမိတ် ဟိုဒီပြန်ကြည့်ရပြန်
သည်။ မသိမသာ လက်ထဲကပိုက်ဆံအိတ် လမ်းပေါ်လွှတ်ချလိုက်
သည်။ ရော၍ကောက်မည်။

“ပေါက်!.. . ဖုတ်!.. .”

တည့်တည့်ပစ်ချမှ လေကြောင့်ထင်၊ ဆင်ဖြူတော်က တစ်
စွေ့ခနဲသွားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ် အရင်ကောက်သည်။ ဆင်ဆီ လက်
လှမ်းသည်။ နောက်တစ်စွေ့ ခုန်ပြန်သည်။ ကုန်းကုန်းကြီးနှင့်ပင်
လိုက်ကောက်သည်။ နှစ်စွေ့သုံးစွေ့ ခုန်သွားပြန်သည်။ ခါးမတ်၍
အပြေးလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ မိပြီ။ လာလေ့.. . စွေ့သွားပြန်သည်။

စွေ့ရုံမက လေထဲထဲပျံ၍ ဝေ့သွားသည်။ အပြေးလိုက်ရင်း
လေပွေလို ဝိုင်းပြီး ကိုမောင်မောင်တို့ဆိုင်ရှေ့ ပြန်ရောက်လာသည်။
ပစ်တိုင်းထောင်ဘေး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဒူဝေဝေ လည်နေသဖြင့်
ပစ်တိုင်းထောင်ကြီး ဆုံလည်ပေါ်ရောက်သလို လည်နေပြန်သည်။

ခုန်ပေါက်၍ လက်ကလည်းဆွဲခြင်းကြီးနှင့် ရွှေသံတချွင်ချွင်
ဖြင့် လိုက်ဖမ်းနေသေးသည်။

ထီဆိုင်ရှေ့ လမ်းအစပ်နား ‘ဖတ်’ဆို ကျသွားသည်။ လေ
လည်း ငြိမ်သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ပဲဟု စွေ့ခနဲ ပြေးအုပ်
လိုက်သည်။ ရွှပ်ခနဲ ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ရှေ့ထွက်လာသော ကိုမောင်
မောင်ခြေထောက်ရှေ့ ရောက်သွား၏။ ဖတ်ခနဲ ကိုမောင်မောင်က
တက်နင်းထားလိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်က ဒေါ်ရွှေမိတ် ဝိုင်းကြီး

ပတ်ပတ်ဒူဝေဝေ ဖြစ်နေကတည်းက အခြေအနေကို ကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ပါးနပ်သူမို့ ထီထိုးသူများ လာလာရပ်သည့် ကောင်တာ
အစပ်တွင် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဇော်ခနဲ လှမ်းတင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟဲ့.. . ဟဲ့.. . ကိုမောင်ရဲ့၊ ငါ.. . ငါ ဈေးသွားမယ့်ပိုက်ဆံဟဲ့၊
ဟောဟဲ့.. . ခြေထောက်ကြီးနဲ့၊ ငရဲကြီးပါ့မယ်.. . ဟောဟဲ့.. .
ဟောဟဲ့.. .”

“ဒေါ်ရွှေမိတ်ကလည်း အတည်ပေါက် လာနောက်နေပြန်
ပါပြီ၊ ဟောဟိုမှာ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတွေတင်ထားပြီး တံမြက်စည်း
လှည်းမလို့လုပ်နေတာ လေတိုက်လို့ လွင့်သွားတာဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်.. . ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ထွက်ကျသ
လားလို့”

ကိုမောင်မောင်က ပိုက်ဆံကုန်းကောက်ပြီး လက်မ လက်
ညှိုးနှင့် ဖွဖွလေးကိုင်ရင်း.. .

“မောင်မောင်က အသစ်ပဲကိုင်တာဗျ၊ ဒီလောက် သိမ်း
လွယ်.. . ဖွက်လွယ် ဆင်ဖြူတော်အသစ်ကြီးကို အဒေါ်ဘယ်တုန်းက
ဈေးဝယ်ပစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်ရွှေမိတ် အိတ်ထဲဖွင့်လိုက်.. . အစုတ်အပြီ
အတန်သေးချည်းပဲဆိုတာ လောင်းရဲသဗျာ”

“ဟုတ်ရင်လည်း ပြီးရောဟေ့၊ တကတည်း မောလိုက်တာ၊
ဥစ္စာလွယ်ရင် သူကြွယ်လက်မစောင့်ဘူးတဲ့ဟဲ့ ငမောင်ရဲ့၊ နင့်ဟာဆို
သေသေချာချာ ဖိဖက်ထုပ်သိမ်းထား”

ပစ်တိုင်းထောင်ကြီး ဘောက်စွဘောက်စွ ထွက်သွားမှ နဲ့
မောင်မောင် တဟားဟား ရယ်ရင်း.. .

“အလကားနေ အလကားကွာ...ဟားဟား... ဒီနေ့ တွေ့တိ ကံကောင်းပါလား...ဟား...ဟား။ ကဲ... နောက်ဆုံး သုံးလုံးပေါင်းကို ဖြစ်စမ်းကွာ”

လက်ဝါးထဲ ဖေါင်းခနဲ အပြားလိုက် ရိုက်ချ၍ ပေါင်းနေ စဉ်...။

“ဖလပ်...ဖပ်...ဖတ်”

ဆင်ဖြူတော်လေးက လက်ဝါးထဲက ထ၍ပျံတက်သည်။ ဇတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲသည်ကို ဝေ့၍ရှောင်သည်။ မမိတမီ မြင့်တက်သွားသည်။ ခုန်ဆွဲသည်။ သူ့လုံချည် သူတက်နင်း၍ ကျွတ်သည်။ လက်တစ်ဖက်က လုံချည်ကိုကိုင်၍ ဆိုင်ရှေ့ တိုင်ပတ်သလို လိုက်ဖမ်းသည်။ လူတချို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ ဇောက ဘာလို့မမိရမလဲ ဆိုသည်၌ ကပ်နေသလား၊ ငါးထောင်တန်ကြီးဟ...ငါ့ အိတ်ဝင်သပိတ်ဝင် ဖြစ်ပြီးမှ ဆိုသည်၌ ကပ်နေသလားမသိတော့ပါ။ ဆင်ဖြူတော်ပျံသန်းရာနောက် တောက်လျှောက်လိုက်ပါနေတော့သည်။

မမိတမီလည်း ပျံနေသကဲ့။ ငှက်ပျောခွံတစ်ခွံ တက်နင်း၍ ပက်လက်ကြီးလန်လဲမှပင် ပျံသန်းပုံ ဆန်းသော ဆင်ဖြူတော်ကို မော်၍ ကြည့်နေဖြစ်တော့သည်။ ဝေ့ဝိုက်ယိမ်းထိုး ပျံသန်းနေရာမှ လေထဲ တန့်ခနဲဖြစ်အောင်ရပ်၍ အားလုံး ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသံတွေ ပေါ်လာမှ... အပေါ်သို့ ထောင့်မှန် ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေသည်။ ဘယ်သူမှမရှိသော ဘုန်းသော်ဝရန်တာဆီသို့ ဖြစ်သည်။ Magic ဘုန်းသော်လက်ချက်မှန်း သိသူများက တဝါးဝါးတဟားဟား ဝိုင်းရယ်ကြတော့သည်။

ကုန်းရုန်းထလာသော ကိုမောင်မောင် လုံချည်ပြင်ဝတ်ပြီး

ဘုန်းသော် ထွက်လာလျှင် အောက်ခေါ်၍ ဆော်မည့်ဟန်နှင့် အင်္ကျီလက်တွေ လိပ်နေရင်း ဒေါသတဟင်းဟင်း ဖြစ်နေစဉ်... ပြိမ်သက်နေသော ငွေစက္ကူရွက်လေးသည် ဘုန်းသော် ဝရန်တာကို ကျော်တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာ လူတစ်ရပ် လက်တစ်ကမ်းတွင် လုံးဝရပ်တန့်နေတော့သည်။ ဘယ်သူမှလည်း ဝရန်တာဆီ ထွက်မလာ။

ခဏအကြာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အောက်မှ ဒုတိယထပ် ခေါင်းလောင်းကြိုးကို သွားဆွဲမှ... ဝရန်တာမှ မမထားထားကျော်၏ မျက်နှာလှလှ ပေါ်လာသည်။ အောက်ကို အရင်ငုံကြည့်သည်...။ ခေါင်းပေါ်က ရပ်တန့်နေသော ငါးထောင်တန်ကို မမြင်သေး။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ မော့ကြည့်နေသောလူအုပ်ကို ကြောင်ငေးနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်... ကျော် ဘာကူညီရမလဲ”

အော်မေးသည်။

“မကူရဘူး မမရေ... ချစ်မမကျော်ရေ၊ ယူရမှာ... ယူရမှာ... အဲ့ဒီမှာ”

အောက်က လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးမှ ဆင်ဖြူတော်လေးကို မြင်သည်။ အံ့သြဝမ်းသာပုံနှင့် လှမ်းယူသည်။ အသေအချာ ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျော်ပိုက်ဆံပါရှင်၊ နံပါတ်ပါ တူပါတယ်၊ နံပါတ် မှတ်ထားတာပါ။ နက်ဖြန် လှလှပပ ပြန်ဆပ်ပါမယ်လို့ ချေးသွားတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ဆီကပါ... ဟင်း... ဟင်း... သူ လှလှပပ ပြန်ဆပ်တာပါရှင်... အံ့သြစရာပါ”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ ဘယ်ကောင်လဲ”

ကိုမောင်မောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ မိတ်ဆွေတို့ရယ်။
 “ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်”
 “ကျုပ်ကို အရှက်ခွဲလို့”
 “မူတ်ဘူး.. ခင်ဗျားဟာ ကွဲတာ.. လောဘတက်ပြီး ကိုယ့်
 ဟာကိုယ် ပက်လက်လန်တာ”

တစ်ယောက်က ထအော်သည်။ အားလုံးက ဟုတ်တယ်..
 ဟုတ်တယ်.. ခင်ဗျားဟာခင်ဗျားဖြစ်တာ.. ဘာညာဘာညာ ဝိုင်း
 အော်ကြတော့သည်။ (သိပ်မကြည်ကြတာလည်း ပါမည်ပေါ့နော်)
 ကိုမောင်မောင်က ရှက်ရမ်းရမ်းသောအားဖြင့်...
 “မမကျော်.. ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ ပိုက်ဆံလာဆေး
 တာလဲဆိုတာတော့ အားလုံးရှေ့ တရားဝင်ပြောသင့်တယ်ဗျာ”
 “ဟုတ်ကဲ့... ငြိမ်ပါရှင်၊ တရားဝင် တောင်းဆိုတယ်ဆိုလို့
 တရားဝင်ပဲ ပြောပါမယ်၊ နှစ်ဦးကျေနပ်လို့ အတိုးမယူဘဲ ကူညီတဲ့
 မြီရှင်နဲ့ မြီစားကြားမှာ ရှင့်အပူတစ်ပြားသားမှ မပါပါဘူး... ဒါပါပဲ
 ရှင်၊ ကျော်မှားရင်.. ခွင့်မလွှတ်ကြဖို့၊ ခွင့်.. မ.. လွှတ်.. ကြ.. ဖို့
 တောင်းပန်ပါတယ်”

Zoom အနီးကပ်မျက်နှာအလှနှင့် မမထားထားကျော် ပြုံး
 ၍ ဦးညွတ်လက်ပြဝင်သွားသည်။ ဆလိုးမိုးရှင်း လက်များထောင်
 ဟေးခနဲ ပရိသတ်အော်သံနှင့် ကဒ်လိုက်သည်။

“ဖေါင်း!.. ဖေါင်း!.. ဖေါင်း!.. ဖေါင်း!.. ဖေါင်း!”
 မှိန်ဖျော့ထားသော Dim light များ ပြန်လင်းလာသည်။
 နောက်နားက လက်ခုပ်တီးနေသော အန်တီမေက မပြုံးစဖူး သူ့ကို
 လှမ်းပြုံးပြသည်။ ပြုံးလိုက်မှ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် နုနယ်လှပနေ

သေးသောကြောင့် သူ့အံ့ဩသွားသည်။ အစ်ကိုကောင်းမြတ်က
 ထက်ဆွဲ၍... (အပြုံးတစ်မျိုးနှင့်)

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း ကိုဘုန်းသော်”
 “ဘယ်လို Magic လုပ်ထားတာလဲ၊ ဖူးဖူးတော့ မသိဘူး၊
 တွန်ပျူတာ ကစားထားတယ်ပဲ ထင်တယ်”
 “အင်နီမေးရှင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကြံပြောထားသားနဲ့ ဖူးဖူး
 ရယ်”

“ဆရာက တကယ်မျက်လှည့်ပညာ တတ်လို့လား၊ ရိုက်ထား
 တာက မျက်လှည့်ပြနေသလို ဇာတ်တိုက်ထားသလိုကြီးပါ”
 “အဲဒီအထဲက သရုပ်ဆောင်တွေ ရိုက်နေမှန်းတောင် မသိ
 ဘူး၊ Internet ပေါ်မတင်ခင် ကန်တော့တန်ကန်တော့.. တောင်း
 ပန်တန်ရင် တောင်းပန်ရဦးမယ်”

“ဆရာ တကယ်မျက်လှည့်တတ်သလား”
 “နည်းနည်းပါးပါးပါ.. ဟော်လန်ကို အပြီးပြန်သွားတဲ့
 အစ်ကိုလို အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက် သင်ပေးသွားတာ”
 “ဒါဆို ဖူးဖူးကိုအခု မျက်လှည့်တစ်ခုခုပြ၊ အန်တီမေ...
 တွတ်ကီးကုန်နေပြီ... ထပ်ထည့်ပေးပါဦး”

သူမပါ ကြည့်ရင်း စားနေသောကြောင့် ပန်းကန်သာ ကျန်
 သည်။ သူက အန်တီမေကို...
 “နေဦး အန်တီမေ... တစ်ခုကျန်သေးတယ်”
 ဖူးဖူးက ပန်းကန်လွှတ်ကို ကြည့်၍...
 “ဘယ်မှာ ကျန်လို့လဲ၊ အဲမှာ ပန်းကန်ချည်းပဲ”
 “တစ်ခုကျန်ပါတယ်ဆို... ဖူးဖူးပါးလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ကဲ... ပါးစပ်ဟ”

ဖူးဖူးက ပါးစပ်ဟသည်နှင့် သူ့ညာလက်ကို လက်ဝါး လက်ဖမ်း(ဘာမှမရှိကြောင်း)လုပ်ပြပြီး ဆတ်ခနဲ ဖူးဖူးပါးစပ်ရှေ့ ရောက်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲထုတ်သလို ပြန်ရုတ်လိုက်တော့ ကွတ်ကီးလေးတစ်ချပ် လက်ထဲပါလာသည်။

သူ ပန်းကန်ပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဂလောက်!”

“ဟင်... ဟာ”

“ဘယ်က ဘယ်လို”

“ဖူးဖူးပဲ မျက်လှည့်ပြဆို”

“မယ့်ဘူး... မယ့်ဘူး၊ ဆရာလက်ထဲ စောစောကတည်းက ဖွက်ထားတာ၊ ဖူးဖူးပါးစပ်ထဲ ဘာမှမရှိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိတာပေါ့၊ ဆရာ ညာတာ”

“ရော်... ခက်နေပြီ၊ မျက်လှည့်ပြဆိုလို့လဲ ပြရသေးတယ်၊ မျက်လှည့်ဆိုတာ မယ့်နိုင်တာကို ယုံအောင်လိမ်တာပဲ”

“မယ့်သေးဘူး... နောက်တစ်ခု ထပ်ပြ”

“ပညာဆိုတာ အလကား မရဘူး မမရဲ့”

“ကဲ... ဘာလိုချင်သလဲ... ပြော”

ပြည့်စုံသူပေကိုး... ဘာလိုလို ပေးနိုင်ပေမပေါ့။

“ဖူးဖူးမှာ အော့ဒီပါနိုင်တဲ့ဉာဏ်ရည် ရှိတယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာက အော့ဒီပါစေရမယ်... ကြိုးစားမယ်လို့ ကတိပေးမလား”

“ကဲ... ကြိုးစားမယ်”

“ကိုကောင်းနဲ့ အန်တီမေ သက်သေရှိတယ်နော်”

“ဖူးဖူး ကတိပေးတာနော်၊ ပေးခဲ့တယ်... ကတိမာနလည်း ငြီးတယ်”

“ဒါဆို ဖူးဖူးရင်ဘတ်က ဘောပင်ကလေး ခဏပေး”

သူ ဘောပင်လေးကို ဖူးဖူးရှေ့ လက်လှမ်းမမီလောက်သော ခုန်စားပွဲပေါ် အသာအယာချလိုက်သည်။

“အားလုံး ခဏငြိမ်သက်နေကြပါ... မျက်တောင်တောင် ခေတ်ပါနဲ့”

သူ ဘောပင်လေးကို ခဏစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ညာလက်ဝါးကို ဘောပင်အပေါ် နားမှ ခပ်ခွဲခွဲ(တစ်ပေခန့်)အုပ်၍ အပေါ်သို့(လက်တန်ပြ၍) ဆွဲယူသည်။

တစ်ကြိမ်... တုတ်တုတ်မလှုပ်။

နှစ်ကြိမ်... လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဖူးဖူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သုံးကြိမ်၌ အဖုံးဘက်မှ ခေါင်းထောင်လာသည်။

သူ့လက်ဝါးကို ပါဝါထည့်၍ ထပ်ဆွဲတင်သည်။ ဘောပင်လေး ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်၍ တည့်မတ်နေသည်။ မှန်သားပေါ် ထောင်နေသည်။ သူ့လက်လှုပ်သလို တစ်စွေနှစ်စွေပင် ခုန်၍... သုံးစွေတွင် ဖူးဖူးကိုယ် ရှေ့ကိုင်း၍လာသည်။ ဘိုင်းခနဲ ဘောပင်လေး ပြန်လဲကျသွားသည်။ ဟူးခနဲ သူ သက်ပြင်းချ၍ ကီလျှော့လိုက်သည်။

သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသော ဖူးဖူးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ မှန်ပေါ် ပတ်လက်လှန်၍ တင်ထားသော သူ့လက်ဝါးပေါ်သို့ ဖူးဖူးလက်ကလေး လာအုပ်၍ ခွေဆုပ်တိုက်သည်။

နတ်ရွာစိုး

နှုတ်ညွှန်းထွေးနေ၏။

“ကတိနော်”

“ဟုတ်”

အပြန် ကားနှင့်လိုက်ပို့သော ကိုကောင်းမြတ်က...

“အဲဒီမမကျော်ဆိုတဲ့ အမိုးသမီးကို အစ်ကို အပြင်မှာ တွေ့

ဖူးချင်တယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ကိုကောင်းမြတ်၏မျက်နှာ၌ လေးနက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ ထိုစကားကို သူ ခေါင်းငြိမ့် ပြခြင်းနှင့်သာ တုန်ပြန်ခဲ့သည်။

“နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာတဲ့”

စကားစုလေးပါပဲ.....

ဒါပေမယ့်...

ကျေနပ်အောင် နေတတ်ဖို့...

ပေးဆပ်ရတဲ့...

အရင်းအနှီးက.....

အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်မှ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ သူ ပြန်
ဆင်းလာသည်။ အင်းယားမနက်ခင်းကတော့ (အင်း..) အင်းယား
မနက်ခင်းအတိုင်းပါပင်။ ပြည်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ကန်လမ်းထဲ
ဝင်လိုက်သောအခါ မမ၏မာစီဒီးကားကြီး မှန်တွေတင်၍ ရပ်ထား
သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကားခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်တန့်၍ ဘေးဘီ
ဘယ်ညာ၌ မမရှိလေနိုးနှင့် သူ့ရှာကြည့်နေမိသည်။

ကားတံခါးမှန် လျှောကျလာပြီး သူ့ကို ပြီး၍ကြည့်နေသော
မမကိုမြင်မှ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာနေမိသောသူ နည်းနည်း

ရှက်သွားသည်။ မှန်ပြန်တင်၍ တံခါးဖွင့်ပြီး မမ ဆင်းလာသည်။ မျက်မှန်အနက်၊ အသားကပ် သရိုးကွာတား ဘောင်းဘီအနက်နှင့် တီရှပ်အဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်၍ ဆံပင်တွေကို ဘီးကုတ်နှင့် လှန်ကုတ်၍ ဖြန့်ချထားသော မမ၏စတိုင်လ်က ဖက်ရှင်ကျ လှပနေတော့သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်မြင်သမျှ၏ အာရုံအားလုံး မမအလှပေါ် စုရုံးကျရောက်လာသည်။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ မမ”

“မောင့်ဆီကို တမင်လိုက်လာတာလေ၊ အချိန်ရရဲ့လား..

Moon မှာ မနက်စာ သွားစားရအောင်”

အပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသော ထောင့်စားပွဲတွင် နေရာယူ၍ အစားအသောက်များ မှာပြီးသောအခါ..

“မမလိုက်လာတာ အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိလို့လား”

“ရှိလည်းရှိတယ်.. မရှိလည်း မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ မောင် မနက်မနက် ကန်ပေါင်ကို ထပြေးတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်း လာလုပ်တယ်ပြောတုန်းက မမလည်း လိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အဲ့တုန်းက မင်းက အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နဲ့မို့.. မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ.. အတိတ်မေ့ရောဂါ ကျွန်တော်မှာ မရှိပါဘူး၊ အဲ့တုန်းက အင်းအဲ မလုပ်ခဲ့တာက လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘာနာမည်ကောင်းမှမရှိတဲ့ ငလောင်ကောင်၊ မမက လမ်းထဲမှာ လူတကာ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရတဲ့.. အဲ.. ဘယ်လိုပြောမလဲ.. ပဂေးကြီး”

“ဘာလဲကွာ ပဂေးကြီးဆိုတာ”

“ပဂေးကြီးဆိုတာက မမဝင်တာထွက်တာ သွားတာလာတာ

ဝတ်တာစားတာ ပြုံးတာရယ်တာ ခြေလှုပ်လက်လှုပ်တာကအစ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာဗျ၊ ပြီးတော့.. မမဆီလာတဲ့ နေ့သည်တွေက မင်းသမီးတွေ၊ အဆိုတော်တွေ၊ နာမည်ရထားတဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေ၊ ဖော်ရင်နာတွေဆိုတော့ မမက အားလုံးငေးယူရတဲ့ ပဂေးကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ”

“အဲဒီစကားလုံးကြီး သိပ်မမိုက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာလဲကွာ.. ပဂေးကြီး”

“ဒါဆို ဒီထက်လှတဲ့၊ ထိမိတဲ့ စကားလုံး ရွေးသုံးရမလား”

“ပြောကြည့်”

“မမက ဆိုင်းဘုတ်ကြီး၊ ဆိုင်းဘုတ်မှ လမ်းလေးခွဆုံက အလျားရှည်ရှည် အနံကြီးကြီး.. ဆိုင်းဘုတ်ကြီး”

“ဟာဟ.. အဲ့ဒီတင်စားချက်ကမှ ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသေးတယ်”

ဖြစ်ရပ်များ။ ဆိုင်းဘုတ်ဆိုတာ နာမည်ကျော်တာတော့ ကျော်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် Famous (ကောင်းသောကျော်ကြားခြင်း)နဲ့ Notorious (မကောင်းသော ကျော်ကြားခြင်း)နှစ်မျိုးရှိကြောင်း မမ သိမှာပါ.. ပညာတတ်ပဲ.. ကမ္ဘာပတ်လာသူပေကပဲ။ ဒီမှာက.. ငန်းစကားရှိတာ မမ သိပုံမရ။ ‘သွားမလုပ်နဲ့.. အဲ့ဒါ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး’ ဆိုတာမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တုတ်တုတ် လုပ်မနေနဲ့ဗျ၊ ဆိုင်းဘုတ်အခေါ် ခံရတာ သိပ်ကောင်းတာမို့ဘူး”

“ကောင်း၊မကောင်း သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်တို့တာ ကိုယ်ပြောနေတဲ့ လောကကြီးမှာ.. ဘုရားဟောက အဲ့ဒါ ပညတ်

သဘောပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မောင်ရဲ့၊ အဲဒီ ပကေးကြီးတို့ ဆိုင်းဘုတ်တို့နဲ့ မင်း ကန်ပေါင်ကိုထပြေးတာကို မမ လိုက်ပြေးချင်တာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ... ပြောပါဦး”

အစားအသောက်များ ရောက်လာ၍ စကားခဏပြတ်သွားသည်။

“ဒီဆိုင်က မြီးရှည်နဲ့တို့ဟူးက ဝက်ခေါက်ကြော်နဲ့ သိပ်လိုက်တာ မမရဲ့”

“မမ မေးထားတာ ရှိတယ်နော်... စကားမလွဲနဲ့၊ မင်း မမ ကို မခေါ်ချင်တာက ကန်ပေါင်မှာ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းချိန်းတွေ့နေလို့လား”

“တွေ့တောင် မတွေ့အားတဲ့ကိစ္စပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လူဖို့ မဖြစ်တဖြစ်ကတည်းက မေမေမရှိတော့တာ၊ အစ်ကိုဆိုးနဲ့ လူမမယ် ညီမလေးကို ကျွန်တော်ပဲ အမေနေရာက ဒုက္ခသုက္ခတွေ့ ရင်စည်းခံရင်း အိမ်တာဝန်ထမ်းခဲ့ရတာ၊ အမှန်ကို ပြောမိလို့ ဖေဖေ အငြိမ်းစားပေးခြင်း ခံရပြီးနောက်ပိုင်း ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဖေဖေက ညစ်ပြီး မိုးလင်းမိုးချုပ် သောက်တော့တာ၊ ဖေဖေ စုဆောင်းထားတာ တောင့်တင်းလို့သာ မိသားစုလမ်းဘေးမရောက်တာ၊

ဖေဖေက တီခနဲ အရက်ဖြုတ်တော့... လေဖြန်းပြန်ရော၊ ဘယ်မလဲ ကျွန်တော်လူငယ်တစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်ရမယ့်ဘဝ၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် အချိန်ရရင် ရသလို စာကြိုးစားခဲ့ရတာလေ”

သူမောသွားသဖြင့် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို မမက သူ့ရှေ့တိုးပေးသည်။

“အင်း... မောင်ဟာ မိသားစုတာဝန် သိပ်ကျေတဲ့ကလေးပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ပြင်ပမှာ သူများကို မထိခိုက်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအားဖြင့် အိမ်တွင်းဘဝအမောကို ချွေးသိပ်ဖြေဖျောက်နေတာကိုး”

“ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို အဲဒါပဲပေးတယ်လေ၊ ဆေးသမျှထဲမှာ ပျော်အောင်နေရတော့တာပေါ့၊ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာတဲ့၊ စကားစုလေးပါပဲ... ဒါပေမယ့် ကျေနပ်အောင် နေတတ်ဖို့ ပေးဆပ်ရတဲ့အရင်းအနှီးက ကျွန်တော့်အတွက် များလွန်းပါတယ်ဗျာ”

သူ့အသံက အဆုံးနား၌ တုန်ခါတိမ်ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်ခွံကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်၍ မျက်လုံးထဲစို့လာသော အရည်ကြည်တို့ သုတ်ပစ်နေကြောင်း မမသိသည်။

သူ့လက်ဖမိုးကို နူးညံ့ညင်သာစွာ လာအုပ်ကိုင်သည့် မမလက်ကလေး နွေးထွေးလှသည်။ လေအေးကလေးနှင့် တစ်လုံးချင်းပြောလာသည်။

“မမ သိတယ် မောင်၊ မောင့်ဘဝကို ပြောပါတယ်၊ မမကို တွေ့တွေ့ချင်း ကူညီခဲ့တဲ့ မောင်ကို မမ မြင်မြင်ချင်း မိသားစုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါမျိုးက ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲ... ဖြစ်တတ်တယ်၊ နောက်တော့ မောင်နဲ့ မိသားစုလေးကို ဒီထက် ခင်မင်လာမိတယ်၊ မမက တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ခုတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ပေါ့၊ မောင်အိမ်ခန်းကို ဝင်ထွက်ခွင့် ကြိုလာတော့ မောင်မိသားစုနဲ့ မောင်ဘဝကို ထဲထဲဝင်ဝင် ပိုသိလာခဲ့တယ်၊ ဒီလိုမိသားစု... မိခင်မဲ့သလို ဘဝထဲကနေ မောင်ကြုံကြုံခံနိုင်တာ ထိန်းသိမ်းနိုင်နေတာကို သနားလည်း သနားလာတယ်၊ တစ်ပြိုင်နက်မှာ မောင်ကို အေးအေး

လာတယ်။

မောင်ဟာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း နည်းပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးတယ်... ကူညီတယ်အောင်အောင် ပြောပြတယ်။ သူတို့ မောင့်ကို လေးစားတယ်တဲ့ “ဆရာကောင်း” တဲ့။ သူ့အစ်ကို ကိုမောင်မောင်တောင်မှ သူ့စရိုက် သဘာဝက အပေါ်စီးကနေပေမယ့် ဘုန်းသော်ကို ကျွတ်တယ်တဲ့ ဘုန်းသော်ကို တစ်လမ်းလုံး ချစ်ကြခင်ကြတာကိုလည်း ကိုမောင် သိတယ်။ မနာလိုလည်း ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဘုန်းသော်လို လူချစ်အောင်လည်း မနေတတ်ဘူးတဲ့။ ညီအရင်းက ပြောပြတာနော်။ ကဲ... မောင် မြီးရှည်ကုန်အောင်စားဦး၊ မမလည်း စားဦးမယ်”

အတွေးကိုယ်စီနှင့် အစားအသောက်တွေကို လက်စသတ်နေကြသည်။ မမက အသားတုံးကလေးတွေ သူမပန်းကန်ထဲက သူ့ပန်းကန်ထဲ တူလေးနှင့် ညှပ်ညှပ်ပြီး ထည့်ပေးသည်။

မကြုံဖူးသဖြင့် ကြည်နူးရပါသည်။

မမက လိမ္မော်ရည်သောက်ရင်း...

“အမှန်က မင်း ကန်ပေါင်သွားတယ်လို့ မိသော် ပြောလို့ မမ လိုက်ချောင်းတာ၊ ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရက်တွေ့ရင်လည်း နောက်မလို၊ ပြီးမှ မုန့်ကျွေးပြီး ချောမလို့၊ ခုတော့ မောင် မမနဲ့တွေ့တာ မပျော်တဲ့အပြင် လန်းနေတဲ့စိတ်တွေတောင် နွမ်းသွားပုံရတယ်”

တစ်သျှူးနှင့် ပါးစပ်သုတ်၍...

“ပေါ့သွားတာ မမရဲ့၊ ဒီလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ဘူးလေ၊ ပြောလိုက်ရတာ တကယ်ကို ပေါ့သွားတယ်ဗျာ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို စာနာ၊နားလည်ပေးမယ့်သူကို ပြောပြရလို့ပေါ့”

“မျှဝေခံစားနိုင်သူဆို ပိုမှန်တယ်၊ မျှဝေယူပါ့မယ်... မောင်ပေါ့အောင်၊ ဒါပေမယ့် မောင် လေးပင်နေတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဟင်းဟင်း... ခုမှ ကြုံလို့ သတိရတာ”

“ဘာပါလိမ့်ဗျာ”

“ဟင်း... ဟင်း... ရုပ်လည်းလှ... စိတ်လည်းလှတဲ့ အင်တန် ချစ်ခင်လေးစား နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မမကြီးကို ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ် တင်ထားခွင့်ရတဲ့အတွက်... ချီးယားစိ ဆိုတာလေဟင်း... ဟင်း၊ မင်းကွာ... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟာ... အဲဒီစကားက မမနဲ့စတွေ့တဲ့နေ့က၊ ဘီယာဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့စကား၊ ရွှေရီမ ပြန်ပြောတာမှတ်လား၊ မမက ခရေစေ့တွင်းကျကို မှတ်ထားတာပါလားဗျာ”

“အဲဒီနေ့က မင်းတို့ဝိုင်းကို ရွှေရီမက စဝင်ထဲက စောင့်ကြည့်နေတာလေ၊ သူကလည်း ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောမှပြောတတ်”

“ဟာ... ကျွန်တော် ရှက်တောင်ရှက်လာပြီဗျာ၊ မမ ပြန်မကြားဘူးထင်လို့ ပြောလိုက်တာ”

“မမလေ... မောင် အဲလိုပြောပုံလေးကို ခင်သွားတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့နေရာက စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ရွာခံလူချောလူလှလေး တစ်ယောက်က... အဲလိုပြောခံရတဲ့မိန်းမ မကြည်နူးဘဲနေမလား၊ အစွမ်းအစဦးတာလည်း သိနေတော့ အားမကိုးဘဲနေမလား”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီဝိုင်း ကျွန်တော်ခေါင်းလိုက်မယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ မမ၊ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတွေ တစ်နည်းတည်း ရထားတာ၊ စာသင်ပေးတဲ့ ဂိုဒုံခတွေ့ရယ် ပြီးတော့ ငတတ်ပြီးနဲ့ ခွေငါးသန့်နက်

အတွက်လည်း စရန်ပေးသွားတယ်။ ဟဒယအစီအစဉ်က အဲဒီ နောင်တော်က နိုင်ငံခြားစံချိန်မီတယ်တဲ့။ ဟိုက ချန်နယ်လ်တစ်ခုခုကိုပါ ဆက်သွယ်ပေးမယ်တဲ့”

မမက ဝမ်းသာအားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကွန်က ရက် ကျလေးရှင်းတဲ့ . . . ။ မမလည်း ထိုအခွေကို ကြည့်ပြီး အရမ်း ကြိုက်ကြောင်း။ သူ့တွင် အားတစ်စုံတစ်လုံး(စ်) ရှိကြောင်း ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“မောင် အောင်မြင်မယ်လို့ မမ ပြောခဲ့သားပဲ။ အဲ . . ဒါနဲ့ အဲဒီငါးထောင်တန် ရှုတင်နေက မမ ရိုက်နေမှန်းမသိဘဲ ကိုမောင် မောင်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောပစ်လိုက်တာ နည်းနည်းလွန်သွား သလားပဲ”

“နည်းတောင်နည်းသေးတယ်လို့ အောင်အောင်ကရော ရပ်ကွက်ထဲကပါ ပြောနေကြလေရဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်။ သူ့ဟာသူ အချောင်ရမလားဆိုပြီး လှမ်းဟပ်တာပဲ။ ငါးမျှားချိတ်ဖြစ် နေတော့ သိက္ခာပါးစောင် ပဲ့တာပေါ့”

ပြောရင်း ဖေဖေကို မိသော် ဆေးမှတိုက်ထားရဲ့လားဟု သူ နာရီကြည့်သည်။

မမက သိသည်။ ငွေအတင်းရှင်းသည်။ မိသော်အတွက် ပါဆယ်မှာသည်။

“မောင့်အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတာ”တဲ့ . . ။ ကားဆီ ပြန် လျှောက်အလာ လမ်းပေါက်နေသော ချိုင့်ထဲ . . မမ ပင်စယ်လ်ဟီး နင်းမိ၍ ယိုင်ခနဲ . . သူ့ပခုံးကို လှမ်းကိုင်သည်။ ဘာမှမဖြစ်သော် လည်း ကိုင်လက်စနှင့် မမကဆက်၍ ပခုံးကို ကိုင်လာပြီး . . .

အရပ်စကား
အတုယူမမှားနဲ့...
အတုယူမမှားနဲ့...တဲ့
ဘယ်နှယ်ဗျာ...
အတုယူကတည်းက
မှားနေပြီပဲ...
အစစ်မရလို့
အတုယူရတာပဲ...
ကတည်းမှ...!

ရဲ့ အခြေအတင်ပြောဆိုနေသည့်နေရာကို ပစ်မှတ်ထား၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်းချိန်းဝတ်ထားသောလက် တခါခါနှင့် လူတွေကြား တိုးဝင်သွားသည်။ နဂါးမောင်မောင်ကို သူ့နောက်ကွယ်တွင် သူကြီးသားဟု သူတို့က ခေါ်သည်။ နေရာတကာ ပါချင်သူဖြစ်သည်။

မမလှလှက အရာရှိကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်နေပုံ ရပါသည်။ သို့သော်... သူကြီးသား ဝင်ရှင်းမှပင် အရာရှိက မျက်နှာကြီး နီလာပြီး ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တွေ တောင်းတော့သည်။ လူတွေကလည်း နည်းနည်းအံ့လာသည်။

မမက (အမောက်အတင်းထောင်နေသော...)နဂါးမောင်မောင်ကို တောင်းပန်ပြီး အရာရှိကားအီ သွားသည်။ အရာရှိက နောက်က လိုက်သွားသည်။ မမက ခပ်တည်တည်ပင် ယာဉ်ထိန်းရဲကား၏ ရှေ့တံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော အရာရှိက ယာဉ်မောင်းနေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လူတွေကို မမက ခဏဟူသော သင်္ကေတပြုပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲကို ပြေလည်အောင် တောင်းပန်နေသည်။

နဂါးမောင်မောင် လူပုံအလယ် ရောက်နေသည်။ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ဘာတွေရှင်းပြနေသည်မသိ။ သူကျဆုံးသွားသောပွဲစဉ်ကို ခုခံကာကွယ်ပြောဆိုနေပုံရသည်။ နောက်တစ်ပွဲအီ သူဦးဆောင်ရန် ဦးတည်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဗီရိုကြီးကို အသေအချာ ပတ်ကြည့်သည်။ ခဏဉာဏ်ထုတ်နေပုံ လုပ်သည်။ ဝရန်တာကို မော့ကြည့်သည်။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ကို စက်သီးကြိုးနှင့် တင်မှ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဆရာကြီးလုပ်နေသည်။ သည်ကိစ္စကို သူမှ မဖြေရှင်းနိုင်လျှင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူ မရှိ

တော့သလောက်ကို ပြောဆိုနေဟန်ဖြစ်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုက သီဟတင်စိုးကားတွေကြည့်ပြီး တော်လှန်နေခေတ်လို သူကြီးသေရင်... သူ... သူကြီးဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတာကွ”

ဤစကားကို သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြားတွင် ပြောလာသူက (နားကား)မောင်မောင်၏ ညီအရင်း (ဂိမ်း)အောင်အောင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ အောင်အောင်တို့ မောင်မောင်တို့အဖေ လမ်းမှူးက အဆုတ်ရေဝင်နေသည့် ဂီလာန ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်စား သားဖြစ်သူ နဂါးမောင်မောင်က ကိစ္စဝိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း သွေးကြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ငှားဆိုင်၊ အခွေဆိုင်၊ ထီဆိုင်ကလည်း တွဲဖွင့်ထားသည်။ (ခေတ်ဟောင်းတုန်းက နိုင်ငံခြားကား မှန်သမျှ ပိတ်မင်သည်။ သူ့ဆီတွင်ရသည်။) စီးပွားရေးကောင်းသဖြင့် လူငယ်တော်တော်များများကိုလည်း ဩဇာညောင်းသည်ပေါ့။ သာရေးနာရေး၊ ဓမ္မာရုံအရေး သူ့ကိုပင် ခေါင်းတင်ပေးကြသည်။ အိတ်လည်း စိုက်နိုင်သည်လေ...။

“ဟိတ်ဆိုရင် ဟိတ်လိုက်... မောင်မောင်တဲ့ ပိတ်ဆိုရင် ပိတ်လိုက်... ရှိတို!... ခနဲမှကြိုက်တာ” တွေဘာတွေ ဖြစ်လာသည်။ သည်အိမ်ရာ၊ သည်လမ်းထဲ ဖြစ်ပျက်သမျှ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်လာသည်။ သူ့ညီအပါအဝင် လူငယ်တွေက မြှောက်ပေးလျှင် (. . .)တက်အောင် ကတော့သည်။ (အဲ့လိုလူစား အတော်များများ ရှိပါသည်။ ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ပြောပါတယ်။) ထိုစဉ်... လေးဖြူထိုးရပ်သွားသည်။ မီးပျက်သွား၍ ဖြစ်သည်။

“ညီလေးအောင်အောင်နဲ့ ဟိုကောင်ဆန်နီ လာဦး၊ ဓမ္မာရုံ

“အဲ့ဒီ..မီးတောင် သေချာအောင်...
 ပေါက်တော့မယ်
 ဘေးကင်းရာ ရှောင်ကြ” လို့
 မီးတောင်ပညာရှင်က ပြောတယ်၊
 သူ့စကားကို ယုံသူတွေ ရှောင်တယ်၊
 မယုံသူတွေ မရှောင်ဘူး၊
 ပေါက်တယ်၊
 ပညာရှင် ပြုံးတယ်၊
 ဘာလို့ ပြုံးသလဲ?....
 သူ့စကားကို
 ယုံသူတွေ
 လွတ်သွားလို့...
 ပြုံးတယ်...
 မယုံသူတွေ...
 ဒုက္ခများတယ်...
 ဟင်!....
 မှတ်ပလားလို့...ပြုံးတယ်၊

အာဓန်း(၈)

ကန်လမ်း... အိုင်တီစားသောက်ဆိုင်တွင် ဖြစ်သည်။
 အောင်အောင်က ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ငါပြုစုချင်လို့ဆိုပြီး မနက်အစော
 တြီး ဖုန်းနှင့်လှမ်းခေါ်၍ သူနှင့်ဆန်နီ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဆန်နီက အောင်အောင်အား...
 “မင်း ကျောက်လုပ်ငန်း လုပ်တယ်လို့လည်း တစ်ခါမှ မကြား
 ခူးပါဘူး... ကျောက်အောင်ရအောင်၊ ဧကန္တ မင်းတို့ဆိုင်မှာ တစ်
 ယောက်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်တာကို မင်းနောင်တော်
 သစ်မှာများ မင်းကောက်တွေ့လိုက်သလား။”

“အေးပေးကောင်... စေတနာယုက်အောင် လုပ်မလာနဲ့
ငါ အမွေရလို့ကွ”

“ဟာ... မင်းမီးသား လျှောသွားပလား”

“လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေကွာ၊ ပါးစပ်အပုပ်ကြီးနဲ့ ခွေးကောင်
ဆန်နီ၊ ဒီလိုကွ... ကိုမောင်က အိမ်စီးပွားရေးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်
ထားရာက ညက... ငအောင်... မင်း ထီဆိုင်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းဦးမီး
စမ်း၊ စာရင်းယေးတော့ ငါစစ်မယ်တဲ့၊ အတိအကျလုပ်တဲ့၊ ထီဆိုင်ရဲ့
အမြတ်အနှံ့... ဆိုးမွေကောင်းမွေ ပြဿနာဟူသမျှ မင်းခေါင်းပေါ်
ရောက်လာပြီတဲ့၊ မြတ်တာ... လက်ကျန်ထိ ထပေါက်တာ မင်းထံ
တဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဒါပဲ၊ ငါ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ကွ လုပ်ငန်းရှင်မ
၁၀၉/၁၁၀ မင်းတို့ ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံကြ...”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဘောစိ၊ လောလောဆယ် ပါးစပ်နဲ့ စား
စရာတွေနဲ့... ထဲထဲဝင်ဝင် ဆက်ဆံပြမယ်”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ချစ်သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ တစ်လှည့်စီ
ကြည့်ရင်း စဉ်းစားထားမိသော ယေးတစ်ခုကို စိတ်အယားပြေ
ရွှေနေမိသည်။

“မင်းဘရာသာက လူလည်ကြီးပါကွာ၊ ထီဆိုင်ဆိုတာ စာ
အုပ်ဆိုင်၊ ခွေဆိုင်လို ဘတ်လိုတွမ်လို့ မရဘူးလေကွာ၊ လက်မှတ်
အတိအကျ... ဈေးနှုန်းအတိအကျ... လက်ကျန်အတိအကျ၊ မင်း
ဘတ်ရင် ဂန့်မှာပဲဥစ္စာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ငါ့လက်ငါ့ခြေ ငါ့အိတ်ထဲ အာရကေ
မပြတ်တော့ဘူးပေါ့၊ သူ စာရင်းစစ်လို့ အသုံးလွန်ထားရင်လည်း
ငါ့ယောက်ဖ ရှိနေတာပဲ... အဟဲ”

သူ့ကို အဟဲဟု ကြည့်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဘာမှ
မတုံ့ပြန်ဖြစ်ပါ။ စဉ်းစားစရာကိုသာ စဉ်းစားနေ၏။

“အစ်ကိုဘုန်း... စားလေဗျာ၊ ဘာတွေးနေတာလဲ၊ ဒီမယ်
အစ်ကိုကြိုက်တတ်တဲ့ ဆီထမင်းနဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်”

ဆန်နီက ဝင်ဖောက်သည်။

“ခွေးကို အမြီးဖြတ်ပြီး ပေးချင်ပေးစားမယ်တဲ့၊ မင်းလို
တောင်က ဖြတ်စရာအမြီး ရှိမရှိ ငဘုန်း စဉ်းစားနေပုံရတယ်ကွ၊
နို့ကြောင်း ဖင်လှန်ပြလိုက် ငအောင်”

“ငါစဉ်းစားနေတာ ပြောပြမယ်နော်... သေချာနားထောင်
ကြ၊ လုပ်ငန်းသဘော ပါလာမယ်၊ ဒီမှာ အောင်အောင် ထီဆိုင်ရဲ့
ဆိုးမွေကောင်းမွေ ပြဿနာအားလုံး မင်းတာဝန်ယူတယ်နော်”

“အေးပေါ့ကွ... ငါ မန့်နေဗျာ၊ ငါ ပိုင်ရှင်ပဲဟာ”

“ဒါဆို တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်... မင်း ထီဆိုင်မှာ ငါတို့
လျှပ်တစ်ပြက် ဟာသကဒ်တွေ ချောင်းရိုက်မယ်၊ မင်း ထီဆိုင်လည်း
ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်အောင်...”

“ဟား... ထီလာထိုးတယ်၊ ငါက ရောင်းမယ်၊ ဘာဟာသ
က မြောက်နေမှာမို့လဲကွာ၊ ဘာကို ချောင်းရိုက်မလဲ”

“မင်း Bad Boy တို့၊ Naughty Boy တို့ မကြည့်ဖူးဘူးလား၊
လမ်းဘေးပန်းချီပြပွဲကို လာရပ်ကြည့်တဲ့ စကတ်တိုတို ကောင်မလေး
တွေကို ပန်ကာကြီး ပက်လက်လှန်ပြီး နောက်ကနေ အောက်ပင့်မှုတ်
တာလေ”

ဆန်နီက...

“အေး... မိုက်တယ်၊ လန်လက် ထွက်ကုန်တာလေ၊ လန်

ပြီး ဖုံးလိုက်ဖိလိုက်နဲ့ . . ရယ်ရတယ်ကွ၊ အဲ . . ပင်တီလည်း မြင်ရတယ်”

“လှည့်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်နဲ့လည်း အုန်းဆို အကြီးခံရတယ်လေ၊ အဆဲလည်း ခံရတယ် ခဆန်နီ နှာဘူးရ”

သူက . . .

“ဒါပေမယ့် အပျော်နောက်တာပါ ညီမရာ . . ခွင့်လွှတ်ပါဟိုမယ် . . မင်းအလှကို မှတ်တမ်းတင်နေတယ်၊ မင်းကို လူတိုင်းသိသွားမယ်၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်အစီအစဉ်ကပါ ဘာညာပြောလိုက်ရင် . . တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး သဘောကျသွားကြတာချည်းပဲလေကွာ”

“အွန့် . . အဲဒါက သူရဲ့ဆီမှာကွ၊ ပေါင်ပေါ်တာ ပင်တီပေါ်တာ သူရဲ့ယဉ်ကျေးမှုမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ဒီမှာဆို နှမရောက်ခင် ဂါတ်မရောက်ခင် နေရာတွင် ပြဿနာက ရှင်းမရအောင် တက်မယ့်ကိစ္စကြီး”

“ငါကြိုစဉ်းစားပြီးသားပါကွာ . . သူတို့ဆီက နာမည်သိပ်မကြီးတဲ့ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့အဝင်မှာ သံပန်းတွေ ချခင်းထားတဲ့ နေရာရှိတယ်၊ အဲဒီအောက်မှာ လေမှုတ်စက် တပ်ထားတယ်၊ အတိုနဲ့ ဝင်လာတဲ့ အလန်းလေးတွေကို အဝင်မှာ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဆိုင်ထဲမှာ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်တယ် . . အမှတ်ပေးတယ်၊ အမှတ်မမီ ဆိုင်က ပြန်ထွက်တဲ့အခါ အဲဒီသံပြားကို နင်းတာနဲ့ အောက်က လေမှုတ်တော့တာ၊ ဟိုးဟိုး . . ဟားဟားနဲ့ လွင့်ပျံ့လန်ထွက်ကုန်တာပေါ့ . . ဟင်း . . ဟင်း၊ ထူးဆန်းတာက လခိုပြီး ကြာလာတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ ဆိုင်ကို ပြဿနာမရှာဘူး ဟေ့ကောင်တွေရေ၊ အဲဒီဆိုင် နာမည်ကြီးသွားတယ်၊ သိသိကြီးနဲ့ ခဏခဏလာနင်းတဲ့ ဖောက်သည် ကောင်

လေးတွေလည်း များလာတယ်၊ တချို့က . . နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန် ဆောင် နင်းသေးတယ်၊ တစ်ယောက်ဆို အဲဒီအပေါ်မှာ သီချင်းဆိုပြီး ကတောင်ကသွားသေးတယ်၊

အဲဒီနားက တက္ကစီဂိတ်လည်း ကြီးထွားလာတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သူတွေလည်း စည်ကားလာတယ်၊ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်း မိလီယံနာ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီအကြံကိုပေးတဲ့ စားပွဲထိုး အီကိုကျောင်းသားလေးလည်း သူဌေးသားမက်ဖြစ်ပြီး ဗော်လပိုနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်သွားတယ်၊ Fine & Fair ending ပဲကွ”

“သူရဲ့ဆီလေကွာ . . ဒီမှာကတော့ Fight & Flat ending ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အောင်အောင်က သူ့ဆိုင်တွင် ထိုအစီအစဉ် ရိုက်မည်ဆို၍ နည်းနည်းဖြူနေပုံရသည်။

သူက စိတ်ကူးပြီဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ ရအောင်ထလုပ်တတ်မှန်းလည်း အကြောင်းသိမို့ . . သိနေပြီဖြစ်သည်။

“အောင်အောင် ဘာပြဿနာမှ မရှိအောင် ငါစဉ်းစားပြီး သားရှိပါတယ်ဆိုမှကွာ”

“လုပ်ပါ . . လုပ်ပါ၊ မလုပ်နဲ့လို့လည်း ဘယ်တုန်းက တားလို့ရလို့လဲ၊ အင်း . . . ငါတော့ ဘောစီခန့်စာနဲ့ဖြုတ်စာ စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲ အတူပါလာမယ့်ကိန်းပဲ”

ဆန်နီကလည်း ပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် ငဘုန်း . . . ငါလည်း ကင်မရာမင်းနော် . . ကောင်မလေးတွေ စကတ်လန်အောင် ပန်တာကြီး ပတ်လက်လန်ကြီး အောက်လိုက်မှုတ်တဲ့အခန်းကတော့ ဝင်ပြီးသရုပ်မဆောင်ဘဲပါ”

အဲဒီကိစ္စ မင်းကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်”

“ဘယ်သူမှ ဝင်လုပ်စရာမလိုဘူး၊ လေမှုတ်တာ အော်တို
လုပ်အောင် ဒီက အီဖေကိုယ် ကြံဆောင်မယ်. . . ပြဿနာတက်ရင်
လည်း အီဖေကိုယ်ပဲ ရှင်းမယ်၊ ဒီမယ် ငအောင်. . မင်း ထီဆိုင်ကို
မြန်မာတောင်မူတ်ဘူး. . . ကမ္ဘာက သိသွားစေရမယ်”

လေလင်ဆန်နီက. . . အောင်. . . ပါ. . . စေ. . . ဟဲ့
စည်တော်ရွမ်းအသံနှင့် ထအော်ရင်း ဖိနပ်ချွတ်၍ ဖဝါခြေမှုန့်ကို
နဖူးသုတ်ဟန် လုပ်သည်။ စားသောက်နေသူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“မောင်. . . အဲဒီဖုန်စုပ်စက်က ပျက်နေတာကြာပြီ၊ အ
သုံးလို့ရင် ဟိုအသစ်ကို ယူသွားပါလား”

“ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြီးကြည့်ချင်တာ၊ နည်းနည်းပါးပါး အ
ပြောင်းအလဲလည်း လုပ်ရဦးမှာမို့ပါ။ အဟောင်းက ကျွန်တော့်အ
တွက် ပိုအသုံးဝင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရှုထင်မှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့
ကိရိယာတစ်ခု တီထွင်မလို့မမ. . . ကျေးဇူးပဲ”

ကော်ဇောပေါ် ကြမ်းခင်းပေါ် လျှောက်တွန်းလျှင်သာ သိပ်
အားမစိုက်ရသော ဖုန်စုပ်စက်က လှေကားမှ မချရသောအခါ အ
လေးချိန် အတော်စီးကြောင်း သိရသည်။

ထမ်း၍ သူ ပင်ပင်ပမ်းပန်း မယူချလာပြီး သူ့အိမ်တံခါးဝ
အရောက် တံခါးပိတ်ထားသောကြောင့်. . .

“ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . .”

“ဘယ်သူလဲ”

“ညီလေးပါ အစ်ကိုချာလီ”

“ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“လုပ်ပါ အစ်ကိုရာ၊ ဒီမှာ ပစ္စည်းအလေးကြီး ထမ်းထားတာ

ဗျ”

“ဒီနေ့ တံခါးမျိုးဒတ္တဟာ ငါ့ပဲ၊ ဂိတ်ကြေးမပေးရင် ဖွင့်မပေးဘူးကွာ၊ ကျူရှင်သွားတဲ့ မိသော်လည်း ငါ့ကို ဂိတ်ကြေးပေးခဲ့တယ်၊ ဂိတ်ကြေးမရရင် မဖွင့်ဘူးကွာ”

“ပေးပါမယ်ဗျာ . . . ဖွင့်ပါ”

“တံခါးအောက်ကအရင် ပိုက်ဆံထိုးထည့်လိုက်”

သူ ဖုန်စုပ်စက်ကို အောက်ချ၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်၍ ထောင်တန်တစ်ရွက် ထိုးထည့်သည်။

“မရသေးဘူး . . . နောက်တစ်ရွက်”

ထပ်ထည့်ပေးလိုက်မှ ပွင့်လာသည်။

“ငါ့ညီလေး ပြောစကား ဆိုစကား အတော်နားထောင်လာပြီ၊ အဲလို . . . လိမ္မာကွာ”

ဟု ခေါင်းပုတ်သွားသေးသည်။ နားအေးရင် ပြီးရော . . .

သူ ဖုန်စုပ်စက်ကြီး ဧည့်ခန်းထဲ ယူသွင်းလာသည်။

Toolbox ယူ၍ သူဖွင့်ကြည့်သည်။ ဝါယာလိုင်းကို အင်ဒီကေတာနှင့် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ အပြစ်အလွယ်တကူ တွေ့သည်။ ခဲပြန်တို့သည်။

“ဘရူး! . . . ဂူး”

ပြန်လည်သွားသည်။ သူဖျော်သွားသည်။ ပန်ကာကို ပြောင်းပြန်လှည့်တပ်ရန်သာ ကျန်သည်။ စုပ်စက်က မှုတ်စက်ဖြစ်သွားမည်။

သူ သရုပ်ဆောင်စာရင်းကို ချရေးနေမိသည်။ ဒီဒီနှင့်ကီကီ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည်။ လမ်းထဲ . . . ကျော်ကြားသူ ညီအစ်မ။ ပြောမနာဆိုမနာ ငယ်ပေါင်းကျောင်းနေဖက်တွေ ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီသည်။ ခေတ်ဆန်သည်။ လန်းရုံမက လန်ထွက်နေသူများဖြစ်သည်။

မြို့နယ်ကျွမ်းဘားမယ် ညီအစ်မဖြစ်သည်။ ရေလည်းကူးသည်။ သည်ညီအစ်မက ခြေသလုံးပေါင် ပေါ်တာလောက်ထထမင်းစားရေသောက်ဟုပင် ထင်သူများလည်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် ကွင်းဖွင့်ရမည်။ လိုအပ်ပါက သူရို့အကူအညီပါ ဆက်ယူရမည်။ သူ့ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဒါရိုက်တာမှန်း သိကြသည်။ နောက် . . . ဘယ်သူ့ရွေးမလဲ။ အဲ . . . ဟုတ်ပြီ။ သူ ဂိုဒ်လုပ်ပေး၍ ဆယ်တန်းအောင်သွားသော ကွန်ပျူတာကျောင်းသူ စတယ်လာလွင်ကိုရွေးမည်။ မော်ဒယ်သင်တန်းဆင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ပွဲလား သုံးပွဲလား လျှောက်ပြီးပြီ။ မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးပါပြီးပြီ။

ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလိုသူဟု အင်တာဗျူးတွင် ဒွဲကြီးပင် ပြောဖူးသည်။

ဗျူးဆရာက လန့်သွားသောအခါ . . .

‘လူတိုင်း အရေပြား ရှိတာပဲ၊ အရေပြားလှတဲ့သူက သူ့အရေပြား ကြွားမှာပေါ့၊ အသားတော့ လာမထိနဲ့ . . . မီးပွင့်သွားမယ်’ ဟု ကက်ကက်လန်ထား၍ ကျော်ကြားစ ပြုနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလာမည့် တပည့်စဖြစ်သည်။

လာထား စတယ်လာရေ၊ ကံကောင်းရင် မင်း ကျွမ်းကျင်

ကျော်သွားနိုင်တယ်။ သူ ချက်ချင်းပင် ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။ သူမ အားမည့်ရက်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်သည်။ တန်းမိသည်။ သူ့ဖုန်းမှန်းလည်း သိပုံရသည်။

“ဟဲလို. . . ဩဘုန်း နေကောင်းတယ်နော်၊ ဖုန်းဆက်ဖော် တော့ ရသားပဲ. . . ဘာကိတ်”

“အေးဟာ. . . စာမေးပွဲတွေနီးနေတော့ တို့လည်း အလုပ် များနေတယ်လေ၊ ညည်းအင်တာဗျူး ဖတ်ရတယ်. . . စွာလိုက်တာ ဟယ်”

“အဲ့ဒါ တက်ခနီလေ ဩဘုန်းရဲ့၊ သူများနဲ့မတူမှ လူ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ဆိုက်ကိုပေါ့. . . နေ့၊ ကိုလေးဖြူလိုပေါ့. . . သူ နာမည်ကျော်စရာ ဗျူးဆရာက. . .

ကိုညီထွင်နဲ့ တွဲဆိုတဲ့ စတေးချ်ရှိုးကိစ္စကို ငြိတိတိဖြစ်အောင် ဆွမေးမေးတယ်လေ၊ ကိုလေးဖြူက ပညာပါပါ လွတ်အောင် လှ အောင် ဖြေသွားနိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး ပရိသတ်ကို ဘာပြောချင်ပါ သလဲ ကိုလေးဖြူဆိုတော့. . . ကိုလေးဖြူ ဖြေတာ လွတ်လွတ်တယ် သိလား. . . ဟင်းဟင်း၊ ပရိသတ်ကိုတော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုပဲ ပြောချင်တယ်. . .

ပြောပါဆိုတော့. . .

ခင်ဗျား တော်တော်လျှာရှည်တဲ့လူတဲ့၊ ဟားဟား. . . မိုက် တယ်၊ ကိုလေးဖြူကို အဲ့ဒါတွေ ခိုက်ကြတာ. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

သူလည်း လိုက်ရယ်နေရင်း. . .

“အခုသည်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“ရေချိုးမလို့ တဘက်ကြီး ပတ်ပြီး ဖုန်းပြောနေတယ် ကိုဩ လူပျိုမကြီးတကြီးနဲ့”

“ဟဲ့. . . ငါ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“အဲ့ဒါ ကြီးသွားပြီ၊ ဩရဲ့၊ ကဲ. . . ဘာကိတ်ဆိုတာ ဖြေဦး”

“ညည်း ဘယ်နေအားမလဲ”

“လက်မလည်တဲ့အထဲ ဩတပည့် မပါသေးပါဘူး၊ ဩက ဟဲ့စတယ်လား. . . အားစမ်းဆို အားပေးရမှာပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဩလည်း ဟိုဟာဒီဟာ လက်တည့်စမ်းနေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“အေး. . . အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ နည်းနည်းပတ်သက်တယ်၊ တို့ပြော မယ်. . . သေချာနားထောင်၊ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့ခင်း(၁၂) နာရီတိတိမှာ. . . ညည်း. . . တို့တိုက်ခန်းကိုလာခဲ့၊ အပေါ်မတက်ခင် အိမ်ရှေ့ကထီဆိုင်မှာ ကံစမ်းထိလက်မှတ်တစ်စောင် အခမဲ့ဝင်ယူ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့အတိတ်လည်းပေးခဲ့”

“ဟာ. . . အခမဲ့ ထိလက်မှတ် ရမယ်၊ မိုက်တယ်. . . ပေါက် ရင်ကော”

“ယူပေါ့ဟ. . . ညည်းကံပဲဟာ”

“ဟာ. . . ဒါဆို စတယ်လား ဘော်ဒါတွေပါ ခေါ်လာလို့ ရမလား”

“အဲ. . . ရတယ်. . . ပိုကောင်းတယ်”

“သူတို့ကိုကော ကံစမ်းထိလက်မှတ် ပေးမှာလား”

“ပေးမယ်ဟာ. . . ခေါ်ခဲ့၊ အေး. . . ဒါပေမယ့်. . . တို့နှစ် ယယ့် ကားတိုလေးခေါင်းစဉ်က. . . အဲ. . . နေဦး၊ ဂါဝန်စကားနဲ့ နတ်မိမယ်လေးများတဲ့”

“ပေါက်တယ်... အားလုံး ဂါဝန်လှလှ စကတ်လှလှတွေ ဝတ်လာခဲ့ရမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့... လန်နေအောင် ဝတ်လာကြ၊ ဘယ်နှ ယောက်လောက် ပါလာမလဲ၊ အစားအသောက်ပါ စီစဉ်ရမယ်လေ”

“စတယ်လှအပြင် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပေါ့၊ ဟာ... ဟာ... ကံစမ်းမဲရော အစားအသောက်ရော အလကားရမယ့်ကိစ္စ (၁၁:၃၀)ထဲက ရောက်အောင်လာမယ်”

“ကောင်းပြီ စတယ်လာ၊ လာမယ့် ဆန်းဒေးနော်”

“သင့်နီယူ ဩ... ဆီးယူ... အိုင်လပ်ယူ... ဆာ”

ပါးစပ်နှင့်ပါ ကြွက်စုတ်အော်သလို ပြွတ်ခနဲ လုပ်သွားသေး သည်။ နောက်တစ်နေရာ ထပ်နှိပ်သည်။

“ဒီဒီလာ... ငါပါဟ၊ ကီကီရော ရှိလာ၊ လာမယ့် ဆန်း ဒေး မနက်ဆယ်နာရီ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အားလာ၊ အေး... အားရင်.....

.....”

တတ်ရှိန်မြင့်ပြီး
ရင်ထဲနှင့်စေမယ့်
လွမ်းခန်းစော့ခန်းမို့
အပီလုပ်မယ်...ဆိုပြီး...
မီးပုံနှင့်မျက်ရည်အသုတ်.....
ဖြတ်...ခနဲ...လွတ်...
ပုဆိုးကျွတ်ကျသွား
ဝါးခနဲရယ်သံကြား...ဥာများ...
ဟား...ဟား...ဟား...
ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား...!

အခန်း(၉)

၁၁ နံ့(အမှတ်အပြည့်ရနိုင်သည့်)ဘာသာကို ဖူးဖူးအား စာမေးပွဲစစ်သည့်ပုံစံဖြင့် နောက်ဆုံးစစ်ဆေးကြည့်သည်။ အားရကျေနပ်လောက်အောင် ဖူးဖူး ကြိုးစားခဲ့ပြီ။ ဒီငါးလုံး သေချာပြီ။ စာမေးပွဲ ဖြေရန် တစ်ပတ်တိတိသာ လိုတော့သည်။ သည်နေ့သည် ဖူးဖူးအား နောက်ဆုံးစာသင်ရသောနေ့လည်း ဖြစ်သည်။ စာသင်နေ့တိုင်း ရောက်လာလေ့ရှိသော ကိုကောင်းမြတ် သည်နေ့ကျမှ ရောက်မလာ။ ဖူးဖူး စာမေးပွဲဖြေနေစဉ် အန်တီမေနှင့်သူ ပထမဆုံး ကော်ဇီအတူသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုကောင်းမြတ် ရှိနေလို့ စည်းအရ မင်းကို စကားမပြော ဖြစ်တာ၊ မင်းကို အန်တီ ခင်ပါတယ်၊ မင်းက အရင်ဆရာလေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘယ်လို မဆိုင်တာလဲခင်ဗျ”

“အဲ့ဒီဆေးကျောင်းသားက. . ဆေးပြားတွေ လူအလစ်မှာ သောက်သောက်နေတယ်၊ မျက်လုံးကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိဘူး၊ ဖူးဖူးကိုလည်း လျှော့တွက်ထားပုံရတယ်. . . ဒီမလိမ်မိုး မလိမ်မာလေး သူ ဆွဲဆောင်ရင်ရမယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ၊ ယောက်ျား မာယာနဲ့ မသိမသာရော သိသိသာသာပါ ကြိုးစားတယ်၊ အန်တီ ရှိနေရင်တစ်မျိုး မရှိရင်တစ်မျိုးပေါ့၊ ဖူးဖူးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တာကို သူ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး အကဲမခတ်တတ် တာလေ. . .

ဖူးဖူး အရမ်းလှကြောင်း လာလာပြောနေတယ် အန်တီမေ ဒီဆရာ သိပ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဖူးဖူးကိုယ်တိုင်က အန်တီကို လာပြော တာလေ”

“သူ ဖူးဖူးကို တကယ်ချစ်သွားလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ အန်တီ မေရာ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ရပ်ကွက်ထဲမှာကော ကျောင်းမှာပါ လက်ရှိရည်းစားတွေနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေး မောင်ဘုန်းရဲ့၊ ပြီးတော့ ပိုင်းလုံး လေး၊ အသေးစိတ် မပြောတော့ပါဘူးကွယ်၊ စာသင်တာတော့ ကောင်းတယ်တဲ့. . . ဖူးဖူးပြောတယ်၊ သူက စာသင်ဖို့ထက် ဖူးဖူးကို ကြိုးပမ်းတာက တစ်နေ့တခြား ပိုများလာတော့ ဖူးဖူးကိုယ်တိုင်က စိတ်ပျက်ပြီး ရပ်လိုက်တာလေ”

သူက ကော်ဖီပန်းကန် ပြန်ချရင်း. . .

“ကျွန်တော်သင်တာကိုရော ဖူးဖူးက ဘယ်လိုဝေဖန်သလဲ အန်တီမေ”

“စာသင်တာကတော့ ဒီစာပဲမို့ အတူတူပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက သူကြိုးစားချင်လာအောင် အားမာန်ပေးတဲ့အပြင် မျက်လှည့် ပညာပြပြီး ကတိပါတောင်းယူသွားတာကို သူလေးစားခဲ့ပုံပဲ”

“ဖူးဖူး အဲ့လိုပဲ ထုတ်ပြောလို့လား အန်တီ၊ အန်တီအထင် လား”

အန်တီမေ ချင့်ချိန်နေပုံရသည်။ စကားကျွံမှာလည်း စိုးပုံရ သည်။

“အန်တီအထင် မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သူကိုယ်တိုင် ပြောတာ၊ အန်တီက သူ့တိုးတိုးဖော်လေ၊ သူ့မှာ တိုင်ပင်စရာ မရှိဘူး၊ မထူးပါ ဘူး. . . ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ အကုန်ပြောမယ်၊ မင်းအ ကြောင်းလည်း အန်တီပဲလိုက်စုံစမ်းထားတာဆိုတော့ အကုန်သိ တယ်၊ ကြုံပြောထားချင်တာက စာမေးပွဲပြီးရင် ဖူးဖူးရော အန်တီပါ နေပြည်တော်အိမ်ကို အပြီးပြန်ရတော့မယ်”

“ဗျာ. . . အပြီး. . . ဟုတ်လား”

သူ့ရင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင် မထားခဲ့။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးဆိုသော စကားကလည်း တိမ်မြုပ်ဝှက် ကွယ်ထားသော တစ်စုံတစ်ရာအား ငွားခနဲ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သလို ခံစားရသည်။ ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသော သူ့ကိုယ်သူလည်း အထင် အရှားကြီး ယခုမှပင် ပြတ်သားကြည်လင်စွာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ဟာ. . . ဖူးဖူးကို ငါထပ်တွေ့ချင်နေပါလား။

မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့လား။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့... ဒီအိမ်က သံလုံးငှားမလို့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ပြီ”

သူ့အကြောင်းလည်း အန်တီမေ အကုန်သိသည်တဲ့။ ဘာတွေကို ဘယ်လောက်သိထားသလဲ။ အန်တီမေ သိထားပါက ဖူးဖူးလည်း သိမည်ပင်။ ဖူးဖူး ရှိနေသောအခန်းထဲ လွမ်းလွမ်းလျလျ လွမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖူးဖူးက အဖြေလွှာထဲကို အာရုံနှစ်ထားပုံသာ ပေါ်နေသည်။

သူ သက်ပြင်းချရင်း...

“အန်တီမေက ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတွေသိထားသလဲဟင်”

“မင်းကိုယ်မင်း သိထားသလောက်နီးပါးပေါ့ကွယ်၊ ခဏနော်... ဖူးဖူးစားချင်တဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်းအိုး သွားကြည့်ချေဦးမယ်”

သူ နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ဖူးဖူးနှင့် လေးလကျော် ကြုံဆုံခဲ့ရသောပုံရိပ်များ စိတ်ထဲပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဒါဆိုရင် ဆရာသမားနဲ့ လူကြီးသူမတွေ ရှိနေတဲ့အခန်းထဲ အဝင်တုန်းကထက် ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ထွက်ပြပါ”

“ဒေါ်ကန်ပြီး ဝင်လာတာက... ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေတဲ့၊ လူကြီးသူမတွေတဲ့ ကွယ်ရာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းအုပ်နေလို့လေ၊ ကျွန်မနာမည်... ဖူး၊ ထက်ထက်ဖူးမော်ပါရှင့်၊ ကိတ်မူတ်ဘူး... ကတ်သရင်း မူတ်ဘူး၊ ခင်လို့ ခင်မင်လေးစားသမှုနဲ့ ပြောခဲ့ဦးမယ်၊ ဒီအိမ်က နံရံတွေမှာ.....”

“ရော... အစ်ကို ကြည့်နှင့်၊ ကျွန်တော်စာသင်လိုက်ဦးမယ်”

“မရဘူး... ဒီပြင်အခွေကြည့်နှင့်၊ စာသင်ပြီးရင် ဖူးဖူးကိုယ်ပိုင်အချိန်ပဲ၊ ဖူးဖူးလည်း ကြည့်ချင်တယ်... ဒါပဲ”

သူ့လက်ရာကိုကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည် လုပ်နေရာမှ ကိုချာလီပါးစပ်ထဲ သူ့စပိုဒါ ထိုးထည့်လိုက်စဉ် လွှတ်ခနဲ...

“အဲ့ဒါ တစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော်ဝတ်ထားတာဗျ”

ဟူသော စကား၌ ဖူးဖူး ခွက်ထိုးခွက်လန် ထရယ်ပုံကို မြင်ယောင်သည်။

နောက်တစ်ပတ်၌ စာသင်အပြီး ပြန်ရန်ပြင်စဉ်...

“ဒီမှာ... ဆရာရဲ့ ခေတ်သစ်ငတက်ပြားအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်၊ အိမ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်ပါ”

ရယ်ကျဲကျဲ ပေးလာသည်။ အိမ်ရောက်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယောက်ျားအတွင်းခံ(စပိုဒါ)နှစ်ဒါဇင်နှင့် စာတိုလေး တစ်ဆောင် တစ်ရက်တစ်ထည် ဝတ်ပါ။ မလျှော်ဖြစ်ရင် လွှင့်ပစ်ပါ။ လူမမြင်ရသောနေရာကို ပိုသန့်ရှင်းပါတဲ့။

သေကွာ... လဲသေ။

“မယုံသေးဘူး... နောက်တစ်ခု ထပ်ပြ”

“ပညာဆိုတာ အလကား မရဘူး မမရဲ့”

“ကဲ... ဘာလိုချင်လဲ ပြော”

ပြည့်စုံသူပေကိုး... ဘာလိုလို ပေးနိုင်ပေမပေါ့။

“ဖူးဖူး အော့ဒီပါနိုင်တဲ့ဉာဏ်ရည်ရှိတယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာက အော့ဒီပါစေရမယ်၊ ကြိုးစားမယ်လို့ ကတိပေးနိုင်လား”

“ဖူးဖူး ကတိပေးတာနော်၊ ပေးခဲ့တယ်. . ကတိမာနလည်း ကြီးတယ်”

ထိုနေ့က Magic String ကပ်ထားသော သူ့ Magic Hand ကို ဖူးဖူး ဖွဖွလေး လာဆုပ်ခဲ့ပြီး နူးညံ့နွေးထွေးမှု ရင်ထဲကိုစီးဝင်လာသော အတွေ့ထူးပါ ဖူးဖူးရယ်။

အဲဒီမှာပဲ စတယ် ထင်ပါရဲ့။
အန်တီမေ ပြန်ဝင်လာသဖြင့်. . သူ့အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားသည်။

ပဝါနှင့် လက်သုတ်ရင်း အန်တီမေ ဝင်ထိုင်ပြီး...
“ကျွန်တော့်အကြောင်း ဆက်ပါဦး အန်တီမေ”

“မင်းဟာ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကို ပြုစုနေရတယ်၊ အစ်ကိုဆိုးရဲ့ ဒဏ်ကို ခါးစီးခံနေရတယ်၊ ညီမအပေါ် တာဝန်ကျေတယ်၊ လူချစ်လူခင် များတယ်၊ ရပ်ရေးရွာရေး လုပ်တယ်၊ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ နာမည်ပျက်မရှိဖူးဘူး ဆိုတာတွေပေါ့. . .

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့သား သူ့ဖေဖေ GTR ပြိုင်ကားအသစ်လေး ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့နေ့. . ဖူးဖူးပျော်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်၊ ဝုန်းဒိုင်းကျပြီး ပြန်လာတယ်၊ အန်တီမေ သတင်းမှားတွေပေးတယ်. . . အသုံးမကျဘူးတဲ့. . . ကောတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲက ပြန်မထွက်လာတော့ဘူး၊ မေးလို့လဲ မရဘူး”

သူလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထိုအပတ်က သူ စာလာသင်တော့ ပေါ်တီကိုအောက် ရပ်ထားသော GTR ကားသစ်လေးကို မြင်ပြီး. . တစ်နေ့က ကန်လမ်းထဲ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ကားလေးပဲ။ အရောင်နဲ့ဒီဇိုင်းက စိတ်ထဲ ထူးကဲနေ၍ မှတ်မိသည်။ မမကတောင်

ဆိုကားလေး လှတယ်နော်ဟု လည်ပြန်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။

ဟုတ်ပြီ. . . ဆက်စပ်၍ ရပြီ။ ထိုနေ့ကစ၍ ဖူးဖူး ဆက်ဆံရေး သိသိသာသာ ပြောင်းသွားသည်။ စာသင်ချိန် ပြင်ပ၌ပင် ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဖူးဖူး အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် ဆရာမ Mon ထဲက ထွက်လာတာကို မြင်သွားတာ အန်တီမေရဲ့၊ မမကျော်က ကျွန်တော့် LCCI ဂိုဒ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်မှာ နေတယ်၊ ဟိုအခွေထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ သူ့ဆီက ငါးထောင်တန် တကယ်ချေးပြီး ရိုက်ခဲ့တာ”

“အေး. . . အန်တီမေ မှတ်မိတယ်၊ တော်တော်ချောတယ်၊ ထက်မြက်ပုံလည်း ရတယ်”

“တကယ့်မိသားစုလို၊ အစ်မလို၊ အမေလို နေတာပါ အန်တီရယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မောင်လို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတိုင်းကို အဲဒီနာမ်စားပဲ သုံးတယ်လေ၊ ဖူးဖူး ဖြတ်သွားဖြတ်လာကြားသွားပုံရတယ်”

“အိုး. . . ဟိုး. . ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . အန်တီမေ အပြောခံရတယ်၊ သတင်းအမှားပေးတယ် လိမ်တယ်တဲ့၊ သူက အန်တီမေကို ချစ်ပေမယ့် အရမ်းနိုင်စားတယ်လေ၊ အန်တီမေ နိုင်ကွက်ပြန်ရပြီ. . ဟင်း. . ဟင်း. . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ဘုန်းရယ်၊ အင်း. . . ဖူးဖူး. . . ဖူးဖူး. . . သူလည်း အရမ်းဝမ်းသာသွားမယ်. . . အဲ. . .”

ပြောပြီးမှ. . အန်တီမေ လက်သုတ်ပဝါနဲ့ သူ့ပါးစပ်ပိတ်ရင်း. . .

“ဟာ... အဲဒီစကား မောင်ဘုန်းရေမှာ အန်တီမေ မပြောသင့်ဘူး”

ဤစကားကြား၍ တလိမ့်လိမ့် ဝမ်းသာနေသူက သူ။

“ဘာမှ မပြောပါနဲ့ဦး အန်တီမေ၊ သူ့ခေါင်းထဲ စာမေးပွဲပဲ ရှိပါစေ၊ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ လုံးဝ မဝင်ပါစေနဲ့”

“အန်တီမေ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ အဲ... ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုဆေးကျောင်းသား ဂိုဒ်ဆရာပြုတ်ပြီး သူ့ဖေဖေနဲ့အန်တီမေ ဆရာသုံးယောက်ရဲ့ ဓါတ်ပုံနဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း ပြခဲ့သေးတယ်၊ မဖုရားလေးက ဟင့်အင်းတဲ့၊ မင်းကျမှ ဘာဖြစ်လို့ အင်းတာလဲ မသိဘူး”

“အန်တီမေရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဪ... မသိပါဘူးဆို၊ မင်းဟာမင်း မေးပေါ့၊ ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ၊ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီးချင်း သူ့အဖေက နေပြည်တော် ပြန်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်ထားတယ်၊ လေဆိပ်တန်းပြေးရမှာ ကွယ်၊ စာမေးပွဲပြီးရင် အဖော်လွန်တတ်တယ်၊ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုး လို့တဲ့”

“ဟာ... ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

ထိုစဉ် ဖူးဖူးဆီက အသံထွက်လာ၏။ အင်တာကွန်းမှ ဖြစ်သည်။

“စာမေးပွဲအတု ဖြေပြီးပါပြီရှင်”

သူလည်း စာပွဲဘေးကခလုတ်ကို နှိပ်၍ မှန်နံရံကိုလှမ်း ကြည့်ရင်း ဆရာလေနှင့်...

“နာရီဝက် အချိန်ကျန်သေးတယ်၊ တစ်လုံးချင်း ပြန်စစ်ပါ”

“စစ်ပြီးပြီ”

“ထပ်စစ်ပါ”

“ရှုပေါက်ချင်နေပြီ... ထွက်တော့မယ်”

“အိမ်သာထဲမှာ အဖြေတိုက်ဖို့ စာအုပ်မရှိတာ သေချာရင် သွားနိုင်တယ်”

“အွန်... လူကိုများ ”

ခပ်ပါးပါး ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခုခု ရေးနေ၏။ တောင့်တောင့် နှင့် ထထွက်၍ မြင်နေရသော အိမ်သာထဲ ဝင်သွား၏။

“ဂျိတ်!”

“ဟောဒီမှာ အန်တီမေ၊ မမကျော်ရဲ့ Visiting Card၊ သူက US ပြန် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာပါ။ အင်မတန် သဘောထားပြည့်ဝသူပါ။ အန်တီမေ စကားပြောကြည့်ပါ... ခင်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် ဆရာမသာဖြစ်ကြောင်း ဖူးဖူးကို နက်ဖြန်လို စာမေးပွဲပြီးမယ့် ညဉ့် ကျမှ ရှင်းပြပေးပါ အန်တီမေ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲခန်းက ဖူးဖူး ထထွက်အလာမှာ ဖြေနိုင်လားမေးရင်း နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချင်လို့ ပါ... ကူညီပါနော်”

“စိတ်ချပါ မောင်ဘုန်းရယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတပည့်မ အိမ်သာထဲ ကြာလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

သူ စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်၍ အဖြေလွှာကို ကြည့်ပြီး မှောက်ထားသော အဖြေလွှာကို မြင်ရ၏။ ကျောတွင်...

‘အချိန်မပြည့်သေးဘူး... လှန်မကြည့်နဲ့... မီးထိသောင် လောင်သွားမယ်’

ဟင်း. . ဟင်း. . မကြည့်ရဲပါဘူးခင်ဗျား။ သူ ဟိုဒီလျှောက်
နေမိသည်။ ထွက်မလာ. . တော်တော်ကြာနေပြီ. . ။ အန်တီမေပါ
သူ့အနား ရောက်လာသည်။ စာကိုဖတ်၍ မျက်ခုံးပင့်သည်။

အိမ်သာရှေ့ ကပ်သွားသည်။

“ဖူးဖူး. . သမီး ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေတာလဲ”

ဘာသံမှ ပြန်မကြား။

အန်တီမေ စိတ်ပူဟန် ဝင်လာသည်။

“ဖူးဖူး. . ဖူးဖူး. . ”

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . . ”

“ဖူးဖူး. . ဖူးဖူး. . ”

“မောင်ဘုန်းရေး. . လုပ်ပါဦး. . လုပ်ပါဦး၊ အထဲမှာ ဘာ
ဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . . ”

“မထူးဘူး အန်တီမေ၊ ရုပ်ရှင်ထဲက လုပ်သလိုပဲ လုပ်ကြည့်
မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အန်တီမေ. . ဖယ်. . ဖယ်”

သူ နောက်သုံးလေးလှမ်းဆုတ်ပြီး အားနှင့်ပြေးပြီး ပခုံးနှင့်
ဝင်တိုက်ပြီ. . .

“ဟိုက်!. . ”

“ကလစ်!. . ကျီ!. . ”

“ဟဲ့!. . အား!. . . ဗိုင်း!. . . ရှလော!. . တုံ!! . . ”

ဖူးဖူးက တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အံ့ကိုက်ကျပြီး သူ ဗိုင်းခနဲ

ကျ၍ လျှောထွက်သွားပြီး ဘိုထိုင်အိမ်သာအိုးနှင့် ခေါင်းဝင်ဆောင့်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွဲတော့မကွဲ၊ အာလူး ခပ်သေးသေး ထွက်လာ၏။

သူ လူးလဲထ၍ နဖူးကို လက်ပူကြပ်ထုပ် တိုက်ရသည်။

အန်တီမေက. . .

“အထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ သမီးရယ်”

“တမင်ထိုင်နေတာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဒီအထဲမှာ စာအုပ်မရှိကြောင်းနဲ့. . . ရှိလည်း ကြည့်ပြီး
အဖြေပြန်မပြင်ကြောင်း နာရီဝက်တိတိ ဝစီပိတ် ထိုင်ဆန္ဒပြတာလေ၊
ဟော. . . ပြည့်ပြီ” တဲ့. . ။

သေလိုက်။

ခေါင်းနဲ့အိမ်သာအိုး ဆောင့်ပြီး. . သေလိုက်။ ဪ. . .
လွမ်းဆွတ်မှုနဲ့ ကြွေကွဲနေတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာမှ အိမ်သာထဲ တရွတ်
တိုက်လဲရတယ်လို့။

ကဗျာမဆန်လိုက်ပုံ ပြောပါတယ်. . . ။

“ဆရာကောင်းတပည့်မှန်း
မသိတဲ့ဆရာဟာ...
တပည့်ကောင်းရဲ့ဆရာ...
မဖြစ်သင့်ဘူး...
တပည့်အထာကို မသိရင်...
ဖဝက်...
ချာတူးလန် ဆရာပဲ...”

အာဓန်း(၁၀)

“ဒေါက်!... ဒေါက်!... ကျွဲ!..”

“ဟယ်... ရွှေရီမ၊ မမကျော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ဒီစာနဲ့... ဒီပါဆယ်ထုပ် အစ်ကိုကို
ပေးလိုက်ပါတဲ့”

“သူက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ရုတ်တရက် ခရီးထွက်သွားတယ်၊ စာကို အရင်ဖတ်ပါအုံး”

“အေး... ကျေးဇူးပဲ”

မောင် . . .

ဟာသတွေ လျှပ်တစ်ပြက်တွေချည်း ရိုက်မနေနဲ့။ မောင်လက်က ဖန်စီဒရာမာလက်မျိုးကွဲ့. . . ။ မမရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကျောရိုးပြောပြခဲ့မယ်။ မောင် ဆွဲဆန့်ပြီး ရသမြောက်အောင် ဇာတ်ညွှန်းပြန်ခဲ့ပေါ့။ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးဖြစ်အောင် လုပ်ကြည့်. . . ။

မိုးကုတ်ကျောက်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်မှာ တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခြံကြီးနဲ့အိမ်ကြီးကလည်း တော်ဝင်ဆန်တယ်ပေါ့။ (၁၆)နှစ်သမီးလေးဟာလည်း တော်ဝင်မင်းသမီးလေးလို နန်းဆန်ဆန် လှတယ်။

မနက်ခင်း ခြံထဲက မြက်ခင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကြိမ်စားပွဲကုလားထိုင်အဖြူတွေ ခင်းပြီး. . . ဖြူလွလှပတဲ့ ဂါဝန်ရှည်ကြီးနဲ့ ပန်းတွေ၊ လိပ်ပြာတွေကြား မနက်စာ ဆင်းစားနေတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးကို မြင်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ငှက်လေးတွေ နောက်ခံတေးသီနေမယ့် မနက်ခင်းမှာ နှင်းငွေ့ပါးပါးကို ဖြတ်ဆင်းလာတဲ့ နေခြည်အလင်းတန်းတွေကလည်း ဖြာလို့ပေါ့။

မြင်ဖူးသူ အလွန်နည်းတဲ့ အဲ့ဒီရှုခင်းကို မနက်မနက် မက်မောစွာ ခပ်ဝေးဝေးက ငေးငေးကြည့်နေခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူက ရွှေမင်းသမီးလေးအရွယ်ပါပဲ။ ညစောင့်ကြီးရဲ့သားလေးပေါ့။ သူက သူ့အဖေ ညစောင့်ကြီးနဲ့ အတူလာနေတာ လပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အခြေအနေ ကွာခြားလွန်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတောင် မပြောဖူးပါဘူး။ သူ့လိုပဲ ဆယ်တန်းဖြေမယ့် သားတစ်ယောက် ညစောင့်ကြီးတန်းလျားမှာ ရောက်နေတာ သိ

တယ်။ သူ့အဖေအစား တစ်ခါတစ်ခါ ဂိတ်ဝကင်းတဲ့မှာ ကင်းစောင့်ရင်း စာကျက်နေတာလောက်ပဲ မင်းသမီးလေးက မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ ဖခင်သူဌေးကြီး ကျူရှင်ထားပေးတာတောင် သူမ မသိရှာပါဘူး။

ကောင်လေးက မာလီနဲ့ အိမ်လက်တိုလက်တောင်း လုပ်နေတာကိုလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာပဲ မြင်ဖူးတယ်။ ထမင်းချက် ဒေါ်အိမ်စည်က ပေတုလား. . . ကေတုလား မသိ ခေါ်တာကြားဖူးတယ်။

စားမေးပွဲတွေ ဖြေအပြီး တစ်ညမှာ အံ့ဩဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ ကောင်လေး မြင်လိုက်တယ်။

ခြံထဲက ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကနေ ခြံစည်းရိုး အုတ်နံရံပေါ် ကျော်တက်နေတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးကိုပေါ့. . . ။ ခြံအပြင်ဘက်ကို လွယ်ထားတဲ့အိတ် ပစ်ချလိုက်တယ်။ ခုန်ချတော့မယ်. . . ။

သူ အပြေးသွားရင်း ခပ်အုပ်အုပ် အော်မိတယ်။

“မမလေး. . . မမလေး. . . အပြင်ဘက်မှာ အဲဒီနေရာက ချောက်ကြီး. . . ပြန်ဆင်းပါ”

“ဟင့်အင်း. . . ငါမဆင်းဘူး၊ အပြင်ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ငါ့အိတ်ရောက်နေပြီ”

တားလည်း မတားရဲ ခုန်ချလိုက်မှာလည်း စိုးရိမ်တော့. . .

“ဒါဆို အဲ့ဒီပေါ်ကနေ ခြံနောက်ဘက်ကိုလျှောက် အပြင်ကိုင်းကျနေတဲ့ စကားပင်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခြံအပြင်ကနေ မြင်လိုပြီး ဆင်းလို့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ခုန်ချလိုက်နဲ့ မေလေးရာ”

ကောင်လေး အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးစွင့်ပြီး ခါတ်မိနဲ့ ခြံတော်အပြေးလာခဲ့တယ်။ တရုတ်စကားပင်ကြီးကနေ သူမင်းသမီးဆန်တော့မသိ ရန်မခအောင် လမ်းပေါ် သူ့ဖေနိုင်ခဲ့တယ်။

“ငါ့ကို ကူစောင့်ပေး... ငါ့မောင် လာခေါ်လိမ့်မယ်”
“ဘယ်သူလဲဟင်”

ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့နော်ဆိုပြီး လောလောဆယ် ကောင်လေးက ကျေးဇူးရှင်မို့ နာမည်ပြောပြလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက အဲဒီမောင်ကို သိနေတယ်။ ရုပ်ချောသလောက် လူပွေလူရှုပ်။ ကောင်လေးက ဘဝစုံတယ်။ စာကောင်းပေကောင်း ဖတ်တယ်။ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတယ်။ မောင်မကောင်းကြောင်း မပြောဘူး။ ပြောသင့်တာကို ပြောတယ်။

“မမလေးဖေဖေ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မလဲ... စဉ်းစားပါ။ ဒီအိမ် ဒီခြံနဲ့ ကျောင်းလောက်ပဲသိတဲ့ မမလေးအရွယ်ဟာ ငယ်လွန်းသေးတယ်။ လောကကြီးက အကြီးကြီး၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မမလေး အခုပဲ ဒုက္ခနဲ့ စထွက်ရပြီလေ။ ကျွန်တော်ရောက်မလာရင် မမလေး ခုန်ချမယ့် မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးဟာ... ဟောသမှာကြည့်...”

ခြံဘေးက ရေစားထားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မီးထိုးပြလိုက်တယ်။

“ဟယ်... ဘုရား... ဘုရား... ကံကောင်းလို့”

“ဒီအိမ်... ဒီခြံအပြင်လေးမှာတောင် ဒီလောက်အန္တရာယ်ရှိနေရင် မမလေး သွားမှာက လောကဟင်းလင်းပြင် အကျယ်ကြီး၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဒီအိမ် ဒီမခင်နဲ့ အတူနေရင်း မမ နည်းနည်းကြီး ပြင်းလာအောင် စောင့်လိုက်ပါ။ သူလည်း သိပ်ချစ်ရင် လေးငါးနှစ် စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ပြီး အရာရာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့အရွယ်အထိ အချစ်စစ်ဆိုတာ စောင့်စားနိုင်ရမှာပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း ငါမှားတော့မလို့”
အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ဝင်းခနဲ ဓါတ်မီးရောင်တွေ လင်းလက်

သွားပြီး သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားတဲ့ ခွေးလိုကောင်ဆိုပြီး ခြေဖမိုးတစ်ဖက် ကောင်လေးမျက်ခွက်ဆီ ပြေးဝင်လာတယ်။

ဆဲသံဆိုသံ ရိုက်သံနက်သံ။ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... တောင်းပန်သံတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးသွားပြီး အမိုက်တိုက်ကြီး ကျလာတယ်။

မုန်တိုင်းစဲသွားမှ သူဌေးကြီး အဖြစ်မှန်ကို သိရတော့တယ်။ ကောင်လေး အဆုံးအမကောင်းလို့ သူ့သမီးလေး ရေတိမ်မနစ်တာကို သိသွားတယ်။ ကောင်လေးက စုန်းစုန်းမြုပ် ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ သူဌေးကြီးလည်း ကျေးဇူးရှင်ကိုမှ ငါလုပ်မိလေခြင်းလို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပြီး နောင်တသံဝေဂ အကြီးအကျယ်ရတော့တယ်။

ကျောက်သူဌေးကြီး စီးပွားပျက်ကပ် ဆိုက်တယ်။ ဆင်ပိန်တော့ ကျွဲပေါ့။ ခြံတော့ ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်လာတဲ့သမီးကို သေခါနီး မှာတယ်။

“ဖေဖေ အသေဖြောင့်အောင် ကေတုကို ရှာပါ... ဖေဖေ တောင်းပန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပေးပါ။ လူဆိုတာ သစ္စာတရားနဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား ချမ်းသာမှုသာ အရေးကြီးတယ် သမီး” တဲ့။

ရွှေမင်းသမီးလေးကို အသက်ပေးချစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့ မောင်ကလည်း ပြဿနာဖြစ်ပြီး လပိုင်းအလွန်မှာပဲ သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးတယ်။ အထည်ကြီးပျက်ဆိုတာ မောင်ဟာ လက်ထဲရောက်မှ သိရှာသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့... မင်းသမီးလေးဟာ တစ်တဲ့ပညာ၊ ဖတ်တဲ့ အသိအလိမ္မာနဲ့ ဘဝကို တစ်ကောင်ကြွက်

ဖြတ်သန်းရင်း သူ ယုံကြည်ချက် တက်လမ်းပေါ် ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့။
သူ့ခြေပေါ်သူ မားမားမတ်မတ် ရပ်နိုင်ခဲ့သတဲ့ကွယ်။

အိမ်ငှားနေရင်း သူဟာ အလှဆုံး၊ အကောင်းဆုံး အိမ်တစ်
လုံးကိုဆောက်ဖို့ ဒီနိုင်ငံမှာ အကောင်းဆုံး ကုမ္ပဏီနဲ့ အကောင်းဆုံး
ဗိသုကာကိုလည်း ရှာတွေ့ခဲ့သတဲ့။ စင်ကာပူမှာ ဆုတွေအများကြီးရ
ပြီး အခွင့်အလမ်းတွေ မိုးထိအောင်ရှိပေမယ့် အမိမြေကိုပဲ ဆွဲတင်
မယ်ဆိုတဲ့ ချစ်စိတ်နဲ့ပြန်လာတဲ့ ဗိသုကာမောင်ကို သူအရမ်းလေးစား
သွားတယ်။

ဇာတ်သိမ်းတော့မယ် မောင်၊ အဲ့ဒီဗိသုကာရဲ့ငယ်နာမည်က
ကေတုတဲ့။ မိုးကုတ်က သူ့မင်းသမီးလေးရဲ့ခြံကို သူပြန်ဝယ်ထားပြီး
ပြီတဲ့လေ။ သူ့ရဲ့နှစ်ယောက် မိုးကုတ်ပြန်သွားကြတယ်။

တိုက်ဆိုင်တာလား မသိဘူး... ဟင်းဟင်း...။ မောင် မေး
ဖူးတဲ့နာမည်လေ၊ သူ့နာမည် ကိုကောင်းမြတ်တဲ့... ကေတု မဟုတ်
တော့ဘူး။ အဲ့သြသွားလား။ သူနဲ့မမ မောင်ကို အမှတ်တရ Movie
Camera တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ အပြန် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်။

ချစ်မမနဲ့ချစ်ကိုကို

ပါဆယ်ဖဲကြိုးပေါ်၌ မြားနတ်မောင်သို့တဲ့...။
(တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။)

၆ ၆ ၆ ၆

သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်မည့်... အချိန်ဆို
သော စက္ကန့်တွေ ရွေ့လျော့... နရီကြောမှာ ပေါလောကြီး မျောပါ
နေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခံစားနေရသည်။ ဖူးဖူး စာမေးပွဲဖြေနေ
သော စာစစ်ဌာနရှေ့နားက အအေးဆိုင်လေးတွင် တစ်ယောက်
တည်း သူထိုင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့ညဉ့်က အန်တီမေ အားလုံး
ကို ရှင်းပြပြီးသား ဖြစ်နေရောမည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီး(ဖြေလည်း
ဖြေနိုင်၍)ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ထွက်လာမည့် ဖူးဖူး၏မျက်နှာငွေလ ရွှင်ဖူးဖူး
ပေါ်၌ တိမ်သလွှာ ကင်းစင်နေစေချင်သည်။

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ဝင်းဝင်းပပ အပြုံးလှနှင့် လုံးဝလှမ်း၍
ပြုံးပြလိမ့်မည်ဟုလည်း ယူဆထားနေမိသည်။ ခင်... ခါတာ
လိပ်တစ်ကောင်ရဲ့ အတွေးအယူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆန်တူ
ဘက်မှ ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ နင်းထားသောမြေ ပျောက်ကွယ်
သည်။ အချိန်သည် စက္ကန့်တံများ၏ ဝါးစားမှု၌ ပါလျော့သွားသည်။

သည်မနက် အန်တီမေဆီ သူ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ် ဆက်ခဲ့၏။
ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပချည်း ရောက်နေခဲ့၏။ အန်တီမေရယ်...
ဘယ် ပါပဂြိုဟ်မှာများသွားပြီး ပဝါသနေပါလိမ့်။ ဟော...။

“ကလင်! . . ကလင်! . . ကလင်! . . ကလင်! . . ကလင်!”

စာစစ်ဌာန၏ ခေါင်းလောင်းမြည်သံရှည်သည် သူ့ကို တုန်
ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ စကားပြောသံ၊ စာရွက်ရွှေ့သံ အော်ဟစ်နှုတ်
ဆက်သံ ခြေတရွပ်ရှပ်သံတွေ မြည်ဟီး ဖိတ်လျှံလာ၏။ စာစစ်ဌာန
ရှေ့ သံတံခါးကြီး ပွင့်လာ၏။ သူ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေ
စဉ် သူ့ရှေ့သို့ GTR ကားလေး ခေါင်းထိုးဆိုက်လာ၏။ ယာဉ်မောင်း
နေရာ၌ အန်တီမေ။

သူ အအေးဆိုင်ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထ၍ ခြေလှမ်းစာအရွှေ့...။

“ဟေ့လူ...။”

လက်ဆွဲ၍...။

“အအေးဖိုး ရှင်းသွားဦးလေဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ထလစ်လို့ ရလားဗျ”

စားပွဲထိုးက သူ့ထက် ဗလကောင်းသည်။ ဆုပ်ထားသော

လက်သီးကလည်း နည်းနည်းနောနောကြီး မဟုတ်။

ထောင်တန်တစ်ရွက် ကမ်းရင်း...။

“ရောဗျာ... မေ့လို့”

“နေဦး... ပြန်အမ်းမယ်”

“ကြာလို့... ယူထားလိုက်တော့”

“မယူဘူး... ကျုပ် စားပွဲထိုးမှုတ်ဘူး ဆိုင်ရှင်ဗျ”

“အလှူခံ ထည့်လိုက်ဗျာ၊ အရေးထဲ... လွှတ်ဗျာ”

သူ ကားတံခါးဖွင့်၍ အန်တီမေဘေး ဝင်ထိုင်သည်။

အမောတကော မေးမိသည်။

“ဖူးဖူးကို ရှင်းပြပြီးပလားဟင် အန်တီမေ၊ သူက ဘာတဲ့လဲ၊
ဟား... ကားထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့၊ အခြေအနေက ဘယ်လို
လဲ”

အန်တီမေက ရှေ့တူရူသာ ကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်း၍ တစ်
လုံးချင်း ဖြေသည်။

“ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့၊ ခေါင်းထဲမှာ စာမေးပွဲနဲ့ အော့ဒီ
ပဲ ထည့်ထားနိုင်မယ်၊ ဖူးဖူးက ကတိမာနကြီးတာ အန်တီမေ သိ
တယ်နော်၊ ရုပ်အပ်... ယောဝါ... မောက်(သ်)တဲ့၊ ကဲ... ဘာ
ဆက်ပြောမလဲ”

“ဒါဆို အခုဟာက ဘယ်ကိုလဲ အန်တီမေ”

“လေဆိပ်ကို တန်းဆင်းမယ်လေ၊ ဖလိုက်(တ်)က သုံးနာရီ
ခွဲ”

ခြံထဲက အံ့ထွက်လာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို
လှမ်းကြည့်ရင်း သူသက်ပြင်းချသည်။ နောက်ဆုံးနွေ... နောက်
ဆုံးနွေ... ဟု ရင်ဘတ်ထဲက အော်မြည်နေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အန်တီမေ”

“မင်း... ဗမာစကား တတ်တယ်မှုတ်လား”

“ဗျာ...။”

“ဗမာလိုပဲ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ဒီထက်ခက်ခဲတဲ့ ပုစ္ဆာတွေ
တောင် ဖူးဖူးနားလည်အောင် မင်းရှင်းပြခဲ့တာပဲ၊ မင်းအတွက်
ဒီပုစ္ဆာက တော်တော်လေးခက်နေလား”

“ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ တွက်မရတာဗျာ၊ ဘဝသန့်...။”

ပစ္ဆာကြီး အန်တီမေရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ရော့ . . . တပည့် မင်းတွက်စမ်းလို့ ခပ်တည်တည် ကမ်းပေးလိုက်ပေါ့၊ သူ့ဟာသူ တွက်ပလေစေဟော . . . ဟိုမှာ ထွက်လာနေပြီ”

သူလည်း ရင်ခုန်စွာ ကျောင်းပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အဖြေတိုက်ရင်း . . . ရဟူး . . . ဟူသော ဟန်နှင့် မှန်၍ပျော်နေပုံလေး ချစ်စရာကောင်းသေးတော့။

ပြီးမှ ကားဆီလှမ်းကြည့်ရင်း . . . သူ့ကို မြင်သွားပုံရသည်။ အပြုံးမျက်နှာပိုးကို ထိုးသတ်လိုက်သည်။ ဘယ်နှယ်မှ မနေသော မျက်နှာထားနှင့် ကားဆီ ပုံမှန်လျှောက်လာသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံ သူ့ပြန်ကြား၍ ကြက်သေ့သေရင်း ကားထဲ ပေထိုင်နေမိသည်။ သူ့ဘေးအနား ရောက်လာသည်။ သူ အီလည်လည် ပြုံး၍ . . .

“ဖြေနိုင်လား ဖူးဖူး၊ မေးခွန်း ခဏလောက်”

“စာမေးပွဲတောင် ပြီးပြီပဲ၊ ဒါ ဖူးဖူးကိုယ်ပိုင်အချိန်လေ”

ပုံမှန်လေနှင့် ပြောရင်း . . . မေးခွန်းကို အကျအန ခေါက်၍ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“ကဲ . . . ကားက နှစ်ယောက်စီးဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုနေတယ်လို့ ထင်တဲ့တစ်ယောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ဆင်းပါ”

အန်တီမေနှင့်သူ . . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ထောက်လှန်ကြည့်လိုက်မိကြ။

“အေးကွဲ့ . . . ပိုနေတဲ့လူပဲ ဆင်းရမှာပဲ”

အန်တီမေ သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မသိမသာ မှိတ်ပြရင်း ဆင်းသွားသည်။

တံခါးဖွင့်ထားလျက် . . . ဝင်ပါ အရှင်မ . . . ဟု ခါးကိုင်း၍ လက်ဝါးခင်းပြသည်။ အိမ်နဲ့ ဖူးဖူး ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျိတ်ခနဲ အန်တီမေ တံခါးပိတ်ရင်း လက်ဝါးထောင်သည်။ လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ခါပြရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဝူး!! . . . ”

ကားမောင်းရင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် . . .

“ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့၊ လူကြီးသူမဆိုတာ . . . ယဉ်ကျေးတဲ့ နိုင်ငံကြီးသားဆိုတာ . . . ကားမောင်းနေသူကို စကားမပြောရဘူး”

ဖူးဖူးက သူ့ကားလေးကို ခြံပေါက်မြင်းလို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနေ၏။ သူ ခဏတော့ ငြိမ်သက်နေရင်း ရင်တွင်းမှ ကလီကလီ ဖြစ်လာနေသည်။

“နိုင်ငံကြီးသား မပီသတဲ့ လူကြီးသူမ ဆိုပြီး ကားပေါ်က ကန်ချချင်လည်း ကန်ချလိုက်တော့၊ ကလီကလီ ဖြစ်နေတဲ့ သိချင်တာ နှစ်ခုတော့ မေးပါရစေခင်ဗျာ၊ တစ် . . . အခု ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ၊ နှစ် . . . ကိုယ့်ကို ဓါတ်ပုံကြည့်ပြီး ဘာလို့ ဂိုဒ်အဖြစ် ရွေးတာလဲ”

ဆံပင်တွေ လူးလွန်ကခုန်နေသော မိတ်ကပ်ပါးပါး တင်ထားသည့် နေ့ခင်းလင်းသော လမင်းလေးအား သူငေးကြည့်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဖူးဖူး မျက်မှန်နက်ကို ကောက်တပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာနှင့် ပဏာရ လှပနေတော့သည်။ ကြည့်မဝဖြစ်ရပါသည်။

“လူကိုအထင်သေးတာ . . . ဖြေနိုင်လားတဲ့၊ ကတိပေးထားတဲ့ အဓိကကိုမေးပါလား . . . အော့ဒီပါမလား မပါဘူးလား၊ ဆရာကောင်း တပည့်မှန်း မသိတဲ့ဆရာဟာ . . . တပည့်ကောင်းရဲ့ ဆရာမဖြစ်သင့်ဘူး၊ တပည့်အထာကိုမှမသိရင် ဝေကံ ချာတူးလန်ဆရာ

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မျိုးကြီး နည်းနည်းချာတူးလန်သွား ပါတယ်၊ စကားအသွားအလာအရ ဖူးဖူးကတိပေးတဲ့ အောဒီပါမယ် လို့ ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ... ကဲ... ကျောင်းအစ်မ ပြန်မေးမယ်နော် တစ်... အခု ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ၊ နှစ်... ကိုယ့်ကို ဓါတ်ပုံ ကြည့်ပြီး ဘာလို့ ဂိုဒ်အဖြစ်ရွေးတာလဲ”

“ဖြေမယ်နော်... မရယ်ကြေး... မပျော်ကြေး၊ နှစ်... West life က ဘရိုင်ယန်နဲ့ ဆင်လို့ တစ်... ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ အဝထိုင်တုတ် ရင်း ဦးကောင်းထောက်ခံတာ ဟုတ်မဟုတ် ထိုင်ကြည့်မလို့ အိမ်က ဘိုင်စကုတ်ရုံကိုလေ”

“ဟင်... ဘာကြည့်မှာလဲ ဖူးဖူး”

“စကတ်လန်နေသော နတ်သမီးဟန်များ ဆိုလား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“မရယ်ကြေး မပျော်ကြေးလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ လူကြီး သူမ လုပ်နေပြီး...”

“ဟီးဟီး... လူကြီးပျော်တော့ ရယ်သပေါ့နော်”

၆ ၆ ၆ ၆

“ဂါဝန်စကတ်နှင့် နတ်မိမယ်လေးများ”

ဒါရိုက်တာ Magic ဘုန်းသော်... .

ကင်မရာ Magic ဘုန်းသော်... ဆန်နီ(Music)

တည်းဖြတ် အောင်အောင်(ဝိုင်းဝိုင်းလည်)

“အပျံစား အလန်းစားတွေ ဝတ်ပြီး... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ဗိုက်ကြီးသည် တံခါးဝလာရပ်ရပ် ညီမနှစ်ယောက် စပ်ပြီး ထီးထိုးပါဆိုလို့ မေမေ”

“ဟဲ့... ဘယ်ဗိုက်ကြီးသည် လာရပ်လို့လဲ”

“ပဲပြတ်သည် မတုတ်လေ၊ နောက်ယောက်ျားနဲ့ ရတာတဲ့”

ထိဆိုင်ဆိုင်ဘုတ်အနီးကပ်နှင့် ကောင်တာထဲက ဟင်းချိန်း နှင့် ဆွဲကြိုးပြား(သူ့အစ်ကိုဆီကငှား)နှင့် အောင်အောင်ကို မြင် သည်။ အသားကပ် အဝါရင့်ဘောင်းဘီနှင့် စကတ်ပေါင်လယ်လည် ဒီဒီနှင့် စကတ်တွန့်ရှည်ကြီး ခြေသလုံးဖုံးထားသော ကီကီတို့အင်

ထီဆိုင်ထဲ နဲ့၍ဝင်လာ၊ ကောင်တာရှေ့ရပ်၊ ဟန်ပန်အလှတွေပြ။
“ဟဲ့. . . ငအောင်၊ ထီပေါက်ရင် အတိတ်ပါ ကြော်ငြာမေး
လား”

“စိတ်တိုင်းကျ ဝန်ဆောင်ပေးနေပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒီဒီ ကီကီဆိုပြီး
ဦးကုတ်နဲ့ ကာလာဆော့ပင်နဲ့ကို လုပ်ပေးဦးမှာ”

“ဒါဆို ဗိုက်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့လာရပ်တယ်ဟာ၊ အဲ့ဒါကို
အတိတ်ကောင်း ကဗျာဆန်ဆန် ဘယ်လိုရေးမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်. . . ဗိုက်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့ရပ်. . . ဒီဒီကီကီ
ခါတ်တွေကူး သိန်းသန်းဆုတွေပြု. . . ဟာဟ”

“ဟဲ့. . . တို့ပါ ဗိုက်ကြီးသလိုကြီးပါလား နင့်ဟာ”

“မကြီးချင်ဘူးလား”

“ငအောင်နော်. . . ငါဆော်လိုက်မှာ”

“ဝူး!! . . . ဝူး!! . . . ”

“ဟယ်”

“အဲတော့”

“ဟဲ့. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဝူး!! . . . ဝူး!! . . . ”

ကောင်တာအောက်ခြေက လေမှုတ်စက်က လှမ်းမှုတ်၍
လန်ပျံကုန်တာတွေ ဟိုဖုံးဒီဖိ ဖြစ်သွားပုံက အင်မတန်လှသည်။

သလုံးသားလောက်သာ ဂါဝန်ရှည်က ပေါ်ပါသည်။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖုံးဖိနေပုံက တဟိဟိ ဟာသမြောက်
သည်။ ဒီဒီ စကတ်တိုကတော့ လန်ကိုတက်သွားသည်။ တော်သေး၏၊
အောက်မှာပင် အရှည်ပါနေသည်။ လေမှုတ်ထားမှန်း သိသွားသော

ဒီဒီက ဆွဲမချတော့ဘဲ. . . ကဲ. . . ဘောင်းဘီရှည် မမြင်ဖူးရင် ကြည့်
ကြဟု လှည့်ပတ်တောင် ပြလိုက်သေးသည်။

ဆင်ဆာလိုအပ်သလို ဖြတ်တောက်ထား၍ အမြင်မရှိပါ။
ရသမြောက်ပါသည်။ ဟိုမှာ မှတ်တမ်းတင်နေတာဆိုမှ ဒီဒီက. . .
ကတောင်ပြလိုက်သေး။ ကင်မရာရှေ့ ဖလှိုင်းကစစ်နှင့် ကဒ်သွား။

မှိန်၍ မှောင်သွားသည်။

“ဒါတောင် ကီကီက ငါစကတ် ရှည်သွားတယ်ဟာ၊ ဒီဒီ
လောက် လှမှာမူတ်ဘူး. . . ပြန်ရိုက်မယ်ဟာ၊ ငါ အတိုပြန်ဝတ်မယ်၊
အသားကပ်တောင် ဝတ်မလာဘူး ငသော် လုပ်နေသေးတယ် ဖူးရဲ့”

“ပြန်လဲခိုင်းလိုက်ပေါ့. . . နှာဘူးထရတာပေါ့. . . ဟွန်း!”

နောက်တစ်ကဒ်က စတယ်လာတို့အုပ်စု အမိုးဖွင့်ကားနှင့်
ပေးခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်။ သူ့အခန်း ဝရန်တာကို မော့ကြည့်ကြ
သည်။ “ထီ” ဟူသော စာလုံးသာ တွေ့ရသည်။

လူအယုံစား ကားအလန်းစားမို့ ကာလသားများ ဝိုင်းကြည့်
နေကြသည်။

“စတယ်လာလွင်က မော်ဒယ်ဘုရင်မ ဖြစ်လာမှာ. . . မိုက်
တယ်ကွ၊ မမကျော်ဆီ ဖက်ရှင်လာအပ်တာ ဖြစ်မယ်”

ကာလသားတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည်။

သုံးယောက်စလုံး ပြန်လည်ပြီးပြလိုက်ကြသည်။

သူရိလည်း အလကားရတဲ့ ထီလက်မှတ် ဝင်ယူရင်း ငွေခနဲ
လေအမှုတ်မှာ လန့်ကြ. . . ဖုံးကြ. . . ဖိကြ. . . ဟိကြ. . . ဟားကြ. . .
ဝရန်းသုန်းကားထဲ ပျော်ရွှင်ကြ. . . ဟာသရသ မြောက်နေပါသည်။

တကယ်ရှက်၍ တကယ်မျက်နှာရဲပြီး ဆဲဆိုဖုံးနေသော

အလှူဒါနတို့နှင့် အခြောက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဟိုကဖုံး သည်ကပေါ်
နှင့် အတွင်းက အသားကပ်ဘောင်းဘီ သန့်ရှင်းစွာထားက တင်ပါး
နှစ်ခုကြား ချုပ်ရိုးအတိုင်းသား ပြနေသည်လေ။ စကတ်တိုနှင့် ဖုံးလာ
သမျှ ကုန်းခါမှပေါ် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ စတယ်လာနှင့် သူ့ဘော်ဒါ
ကလည်း ဖုံးရင်းဖိရင်း...

“ရွှင်ရွှင်ရာ... ဒီနေ့မှ ညည်းက အပြီဝတ်လာတော့ ကာလ
သားတွေရွေ့ အရှက်ကွဲတာ နည်းသေးတယ်”

ဟူ၍ တဝါးဝါး ရယ်သည်။

ကာလသားတွေ ပတ်တုတ်မရတော့ပေ။

အောင်အောင်က တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ထိဆိုင်ထဲ
ဆွဲသွင်းသွားသည်။ ခဏနေမှ ရွှင်ရွှင် ဘဲလေးကဟန်နှင့် ပြန်ထွက်
လာသည်။ ကခုန်ရင်း...

“လုံသွားပြီ... လုံသွားပြီ၊ များတို့ရှက်ရှက် ဖုံးသွားပြီ...
ဟေး... ဟေး... မီးလည်း ပျက်သွားပြီ”

ဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင်က ရွှင်ရွှင်၏စကတ်တိုကို သွားကိုင်၍
အောက်ကို ညီအောင် ဆွဲချရင်း ဖုံးဖိပေးသည်။

“လာသရုပ်ဆောင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှင်ရွှင်”

“စတယ်လာ... ယူပြောတဲ့ ယူဆွာသော်ဆိုတာလား...

ဟယ်... ချစ်စရာလေးဟယ်၊ အိုင် ခိုက်တဲ့ Westlife က ဘရိုင်ယန်နဲ့
တစ်ချီတစ်မောင်း တွဲကလိုက်ရအောင်”

“တစ်ယောက်တည်း က၊ ပါဗျာ... ကျွန်တော် အမှတ်တရ
ကင်မရာ ရိုက်ဦးမှာမို့ပါ။ အောင်အောင်ရေ... သီချင်းဖွင့်ကွာ”

“ပါရာရာဘုံ xxx ပါရာရာ ရားရားဘွမ် xxx လုံခြုံစွာ စိတ်ချပုံ

xxx ပါရာရာ... ရားရား... ဘုံ xxx” နှင့် ကွေးနေအောင် ရှိနေစဉ်
ချက်ချင်း သီချင်းက ပြောင်းသွားသည်။ ရှာကီရာ၏ အာဖရိကန်
ဘောလုံးဖွင့်ပွဲသီချင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဂိုး... ဂိုး... ဂိုး... ဟာလေဟာလေဟာလေ”

“ဂိုး... ဂိုး... ဂိုး... ဟာလေဟာလေဟာလေ”

ရွှင်ရွှင် သူ့ကို ကျောပေး၊ ရှာကီရာလိုပင် လက်အုပ်ချီ ခူး
ကွေး၍ ကွတတ ခုန်ပေါက်နေ၏။ သူ့ Magic hand က ဆန့်ထွက်
လာပြီး ရွှင်ရွှင်ဆီ ချိန်ထားသည်။ ရွှင်ရွှင်က မသိ။ ဖျာန်ဝင်၍ မာန်နှင့်
ခုန်ကာ မြောက်ကြွနေ၏။ သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ အပေါ်သို့ တစ်ပေ
ခန့် မြှောက်လိုက်သောအခါ လေမမှုတ်ဘဲ ‘ဟုတ်’... ဆို... စကတ်
ကြီး လန်ထွက်တက်သွား၏။ ရွှင်ရွှင်က မသိ။ ဆက်ကနေ၏။

ရွှင်ရွှင်၏စကတ်တိုအောက်မှ အောင်အောင်အဖေ လမ်း
မျှားဝတ်နေကျ ခရုလုံချည်ကွက်ကျဲကြီး ပြီခနဲ ပေါ်လာ၏။ အောင်
အောင်က ခါးတောင်းကျိုက် ဝတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမ
အင်္ကျီ... ပါးနီ... နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ခပ်တည်
တည် ရှာကီရာလို တကယ်ကနေသော ရွှင်ရွှင်ဖြစ်အင် မြင်သူတိုင်း
အူတက်ကုန်၏။ ဝိုင်း၍ သူ့အောက်ပိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးကြမှ...
“ဟယ်တော့” ဟု စကတ်ကို အတင်းဆွဲချ၍ ဖုံးရင်းထိုးရပ်သွား၏။

ဝိုင်းရယ်နေသော ကာလသားတွေကို တစ်ဦးချင်းစီ ဟိုဒီ
ပတ်ကြည့်ရင်း မျက်ကလူးဆန်ပြာနှင့် စကတ်နောက်နား ဆွဲထား
ရင်း...

“လေလည်း မတိုက်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်အခါ
နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ ရွှင်ရွှင်ကို လာမစမ်းနဲ့နော်၊ သောက်ခွင့်ပေးသွား

မယ်... ဘာမှတ်နေလဲ”

စကတ်စကို အသာအယာ လွတ်ကြည့်သည်။

ပြန်လန်မတက်မှ ရွာသူကို သူ့နိုင်လိုက်သလိုနှင့်...

“နောက်တစ်ခါ စမ်းရမ်းကြည့်၊ ရွှင်ရွှင်တဲ့ဟေ့... ပွဲကြမ်း သွားမယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဖြန်းခနဲ စကတ်ကြီး လန်ထွက်သွားပြန်သည်။

“ဝါးဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ပုံရိပ်ပျောက်သွား။ အူနီပ်ရယ်သံများ။

ကဒ်...။

ဖူးဖူး အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်တော့သည်။

Pause ဖမ်း၍ သူ ခဏရပ်ထားရသည်။

“လူကြီးသူမ လုပ်နေပြီး ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကလေးထက်ကို ဆော့တယ်နော်”

ဖူးဖူး ကျောမှိုထားသော ဆိုဖါပေါ် သူ လက်တင်ရင်း...

သူ ဆက်ဖွင့်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတာကို ဝရန်တာက နေ မမကျော်မြင်ပြီး ဆင်းလာတယ်... အိမ်နေရင်းမို့ လက်ပြတ် ပွင့်ရိုက်ဂါဝန် အကြောင်အကြားကြီးနဲ့...။

“ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ မောင်”

“ဟိုကောင်တာထဲက အောင်အောင်ကို မေးကြည့် မမ”

“လာ... မမ၊ ဒီမှာ ထိလက်မှတ် အခမဲ့ ကံစမ်းမဲ ပေးနေ

တာ”

အားလုံးမရယ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်း

ကြည့်ရတော့မည်မို့ အသက်ပင် မရှူ နားရွက်ပင် မခတ်ကြ။ မမ ကောင်တာနား ကပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူက ကံစမ်းမဲပေးတာလဲ အောင်အောင်ရဲ့”

“ဆိုင်ကြော်ငြာတာလေ... ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလည်းပါတယ် မမ ရဲ့...”

“အွန့်... ဘယ်မလဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲက...”

“ဒီမယ် လာပြီ မမ”

“ဝူး!!!!... ဝူး!!!!...”

လီဇာ ဂိတ်ဆုံးတင်ထား၏။

“ဝူး!!!!... ဝူး!!!!...”

“ဟေ့... ဟိတ်... မောင်... လုပ်ဦး၊ မမ ဂါဝန်အောက်မှာ ဘာမှမပါဘူး... ဟိတ်... မလုပ်နဲ့၊ အောက်မှာ ဘာမှ ဝတ်မထားဘူး ဆို... ယဲ့...”

“မယ့်ဘူး... မယ့်ဘူး... မယ့်ဘူး...” ဆိုသော ပရိသတ်၏ တစ်ခဲနက် ဆန္ဒသံနှင့် သရုပ်ဆောင်များ တစ်ယောက်ချင်း လန်ပျံ နေဟန်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ နောက်ပြီးတော့ ဤကားတိုလေးကို ဖန်တီးပုံတွေ၊ Making အခန်းတွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေ စာတန်းထိုး ရင်း ပြသနေသည်။ လေမှုတ်စက်ပြင်ပ၊ ရိုက်ရန်တိုင်ပင်ကြပုံ၊ သရုပ် ဆောင်တွေ ချိန်းဆိုပုံ၊ အခန်းတွင်း ဝတ်စားနေပုံတွေကအစ ရသရှိရှိ တည်းဖြတ်ပြနေသည်။

ဖျတ်ခနဲ။

“မမ ဂါဝန်အောက်မှာ ဘာမှမပါဘူး... ဘူး... ဟိတ် မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်... နဲ့... နဲ့... မ... မလုပ်... လုပ်... နဲ့... နဲ့...”

အောက်မှာ . . မှာ . . . ဘာ . . . ဘာ . . . မှ . . . ဝတ်မထားဘူး . .
ဆို . . ယုံ . . . ယုံ . . ယုံ . . ”

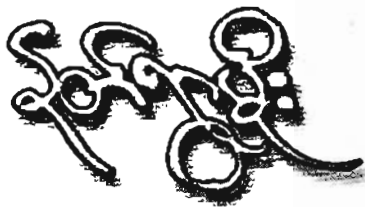
“မယ့်ဘူး. . မယ့်ဘူး. . မယ့်ဘူး”

ပဲတင်သံနှင့် မမအသံ နောက်ခံသည့်ထားရင်း ပုံတွင် မမ
လုံအောင်. . အနှေးပြ အုပ်နေပုံ ဟိုပေါ်သည်ပေါ်လေး ရင်ခုန်ရုံ
ထည့်ထားပြီး၊ နောက်ဆုံး. . မမ ဂါဝန်ကို လက်နှင့်စုစည်း၍ ထိုင်
ချလိုက်ပုံနှင့် ကဒ်လိုက်သည်။ မှောင်ချ။ ပြန်အလင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်
သောနေရာ၌ မမ တုံးလုံးလဲ၍(တကယ်လဲသည်) . . လေမှုတ်စက်
ထမ်းထွက်လာသော အောင်အောင့်ကို ကြည့်ရယ်နေပုံနှင့် ပြန်မှိန်
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီး. . ။

ဖူးဖူးကျော်မိပေါ်က Magic hand လေး. . . ဖူးဖူး ပခုံးပေါ်
ကျလာသည်။ ဖူးဖူးက ဘာမှမပြော။

ပခုံးမှ ဆံစခါ ကျလာသည်။ ဖူးဖူး ဘာမှမပြော။
ဆံစမှ လည်ကုပ်သားဖွေးဖွေးလေးပေါ် ကျလာ၏။
တုန့်ခနဲ...။

“သူ့မမ လန်တာကျတော့ မပြဘူး. . ၊ သောက်ကျင့်ပုပ်တဲ့
ဒါရိုက်တာ ချာတူးလန်. . ” တဲ့. . . ။

ရေးသားထုတ်ဝေထားသော ကွန်ပျူတာ စာအုပ်များ

